ÎNGERUL NEGRU DIN MONTEVIDEO

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Îngerul negru din Montevideo

ISBN:
973-9138-44-6

Edition Gérard de Villiers – Paris
L'ANGE DE MONTEVIDEO
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Gérard de Villiers

SAS

Îngerul negru din Montevideo

În românește de
Mărgărita Vavi Petrescu

1998

Capitolul I

Ron Barber se opri pentru un moment în fața vilei sale. În fiecare dimineață, mai înainte de a reveni în tristul lui birou de pe Calle Yi, aflat la primul etaj al Jefaturei[1], îi făcea plăcere să contemple câteva clipe golful Rio de la Plata.

Calea Mar Antarctico domina Playa Verde, peste crestele arborilor din parcul Virgilio. Era o stradă liniștită, rezidențială, fără nici un magazin, paralelă cu Rambla.

În vreme ce Ron își făcea cura de aer curat, șoferul lui – un uruguayan – ieși din Buickul albastru și deschise portiera din spate. Americanul mai trase o gură de aer proaspăt, își potrivi ochelarii negri, cu un gest automat verifică prezența revolverului „Cobra" prins la centiron și coborî scările peronului.

Își introduse precaut statura de un metru nouăzeci în Buickul care, brusc, păru minuscul. Aruncă o privire pe ceas. Opt fix. Dennis O'Hara, analistul politic al ambasadei, întârzia. Mașina lui era în pană și îl rugase pe Ron Barber să meargă împreună.

Puțin agasat, acesta din urmă se întoarse să vadă dacă nu venea. Dar nu dădu cu ochii decât de bătrânul Dodge, o rablă în care se înghesuiau patru polițiști uruguayeni în civil. Cei care-i asigurau protecția. Cel puțin o dată pe săptămână, Ron Barbar găsea în corespondența lui o condamnare la moarte, semnată: „Movimiento de Liberacion National"[2].

Colegii lui Ron din ambasada Statelor Unite nu erau, vai, singurii la curent că el deținea funcția de șef al Central Intelligence Agency.

Tupamaros, luptători de gherilă urbană, care tăiau și

---

1. Prefectura Poliției
2. Mișcarea de Eliberare Națională

spânzurau în Montevideo, nu ignorau faptul că dușmanul lor cel mai periculos era *gringo* din biroul cu numărul 107 al Jefaturii. Oficial – Biroul consilierilor. O cameră tristă, fără aer condiționat, cu un plafon de șapte metri. În realitate, antena CIA din cadrul poliției uruguayene, cu misiunea de a-i lichida pe luptătorii Tupamaros. Ceea ce nu-i împiedica deloc să devină tot mai îndrăzneți. Declarându-se continuatori ai defunctului Che Guevara și Mao, scopul lor mărturisit era lichidarea regimului democratic și corupt din Uruguay. Cele două partide mari din țară – Blanco și Colorado – se uniseră pentru a-i denunța opiniei publice și pentru a cere ca CIA să-i scape de rebelii Tupas...

Ron Barber căscă. Nu dormise destul. în ajun, fusese cu Maureen, soția lui, la un cocteil oferit de ambasada Paraguayului. Băuseră mult. Fără să-și fi dat prea bine seama cum, Ron se pomenise făcând dragoste cu soția lui la patru dimineața, în cămașă de smoching, pe canapeaua din antreu. După opt ani de căsătorie mai era încă îndrăgostit de Maureen.

Se auziră pași răsunând pe trotuar. Dennis O'Hara venea în fugă, legănând o servietă grea, neagră. Se așeză precaut alături de șeful lui ierarhic și cei doi bărbați își strânseră mâna.Tânărul analist avea o față rotundă, plină de pistrui, ochi albaștri nevinovați și un nas în vânt, strengăresc.

— Am încercat să dau un telefon, se explică O'Hara.

Ron dădu din umeri, plictisit:

— Eu unul am renunțat de multă vreme.

Telefoanele ajunseseră o rușine a Uruguayului, una dintre cele mai agasante.

Buick-ul demară lin. Mașinal, Ron se întoarse să vadă dacă Dodge-ul îi urma. Bătrâna mașină venea după ei gâfâind, într-un zgomot de angrenaje martirizate. Montevideo era un gigantic muzeu de material rulant. După treizeci de ani de inflație supergalopantă, mașinile se vindeau foarte scump. Cei care posedau un vehicul îl ținea până ce se făcea praf. Străzile mișunau de Ford-uri T de prin anii cincizeci, târându-se demne cu patruzeci la oră. Pentru aniversarea căsătoriei lor, Ron își oferise un Cadillac bleu din 1925, care ar fi valorat în S.U.A. cât zece Cadillac-uri noi.

Șoferul se întoarse.

— Vamos a Yi?[1]

— Nu, o luăm pe Rambla.

Ron trecea întotdeauna pe interminabila șosea de pe malul mării. Sinuoasă, desfundată și murdară. Fusese crescut în Arizona și se sufoca în acest mic oraș de provincie, cărămiziu și decrepit, cu clădiri îmbătrânite înainte de vreme.

Șoferul pătrunse printr-o străduță în pantă ca să dea în Rambla, care șerpuia cât era Montevideo de lung, până în port. Ambasada americană se afla ceva mai retrasă de șosea, în mijlocul unui teren viran, din fața pieței Ramirez. O adevărată cazemată din beton, construită pe piloni, practic fără deschideri spre exterior, pentru a putea fi apărată mai ușor. După modelul ambasadei din Saigon...

Buick-ul depăși o rablă inimaginabilă, care se trase temătoare spre bordură. În oricare altă țară, ar fi reprezentat un obiect de atracție într-un muzeu.

Puțin mai departe, vreo treizeci de mașini stăteau la coadă în dreptul unei stații de benzină Ancap.

— Ce se întâmplă aici? întrebă O'Hara.

Ron Barber clătină din cap descurajat.

— De mâine se scumpește benzina cu 100%. Lumea încearcă s-o mai cumpere la vechiul preț.

Așa era de la sfârșitul războiului încoace. Uruguayanul, care fusese pe vremuri Elveția Americii de Sud, se prăbușise în ritm alert în subdezvoltare din cauza bizantismului politicii sale interne. Pesoul scăpase de multă vreme de sub control, rostogolindu-se tot mai jos.

Salariile creșteau cu 30% din șase în șase luni, dar nu era suficient. Funcționarii nu mai ieșeau la pensie ca să nu moară de foame. Stația de benzină dispăru din câmpul vizual al lui Barber. Americanul era îngrijorat. Începuse să iubească această țară. Uruguayenii erau oameni cumsecade, blânzi, inofensivi. Dacă nu reușeau lichidarea luptătorilor Tupamaros se ajungea la o anarhie completă. Dar, dacă ei erau eliminați, țara continua să se afunde liniștit în corupție și mizerie.

Dureroase dilemă.

---

1. Megem la Yi ?

Ron Barber nu era însă aici ca s-o rezolve el. Misiunea lui era să-i desfiinţeze pe rebeli.

Dennis O'Hara îşi lăsase privirile să rătăcească pe golful Rio de la Plata care defila pe stânga şoselei Rambla.

— Ai zice că-i ruginit, remarcă el pe un ton decepţionat.

Asta era una dintre marile lui deziluzii. Îşi imaginase întotdeauna un lac argintiu şi în realitate nu era decât o imensitate de ape noroioase şi gălbui. Încă o escrocherie a ţărilor subdezolvatate.

Ron Barber nu-i răspunse. Hurducăit de gropile de pe Rambla, încerca să citească un raport mincinos şi insipid, care urmărea să-l conducă spre o nouă pistă falsă, natural, în căutarea omului ce-i aluneca printre degete de şase luni.

„LIBERTAD". Şeful rebelilor Tupamaros. Acest pseudonume fusese tot ce putuse afla despre el. În pofida „prezumţiilor", de regulă eronate, ale uruguayenilor. Un scrâşnet de pneuri martirizate îl făcu să tresară.

Dodge-ul, cu pneurile lui lustruite, era gata-gata să iasă de pe carosabil în spatele lor... Această gardă de pistolari, bătătoare la ochi, cu eficacitate îndoielnică, îl exaspera pe Ron Barber. Evident, ea nu se justifica în nici un chip, dată fiind funcţia lui de „Consilier" pe lângă poliţia uruguayană.

Nu afişându-se în acest fel ar fi putut ajunge până la misteriosul Libertad. În oraş se vorbea că ar fi fost un membru marcant al „Rostrei" din oligarhia uruguayană. Dar nimeni nu ştia mai mult.

Ron Barber îşi închise dosarul. O să descopere el până la urmă cine era Libertad.

Şi atunci se va termina şi cu Tupamaros...

Dennis O'Hara se scărpină discret pe gât. Ron Barber îl intimida. Se şopteau atâtea despre uriaşul taciturn şi placid.

— Iar o să crăpăm de căldură, remarcă el.

Era sfârşit de decembrie – în plină vară – şi, spre stânga lor, Playa Pocitos, – „micul Copa-cabana" cum spuneau uruguayeni complexaţi de puternicul lor vecin din nord, – forfotea de lume.

Câteva *cochillas* – nişte rable vechi – erau parcate în chip de spic pe mijlocul Ramblei. Dodge-ul se târa la vre-o sută de metri în spatele Buick-ului. Marea plăcere pe care şi-o oferea şoferul lui Ron Barber era să-şi lase mult în urmă colegii.

El frână brusc trăgând o înjurătură. Un grup de şase

călugărițe se angajaseră în traversare pe zebra pentru pietoni, pictată pe șosea și respectată aproape maladiv de către șoferii uruguayeni. De altfel, mulți pietoni își petreceau timpul abuzând de această prerogativă și aruncându-se cu sânge rece sub roțile mașinilor.

Uneori, câte o cochilla fără frâne lua în bot un grup de gurăcască...

Fără să se grăbească, cele câteva călugărițe defilară prin fața capotei Buick-ului.

— Un pension în toată regula, remarcă Dennis O'Hara.

Ron Barber nici nu-și ridică privirea. Religia nu-l interesa. Se cufundă din nou în paginile dosarului „Libertad". Deodată, ultima călugăriță întoarse capul spre Buick, se desprinse de grup și veni direct spre mașină. Tânărul analist observă o figură voluntară dar grațioasă, niște ochi mari negri sub bonetă și o gură senzuală. „Doamne, că frumosă mai e, își zise el. Ce păcat că se află sub această uniformă uricioasă..."

În acel moment, un scrâșnet de frâne îi făcu pe cei doi americani să privească în urma lor.

Un vehicol decapotabil, de prin anii treizeci, se urnise din locul unde staționa, oprindu-se chiar sub nasul Dodge-ului însărcinat cu protecția. La câțiva metri în spatele lor. Conducătorul auto, căruia i se oprise motorul, coborî din mașină și încercă să-l pornească învârtind la manivelă. Cu un zâmbet de scuză față de polițiștii blazați, care moțăiau, abrutizați de soarele arzător.

Călugărița o luă de-a lungul Buick-ului și, în momentul în care șoferul băga în viteză, ciocăni ușor în geamul portierei din stânga spate.

Zâmbea.

Ron Barber tresări, ridică privirea și-și întinse un surâs mecanic pe față. După o infimă ezitare, manevră comanda electrică a geamului.

— O secundă, i se adresă șoferului.

Una dintre regulile absolute ale agenților CIA în străinătate era de a încerca să-și apropie populația locală.

Frumoasa călugăriță își aplecă fața energică spre interiorul mașinii și întrebă cu o voce melodioasă:

— Puteți să mă duceți la mănăstirea dominicană de pe calle General Rivera?

Ca toţi uruguayenii, ea pronunţă „caje". Ron Barber se scuză stânjenit.

— E o maşină oficială, Miss. Regret.

Dominicana nici nu clinti, de parcă n-ar fi înţeles. Dennis O'Hara realiză brusc că ochii ei aveau o fixitate stranie, ca cea a unor fumători de marijuana.

Dar nu avu timp să aprofundeze această uluitoare ipoteză. Dintr-o fluturare a mânecii din pânza bleu-gri îşi făcu apariţia un obiect metalic. Un revolver Smith and Wesson calibrul 38, de cinci gloanţe şi ţeava de doi ţoli. Cu piedica ridicată, îndreptat spre tâmpla lui Ron Barber, la câţiva centimetri de pielea lui. Zâmbetul se şterse de pe frumoasa faţă a dominicanei. Îşi întinse mai mult braţul astfel încât oţelul ţevii să atingă capul americanului şi rosti în engleză cu o voce aspră:

— Nu mişcaţi, nu strigaţi, că vă omor.

Lui Ron Barber nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se foi, încercând să pună mâna pe „Cobra" prinsă la brâu, dar se opri imediat sub presiunea revolverului „38". Ca într-un vis, vedea vehicule defilând pe partea opusă a bulevardului, oameni pe terasa unei „churrasqueria"[1]. Dodge-ul cu poliţiştii era mereu blocat în spatele rablei rămase în pană. Celelalte călugăriţe dispăruseră.

Era un coşmar. Ireal. Împietrit.

Apoi, totul se puse în mişcare dintr-o dată. Şoferul se întoarse văzu revolverul, trase o înjurătură cumplită. Lăsând volanul, se repezi spre podea unde era mitraliera lui; dar nu avu timp să pună mâna pe ea. Portiera dinspre el fu deschisă brutal de un tânăr în cămaşă, înarmat cu un automat negru. Se auzi o detunătură seacă şi şoferul se prăbuşi peste volan cu un glonţ în ceafă. Imediat, ucigaşul trase corpul jos târându-l printre maşinile oprite, sări pe scaunul şoferului şi-şi îndreptă arma spre cei doi americani.

— *Silencio*[2], ordonă el.

Rapid, frumoasa călugăriţă îşi retrase braţul, deschise portiera şi se instală aproape în braţele lui Ron Barber. De cum ajunse în interiorul maşinii, minusculă alături de giganticul american, îşi scoase din nou pistolul.

---

1. Bodegă
2. Tăcere

— *Vamos*, Ramon, rosti ea.

Tânărul în cămașă apucă volanul, băgă în viteză și Buick-ul zvâcni înainte. Atacul nu durase mai mult de un minut. Paralizat de frică și surpriză, Dennis O'Hara realiză brusc faptul că erau pe cale de a fi răpiți în plină zi, în plin Montevideo. Întoarse capul și dădu peste figura necruțătoare a tinerei dominicane.

* * *

Jose, șoferul polițiștilor, privea cu un ochi bovin la conducătorul rablei rămase în pană cum se chinuia învârtind la manivelă. Distrat, văzu trecând prin apropiere câteva dominicane care se depărtau cu un pas grăbit pe Ramba. *Cochilla* îi ascundea Buick-ul. În cele din urmă, bătrânul motor începu să tușească într-un vacarm îngrozitor. Imediat, conducătorul urcă la volan, le surâse polițiștilor și demară traversând Rambla pentru a o lua în sens invers.

De îndată ce zebra se goli de lume, Buick-ul demară. Bătrânul Dodge scâlciat, cu ambreiajul patinând, o luă și el din loc, încercând să prindă Buick-ul din urmă. Înainte să ajungă în dreptul zebrei, Jose observă un corp întins între mașinile staționate, îmbrăcat în cămașă verde al șoferului de pe Buick.

Frână atât de violent încât mașina se opri brusc. Văzu Buick-ul cum se îndepărtează și sări afară din mașină.

— *Hijo de puta!*

Se repezi spre corpul întins pe spate, se uită la ochii ficși, la sângele care curgea dintr-o nară. Șoferul nu mai respira.

Jose se simți sufocat de panică. Buick-ul dispăruse la virajul din fața piscinei municipale. Cine-l conducea?

Rateurile rablei în pană îl împiedicaseră să audă focul de armă care-l ucisese pe șoferul Buick-ului.

Trebuia să-l ajungă din urmă cu orice preț. Înnebunit, Jose făcu un salt până la Dodge.

— Manuel, strigă el, coboară și rămâi aici.

Nu lași un cadavru să zacă singur. Pe Jose îl trecură sudori reci gândind la reacția lui Ricardo Toledo, șeful luptei antitero. Băgă în viteza întâi cu dinții încleștați. Mașina se smuci înainte.

Buick-ul avea un avans de cinci sute de metri. Putea coti la dreapta pe zecile de străzi care plecau din Rambla către centru. Jose avea o șansă la o mie să-l mai poată ajunge din urmă.

* * *

O tăcere de moarte domnea în Buick-ul care coti pe bulevardul Artigas, o stradă largă, rezidențială, cu două sensuri de circulație, ducând către nordul orașului Montevideo. Călugărița, cu aceeași mână fermă, își ținea revolverul îndreptat spre pântecul lui Ron Barber. Pistolul acestuia din urmă era aruncat pe jos în mașină. Nimeni nu părea să-i urmărească.

Ron Barber își înghiți saliva nebun de furie și de neputință. Ce umilință față de uruguayeni:

— Ceea ce faceți voi e o idioțenie, se forță el să articuleze. N-o să ajungeți prea departe.

Fata nici nu catadicsi să-i răspundă. Un autobus reintra pe firul de circulație, obligându-l pe ucigaș să încetinească și apoi să oprească. Toate autobuzele C.A.S.C.E. erau în așa hal de scâlciate și turtite de parcă și-ar fi petrecut nopțile prin depouri luându-se la bătaie între ele...

Dennis O'Hara își simți bătăile inimii accelerându-se. Datorită trupului masiv al lui Ron Barber, aproape că n-o vedea pe călugărița. Dar nici ea nu-l putea zări. Cu multe precauții el apăsă pe mânerul portierei. În momentul în care Buick-ul porni din nou, izbi portiera cu umărul și se aruncă afară fără să privească măcar în urma lui.

Simți un șoc violent în umăr, o durere ascuțită în gleznă și se ridică de-a bușelea.

Buick-ul stopase la cinci metri în fața lui. Tânărul încercă să se îndepărteze. în căzătură își pierduse pantoful stâng. Pe trotuar oamenii începură să se oprească. Strigă spre ei fără a-și da seama că vocea lui era acoperită de tumultul circulației. Glezna îi provoca o durere insuportabilă.

— *Help*, urla el revenind automat la engleză.

Buick-ul făcu brusc o manevră de marșarier, revenind până în dreptul lui. Tânărul dădu să fugă, căzu în genunchi, ajunse în mijlocul drumului împleticindu-se printre mașinile care treceau.

În spatele lui răsună o împușcătură și el încercă o durere vie în partea stângă. Un nou foc de armă și simți cum pieptul i se sfâșie.

Gura îi era deschisă ca să strige, dar nici un sunet nu mai

ieşi. Încovoiat în două, nemişcat în mijlocul bulevardului Artigas, se prăbuşi cu gura plină de sânge, dându-şi seama că era pe moarte. O maşină frână din răsputeri pentru a-l evita, dar trecu totuşi peste braţul lui. Durerea atroce a osului rupt le estompă pe celelalte. Vomită un urlet într-un val de sânge şi rămase întins sub soarele orbitor. Ca într-un vis auzi motorul Buick-ului. Înainte de a leşina resimţi o senzaţie lipicioasă în locul unde pătrunseseră gloanţele.

* * *

Ron Barber era alb ca varul. Tânăra dominicană trăsese în spatele lui Dennis O'Hara cu sângele rece al unui vânător de porumbei. Împuşcăturile făcuseră să vibreze dureros timpanele americanului. Mirosul acru al corditei umpluse Buick-ul. În mijlocul bulevardului analistul se împleticea cu două pete mari de sânge pe cămaşa albă.

Buick-ul demară brutal, lipindu-l pe Barber de speteaza canapelei. Mai rămăseseră trei gloanţe în magazia revolverului „38" şi arma era aţintită spre burta lui. Rece, cu faţa ei pătrată crispată încă de încrâncenare, dominicana îl avertiză:

— Să nu faci ca el, altminteri păţeşti la fel.

În ciuda tinereţii şi a crimei recent comise, călugăriţa părea să-şi fi păstrat tot sângele rece.

Ron Barber îşi ţinea mâinile pe genunchi. Silueta analistului care se clătina pe picioare îi mai stăruia încă în minte.

— L-aţi ucis, rosti el cu o voce pe care se străduia s-o controleze. Nici măcar nu era înarmat.

Muşchii maxilarului călugăriţei se contractară sub pielea mată, dându-i chipului ei o expresie şi mai dură.

— Cu atât mai rău pentru el. A plătit pentru toţi tovarăşii noştri pe care voi îi torturaţi şi îi ucideţi la Jefatura.

Vocea îi era glacială, fără umbră de emoţie. Ron Barber îşi dădu seama că era într-adevăr faţă în faţă cu unul dintre rebelii pe care-i hăituia. Îşi strânse buzele fără să răspundă, încercând să recunoască drumul pe care-l urmau. Părăsiseră bulevardul Artigas şi se îndreptau spre centru prin una dintre străzile care toate semănau între ele. Pierduse orice speranţă de a mai fi ajunşi din urmă. Brusc se gândi la Maureen, dar încercă să-şi alunge din minte imaginea ei.

Buick-ul coti la stânga pe o stradă în pantă, paralelă cu

bulevardul Artigas și încetini. Un garaj aștepta deschis. Pătrunseră în el.

Imediat cineva trase oblonul metalic în spatele lor și întunericul se lăsă de nepătruns.

Era o particularitate a orașului Montevideo. Multe prostituate acționau în înțelegere cu șoferii de taxi. Pentru o repriză rapidă de amor ele își aduceau clientul până la garajul mașinii și oficiau ori în interior ori pe o saltea pusă direct pe jos. Era mai ieftin și mai discret decât o cameră de hotel. Chiar și Ron Barber se lăsase într-o bună zi tentat de o foarte tânără creatură întâlnită la ieșirea din bătrânul Casino de Carrasco. Pe vremuri, când Maureen mai era încă în S.U.A.

Fata venise în întâmpinarea dorinței lui cu o măiestrie de care își mai aducea încă aminte. Cu toate puterile încercă să se scuture de această amintire plăcută. Un bec se aprinse. Țeava revolverului i se înfipse în grăsimea de deasupra ficatului.

— Ieși afară, porunci călugărița.

De data aceasta, timpul pe care avea să-l petreacă în garaj urma să fie cu mult mai puțin agreabil.

*

Un băiețandru veni în fugă de la farmacie, aducând aramină pentru o injecție intravenoasă. Bătrânul medic, îngenunchiat lângă Dennis O'Hara, pregăti imediat seringa. Tensiunea rănitului era doar șase. Cu fiecare respirație, un horcăit groaznic răzbea din rana lui. Glonțul intrat prin spate ieșise deasupra mamelonului, ratând artera pulmonară. Tânărul american avea buzele strânse, tenul livid.

Jose și ceilalți polițiști stăteau roată în jurul lui. Din întâmplare, Dodge-ul o luase tot pe bulevardul Artigas și dăduse peste american. Cum era și de înțeles, Buick-ul se volatilizase demult. Un camion plin cu soldați din „Fuerza cojuda" – specializat în lupta anti-tupamaros – opri și ostașii săriră din vehicul, barând pentru orice eventualitate bulevardul, stângaci și neliniștiți. Jose, care nu avea radio în mașină, dăduse alarma dintr-o cafenea alăturată. Ricardo Toledo în persoană venise la fața locului. Cuprins de panică. Ce să mai vorbim de ambasadorul american!

Sirena unei ambulanțe, care abia își trăgea sufletul, se apropia. Jose se aplecă spre medic.

— Cum se simte?

Doctorul avu o expresie neliniștită.

— Aramina îi va ridica tensiunea. Pe urmă om mai vedea. Depinde ce vase au fost atinse de glonț.

Din fericire, spitalul Firmin Ferreira se afla la o distanță de cinci minute. Jose, iritat și nebun de furie, îi împrăștie pe gurăcască adunați și-l strigă pe un polițist care stătea de vorbă cu un grup de fete.

Îndepărtându-se spre mașina lui, auzi o femeie rostind pe un ton înspăimântat:

— L-au răpit pe șeful spionilor americani...

Capitolul II

Dennis O'Hara nu se mai vedea dintre tuburile de plastic. Avea câte un perfuzor înfipt în fiecare braț pentru a i se asigura transfuzia și perfuzia. Un tub îi pătrundea în gât, legat la o mașină respiratorie. Zăcea întins pe spate, cu ochii închiși, foarte palid. Un perete etanș, de sticlă, izola complet rezerva aseptică de sas-ul unde se îngrămădeau vizitatorii. Winston Mc Guire, ambasadorul Statelor Unite, se aplecă spre urechea lui Malko.

– A suferit ablațiunea splinei, dar medicii n-au putut încă să-i deschidă cavitatea toracică. Totuși, s-ar părea că va fi salvat. Glonțul a trecut pe lângă artera pulmonară.

Ochii aurii ai lui Malko erau striați de filamente verzui. Spectacolul unei făpturi tinere, în pericol de moarte, întotdeauna îi strângea inima. Și oboseala celor douăzeci și șase de ore de zbor petrecute de la Viena la Montevideo începuseră să-și spună cuvântul. Cu toate acestea, își găsise timp să îmbrace un impecabil costum de alpaca neagră și să-și schimbe cămașa, mai înainte de a ajunge la spital. Coridorul care ducea spre rezerva tânărului american gemea de polițiști din Jefatura. Malko privi trăsăturile ca de ceară ale tânărului.

– A putut spune ceva interesant?

Ambasadorul clătină din cap. Cu părul lui cărunt, cu ochelarii în montură metalică, cu fața rotundă și puțin flască, avea aerul unui mărunt funcționar. Depășit de evenimente.

– Doar câteva cuvinte. A pomenit de o călugăriță, o dominicană, s-ar părea, foarte tânără, mai curând frumoasă. Ar putea s-o recunoască. Ea a tras în el. Sigur, era deghizată.

Un bărbat într-un costum de culoare deschisă se apropie de ei cu un aer important. Svelt, nervos, osos, cu chipul barat de o mustață fină. Ambasadorul făcu prezentările.

– Señor Ricardo Toledo, șeful Gărzii Metropolitane, însărcinate cu lupta antitupamaros. Alteța Sa Serenissimă, Prințul Malko Linge.

Uruguayanul păru surprins la anunțul titlurilor lui Malko. Imediat, ambasadorul preciză cu voce scăzută.

– Prințul Malko numai ce a sosit aici la cererea Washington-ului. Este „consultant" pe lângă Departamentul Federal. Are toate împternicirile pentru a încerca să-l regăsească pe Ron Barber...

Malko rămăsese impasibil, doar cu o ușoară umbră de ironie pe față. Consultant în caz de moarte subită de cele mai multe ori.

Polițistul uruguayan îl fixă pe Malko bănuitor, apoi își aruncă spre spate o șuviță de păr care-i cădea în ochi.

– Lăsați că-l găsim noi, afirmă el sec. Acum e o chestiune de ore.

Trecuseră trei zile de când Tupamaros îl ridicase pe șeful de la CIA... Și, în afara unui comunicat al lor, transmis tuturor ziarelor din Montevideo, nu se știa nimic altceva...

Cu acest polițist nervos, prea sigur de el și cu niște *pistoleros* în costume ajustate, pantofi ascuțiți și ochelari negri, Ron Barber nu prea avea multe șanse. Ambasadorul îl trase pe Malko de-o parte cu un surâs de scuză la adresa uruguayanului.

– Trebuie neapărat ca dumneavoastră să luați afacerea asta în mână, rosti el în șoaptă. Departamentul Federal vrea ca Ron Barber să fie recuperat în viață.

– Credeți că mai trăiește? îl întrebă Malko. Sceptic.

Ambasadorul dădu din cap afirmativ.

– Cred. Nu vor îndrăzni să ucidă un funcționar străin. Desigur, el era consilierul poliției. Dar numai în probleme strict administrative.

Malko își înăbuși discret un căscat. Era frânt de oboseală. Mesajul sosit de la Central Intelligence îl surprinsese în plin week-end la castelul lui din Liezen. Slavă Domnului că cei câțiva prieteni de încredere, care se aflau acolo, n-au fost șocați să vadă un elicopter al armatei Statelor Unite depunându-se în curtea de onoare a castelului. Erau în cunoștință de cauză că Alteța Sa Serenissimă Prințul Malko Linge, conte al Sfântului Imperiu Roman, cavaler al Vulturului Negru, cavaler al Ordinului Serafimilor Landgrave de Kletgaus

și cavaler al Ordinului de Malta, era de asemeni agent cu statut special în cadrul Central Intelligence Agency.

Aceasta îi furniza grămezi de aur pe care el trebuia să le caute de regulă în infern.

Castelul Liezen era nesătul. Într-un moment de luciditate, Malko soccotise că-i înghițise un milion și jumătate de dolari. Băgați în piatră, acoperișuri, încălzire centrală și alte mărunțișuri fără importanță, vulgare și subalterne. Dar costisitoare.

Văzând elicopterul, logodnica lui Malko, tandra și vulcanica Alexandra, rosti glacial:

– Iată-mă din nou văduvă, pentru moment. Până ce-am să ajung de-a binelea!

Încerca să facă haz de necaz. Malko se mulțumi să-i sărute mâna. De altfel, lui îi plăcea culoarea neagră. Fusese avertizat doar cu câteva ore mai înainte că avea să plece în Uruguay.

Central Intelligence Agency nu se putea lipsi de un agent de importanța lui Ron Barber. Și pentru a-l recupera, trebuia să plătească.

Prețul nu avea importanță.

Pentru a-i înfrunta pe Tupamaros, un om ca prințul Malko era mai indicat decât un diplomat de carieră sau un agent de talie medie. Deși pe acest coridor de spital, între funcționarii subalterni de la CIA și polițiștii uruguyeni, Malko se simțea ciudat de dezarmat.

— Aveți vreo sugestie? îl întrebă pe Ambasador. Am prea puține relații în Montevideo...

Diplomatul se încruntă, brusc stânjenit.

— Vai, nu. Noi nu avem nici o relație cu acești Tupamaros. Nu ne-au cerut nici o despăgubire. Nu înțeleg rațiunea acestei răpiri. Eu n-am urmărit îndeaproape activitatea lui Ron Barber. Habar n-am ce legături avea. Trebuie discutat cu soția lui. Polițiștii de la Jefatura se pare că n-au aflat nimic util.

Doi funcționari ai ambasadei îl salutară pe diplomat.

Malko era impresionat de zăpăceala tuturor celor prezenți. Răpirea șefului CIA, în mod evident, îi luase prin surprindere pe toți. Pe americani și pe uruguayeni.

Un flash izbucni în spatele glazvandului care închidea culoarul. Cam o duzină de ziariști așteptau de partea cealaltă. Imediat, câțiva *pistoleros,* uscățivi și arțăgoși, se îndreptară spre ei proferând injurii și îmbrâncindu-i într-o busculadă

furioasă, la îndemnurile lui Ricardo Toledo, cu șuvița de păr căzută în ochi. De îndată ce culoarul se eliberă, uruguayanul se întoarse către Malko și ambasador.

— *Adelante.*[1]

Malko nu se clinti.

— Aș vrea să vorbesc cu acești ziariști, spuse el. Să intre înăuntru.

Ricardo Toledo îi aruncă o privire de parcă ar fi pronunțat o obscenitate. Totuși spaniola lui era perfectă, fiind una dintre numeroasele limbi reținute de prodigioasa lui memorie. Polițistul șovăi, își aruncă nervos părul pe spate, apoi le ordonă scurt subalternilor.

Ziariștii, tăcuți și uimiți, veniră până în fața celor doi străini. Malko le zâmbi.

— Numele meu este Prințul Linge, rosti el. Numai ce am sosit la Montevideo. Guvernul american mi-a cerut să mă ocup de regăsirea domnului Barber, în viață. În consecință, ofer o primă de un milion de pesos aceluia care mă va ajuta să ajung până la el. Locuiesc în *Victoria Plaza*. Aș mai vrea să adaug ceva: dacă cei care l-au răpit vor accepta să-l predea teafăr și nevătămat, nu voi întreprinde nimic împotriva lor. Asta-i tot.

Tăcu. O liniște glacială urmă cuvintelor lui. Ziariștii se retraseră fără să-i pună nici o întrebare. Câteva flash-uri pârâiră ca un consimțământ. Ricardo Toledo se repezi spre ambasador și, împroșcând cu saliă, îi vorbea în șoaptă. Diplomatul se apropie de Malko, vizibil contrariat.

— Cred că n-ar fi trebuit să faceți această ofertă, declară el. Nici un ziar n-o va putea tipări. Guvernul nu vrea să capituleze în fața rebelilor Tupas. În plus, există riscul să fiți răpit și dumneavoastră. Poliția va fi obligată să vă acorde protecție.

Malko schiță un surâs plictisit.

— Dacă vor fi la fel de eficace ca pentru Ron Barber... Chiar dacă ziarele sunt cenzurate, am convingerea că întregul Montevideo va fi la curent în două ore cu ceea ce am declarat eu. Dacă acești Tupas sunt atât de puternici precum se zice... iar eu nu pot ajunge până la ei, să vină ei la mine...

Ambasadorul părea prăbușit într-un abis de perplexitate.

---

1. Să mergem.

— Nu veţi avea o sarcină prea uşoară.

Malko oftă:

— Din păcate, nu sunt plătit pentru sarcini uşoare.

Ultimii ziarişti se retraseră. Important şi sub presiune, Ricardo Toledo se apropie de Malko.

— Señor, rosti el cu emfază, eu răspund de securitatea dumneavoastră. Eu trebuie...

Malko îl întrerupse. Puţin cam rece.

— Vă mulţumesc pentru solicitudine, dar în câteva minute doi dintre adjuncţii mei vor fi aici. Consider că vor veghea foarte bine asupra mea. Mă simt, însă, încântat şi liniştit pentru protecţia pe care mi-o acordaţi...

Şeful poliţiei îl privea pe Malko, încercând să depisteze unde se ascundea ironia, apoi se hotărî s-o lase baltă.

Malko îşi spuse că mai înainte de a face o baie, conştiinţa profesională îi impunea să o viziteze pe doamna Barber.

Se simţea cam la fel de proaspăt ca un somnambul.

* * *

Chris Jones aruncă o privire spre Rio de la Plata cu un aer dezgustat.

— Ai zice că-i piscina unui texan nu cine ştie ce înstărit, făcu el.

Milton Brabeck, care încerca să nu adoarmă, alături de el pe canapeaua Cadillac-ului ambasadei, întredeschise un ochi cu o căutătură chiondărâşă.

— Aş prefera să fiu mort ca să pot aţipi şi eu niţel, gemu el.

— N-ar trebui să zici aşa ceva, obiectă serios Chris Jones. Sunt destui cei care ar putea să ţi-o coacă. Te-ar putea auzi...

Lui Milton puţin îi păsa. Visa la un pat cum un câine visează după un os. Nouăsprezece ore de zbor de la Washington până aici. Şi, după opinia lor, CIA nici măcar nu plătea prea bine... Deşi Chris Jones şi Milton Brabeck se numărau printre gorilele cele mai eficiente ale „companiei". Cândva, la Istanbul îi salvaseră viaţa lui Malko. De atunci, luaseră parte la diferite misiuni, cu atât mai mult cu cât Malko evita să recurgă el însuşi la metode violente, pe care le detesta...

Cei doi, Chris şi Milton aveau capacitatea de gândire a unui canar adult şi puterea de foc a unui mic portavion... În costumele lor gri deschis, cu cravatele de mătase imprimată, cu pălăriile, ochii albaştri-cenuşii şi zâmbetul nu tocmai liniştitor, cei doi americani aveau aerul a ceea ce erau: nişte

ucigaşi cu sânge rece, lucizi şi bine antrenaţi. Nutreau faţă de Malko un amestec de admiraţie invidioasă şi de reprobare datorată escapadelor lui amoroase în timpul orelor de serviciu. Că banii contribuabililor americani serveau finanţării unor acţiuni contrarevoluţionare era în regulă. Dar ca să încurajeze performanţele amoroase ale unui Don Juan titrat, asta nu!

Cadillac-ul ambasadei rula pe trista avenida Italia. Chris căscă mai să-şi disloce maxilarele.

— Ăsta arată ca un sat nenorocit, remarcă el.

Îi plăceau călătoriile, dar cu condiţia să nu se depărteze mai mult de 500 de mile de Kansas City. Pentru el New York-ul era în străinătate.

Claxonând mereu, maşina voluminoasă străbătu un pasaj, strecurându-se printre autobuze datând din epoca de piatră. În cele din urmă, opri în curtea spitalului Ferreira, alături de un Cadillac asemănător, care purta fanionul ambasadorului. Cele două gorile coborâră, examinând faţada vopsită în ocru cu mutre neîncrezătoare. Milton urmări din ochi o femeie bătrână care traversa curtea.

— Aici intri cu un guturai şi ieşi cu lepră, făcu el cu jumătate de glas.

Chris Jones se întinse. Şoferul se uita la el încremenit. De departe făcea impresia unui student deşelat, dar mai de aproape i se puteau vedea antebraţele ca nişte jamboane de Virginia, musculatura lui cântărind pe puţin două sute cincizeci de livre.[1]

O uşă a spitalului se deschise şi apăru ambasadorul însoţit de Malko. Celor doi americani le veni inima la loc, văzând această siluetă familiară şi i se grăbiră în întâmpinare. Chris strânse mâna lui Malko, zdrobindu-i câteva oscioare.

* * *

Liniştea de pe calle Mar Antarctico era artificială. De-a lungul trotuarelor, maşini pline de oameni aşteptau. Poliţişti sau ziarişti. Storurile vilei lui Ron Barber erau trase. Un mic grup de jurnalişti se aflau pe trotuar. Pentru orice eventualitate.

Malko apăru din Cadillac-ul negru, urcă repede peronul şi

---

[1] *Închideţi pliscul!*

sună de două ori. Chris și Milton își reluară siesta în interiorul mașinii. Acasă la Ron Barber, Malko nu risca nimic.

Ușa vilei se deschise și în cadrul ei se arătă o femeie tânără și înaltă, cu părul strâns într-o fundă. În mâna dreaptă ținea o batistă mototolită. Nici urâtă, nici frumoasă, cu fața puțin cam plată, dar cu un corp suplu, mulat într-o bluză subțire și un blue-jeans. Avea ochii roșii și părea sfârșită. Schiță un surâs palid la adresa lui Malko și se trase într-o parte pentru a-i permite să intre. Ambasadorul o prevenise printr-un telefon.

— Vă mulțumesc că ați venit, spuse ea. Sper ca dumneavoastră să-l salvați pe Ron.

— Pentru asta mă aflu în Montevideo. „Compania" mi-a cerut să încerc imposibilul.

Undeva în casă se auzi un telefon zbârnâind. Maureen Barber urcă în grabă scările. Malko o auzi răspunzând, apoi închizând. Maureen coborî din nou.

— N-a fost decât poliția, rosti ea cu o voce descurajată. Ei pretind că ar avea o pistă. Au găsit mașina pe șoseaua Punta del Este. Arsă. Nu s-au descoperit urme de sânge. Dar eu sunt sigură că Ron este în Montevideo. N-ar fi riscat ei pentru nimic în lume să părăsească orașul.

Același lucru gândea și Malko. Îl conduse într-un mic living banal și se așeză în fața lui într-un fotoliu.

— Știți ceva ce m-ar putea ajuta? o întrebă el.

Doamna Barber negă printr-o mișcare a capului.

— Aș face orice pentru Ron, declară ea. Orice. Dar eu nu știu mare lucru din munca lui. Nu-mi spunea nimic. Știu doar că era consilier la Jefatura. Că era o treabă de rutină, fără nici un pericol.

Să lucrezi pentru CIA întotdeauna era periculos. Malko o știa prea bine. Cei de la Jefatura nu-l puteau ajuta.

— În afară de Jefatura, întrebă el, nu vedeți pe nimeni care...

Maureen Barber ezită.

— Se întâlnea foarte des cu Juan Etchepare, consulul Paraguayului.

— De ce?

Maureen își lăsă ochii în jos stânjenită.

— Nu știu exact. Eu... eu nu-l prea pot suferi. Cred că-i furniza lui Ron informații politice.

Malko scoase un parker de aur.

— Unde locuiește?

— La Carrasco. Lângă Country Club. Camino Belanger, o vilă mare cu o grădină foarte frumoasă.

Malko notă. Se ridică. Doamna Barber nu-i mai putea furniza alte informații.

— Am să vă anunț de îndată ce aflu ceva.

Îl conduse până la ușă și îi strânse mâna îndelung. Malko se simțea înduioșat de spaima ei, de ochii căprui scăldați în lacrimi.

Coborî în fugă peronul și urcă în Cadillac. Cele două gorile tresăriră la zgomotul portierei.

— Și acum? întrebă Chris Jones.

— Mai avem o vizită de făcut, anunță Malko.

În ochii lui Milton Brabeck străluci o răutate pofticioasă.

— La vreo târfă?

Se juca cu un glonț de Magnum 45 în stare să despice un elefant în două.

— Nu neapărat, spuse Malko. E vorba de consulul Paraguayului!

Îi dădu șoferului adresa. Mașina neagră și suplă alunecă în lungul trotuarului.

— Ca să vezi, eu am crezut întotdeauna că Paraguay este o boală, remarcă Milton. Cum ar fi holera sau malaria.

Prin Rambla, ajunseră până în Carrasco, o luară prin fața cazinoului pentru a pătrunde apoi într-un labirint de străzi liniștite, mărginite de copaci înalți. Găsiră cu ușurință Country Club. Alături se vedea o vilă mare și joasă adăpostită în spatele unei peluze și a unui gard viu. Pneurile late ale Cadillac-ului scrâșniră pe prundiș. Opriră în fața unei porți grele dintr-un lemn închis la culoare.

Chris Jones sări imediat din mașină. Milton și Malko îl urmară. Vila era tăcută. De parcă ar fi fost părăsită. Grădina se prelungea și în spate. Totul respira lux. Gazonul impecabil, piatra de construcții frumos fasonată, iedera tunsă cu grijă.

Malko sună.

Nici o reacție. Sună din nou.

Aceeași liniște deplină. Și totuși, măcar niște servitori și tot ar fi trebuit să locuiască acolo... O fereastră se deschise violent, fără ca cineva să fi băgat de seamă.

Chris Jones făcu un salt înapoi, imediat cu pistolul lui în

mână. Milton se și adăpostise în spatele Cadillac-ului cu un enorm colt 45 Magnum ațintit spre fereastră.

Nu din teamă, ci din prudență.

Malko observă între perdele ceva ce aducea cu țeava unei mitraliere. Încă o secundă și masacrul era gata.

Capitolul III

— Señor Juan Etchepare? strigă Malko, rămânând descoperit în fața privirilor celor din vilă.

— Cine sunteți? întrebă din interior o voce bolovănoasă.

— *Embajada de los Estados Unidos*, replică Malko, articulând clar fiecare cuvânt.

Un om apăru în cadrul ferestrei. Gras, aproape chel, cu o mustață pe oală și o mitralieră veche, tip Thomson, proptită pe brațul drept.

Cadillac-ul înmatriculat CD și părul blond al lui Malko părură să-l liniștească. Mitraliera coborî.

— Mergi și deschide, Angel, strigă pistolarul.

Imediat încuietorile se răsuciră și ușa se întredeschise dând la iveală o țeastă defrișată și niște dinți proeminenți ca de iepure. Cel de-al doilea *pistolero* era cumplit de slab, mult mai tânăr și ținea strâns între degetele lui osoase un colt 45 automat și nichelat. Îi măsură cu neîncredere pe Malko și pe cele două gorile.

— Sunt un prieten al lui Ron Barber, spuse Malko, și fac parte din ambasada americană.

Figura cumplitei creaturi se transformă pe loc.

Coltul dispăru, ușa se dădu în lături. În efluvii de curtuazie tipic spaniolă, Angel îi introduse pe cei trei bărbați, regretând neînțelegerea care ar fi putut avea urmări tragice. Nu credea ce spunea, specialitatea celor două gorile de la CIA fiind mai curând de distrugere.

Livingul mare, plin de canapele și de măsuțe joase, dădea spre grădina din spatele vilei, printr-o enormă ușă de sticlă, și se prelungea cu o verandă acoperită.

Pistolero cu mitraliera apăru escortat de o femeie foarte tânără, cu fața prelungă, ușor asimetrică, cu ochii înfundați în

orbite, cu un păr lung negru și cu un tors mult prea îngust fa de șoldurile ei generoase. De parcă ar fi dorit să-și răscumper imperfecțiunile fizice, purta o fustiță ultrascurtă care-i dezvele coapsele grăsuțe mulate în ciorapi negri de o vulgaritat agresivă. Venea cu mâna întinsă spre Malko.

— Eu sunt Laura Iglesia, secretara lui Juan Etchepare.

Strângerea ei de mână era sinceră. Puțin cam pre prelungită. O senzualitate animalică se degaja din trupul e prost proporționat. Malko îi explică cine era, exprimându-ș dorința de a-l vedea pe señor Etchepare, dacă era posibil.

— *Como no?*

Din clipa în care pronunțase numele lui Ron Barber, Laur Iglesia devenise mult mai binevoitoare. După ce-l instală p Malko și pe cele două gorile, dispăru printr-o altă ușă. Pistolar se instalară discret în hamacurile de pe verandă împreună c artileria lor.

Ușa se deschise din nou. Laura anunță cu o notă d emfază.

— Excelența sa, Juan Etchepare.

Prin canaturile întredeschise, Malko avu timp să zărească încăpere cu o mochetă roșie groasă și o oglindă mare lateral în care se reflecta parțial un pat circular, acoperit cu cuvertură de guanaco.

Apoi, în cadrul ușii își făcu apariția Juan Etchepare. N aducea deloc cu un sud-american sadea, cu figura lu colțuroasă, nasul mare, ochelarii pătrați în rame de baga s silueta mai curând uscățivă. Purta o cămașă cu mâneci scurt și un pantalon sport. Ținea în mână un aparat de fotografia marca Nikon, pe care-l depuse pe un gheridon. Îndreptându-se către Malko, îi întinse mâna.

— Domnul...

— Prințul Malko Linge.

O pisică siameză le trecu printre picioare. Malko îi explică în câteva cuvinte cine era, declanșând o ușurare vizibilă cu ochiu liber pe figura consulului paraguayan. Acesta se instală împreună cu Malko pe o canapea mare sub formă de L.

— Rebelii Tupamaros sunt niște bandiți, proclamă el cu privire catifelată și gestul emfatic. Asasini și criminali. De altfel m-au amenințat și pe mine (schiță un zâmbet forțat). O condamnare la moarte pronunțată de Tribunalul Poporului.

Laura Iglesia, picior peste picior, cât îi permitea fustița mini, ricană dispreţuitor. Nu-i prea avea la inimă pe revoluţionari.

— Îi atacă și pe diplomaţi? întrebă Malko.

Consulul Paraguayului dădu trist din cap.

— Bandiţii ăștia nu respectă nimic, Señor.

Ceva suna fals în vocea lui. Malko simţea că paraguayanul nu-i dezvăluia tot adevărul...

— Rebelii au pică pe dumneavoastră pentru că sunteţi prieten cu Ron Barber?

— Sigur că da, asta-i cauza, aprobă Juan Etchepare, dornic în mod vizibil să pună capăt discuţiei.

Părea din ce în ce mai nervos, aruncând priviri dese spre ușa dormitorului.

— Eraţi la curent cu activitatea lui Ron Barber? întrebă Malko.

Chipul paraguayanului se împietri. Își încrucișă privirea cu ochii albaștri și reci ai lui Chris Jones, reveni asupra celor aurii care-l fixau. Își șterse fruntea cu o mișcare mașinală. Nu se simţea deloc în largul lui.

— Ce vreţi să spuneţi?

Vocea lui parcă se spărsese.

— Vreau să spun, replică Malko liniștit, că Ron Barber n-a fost trimis de Central Intelligence Agency în această țară numai pentru a da sfaturi poliţiei din Montevideo.

— Într-adevăr? făcu Juan Etchepare cu glasul strangulat.

Se uita țintă la ușa dormitorului. Malko întoarse capul și văzu că ea începuse să se deschidă.

Silueta care-și făcu apariţia îi tăie respiraţie: o femeie purtând o pălărie cu voaletă deasă care-i disimula chipul. Un mantou dintr-un șantung gros, negru îi acoperea trupul zvelt, oprindu-se deasupra genunchilor. Ciorapi lungi fumurii, foarte subţiri, pantofi de lac cu toc cui și o bridă îngustă îi subliniau conturul piciorului și finețea gleznei. O veritabilă retrospectivă a burgheziei anilor '30... Necunoscuta înainta timid. Gorilele, înlemnite la vederea acestei apariţii insolite, uitaseră să mai respire. Malko și Juan Etchepare se ridicară automat. Consulul Paraguayului zâmbi mecanic, îl prezentă pe Malko și bolborosi:

— Doña Maria-Isabel Corso.

Malko se înclină deasupra unei mâini fine și parfumate. Apoi, privirea lui se ridică până la colierul de perle care împodobea gâtul aristocratic, urcă spre gura senzuală, ireal de

frumos desenată și ochii negri, imenși, migdalați, care ghiceau sub voal.

Doña Maria-Isabel Corso era superbă. Atât doar, îmbrăcată cam bizar. Privirea ei întârzie asupra lui Malko do trei secunde cu o insistență ambiguiă, apoi rosti cu o vo melodioasă și profundă:

— Vă rog să mă scuzați, sunt teribil de grăbită.

Demnă, într-un foșnet de nailon, care provocă un fris agreabil pe șira spinării lui Malko, traversă livingul și ieși.

În tăcerea jenantă care urmă, Juan Etchepare își dre glasul.

— Amica dumneavoastră e răpitoare, spuse Malko.

Juan Etchepare întoarse capul, evitând ironia ochilor au Dar Malko era frământat de alte probleme. Simțea paraguayanul l-ar fi putut ajuta, dar îi era frică. Trebuia s dezghețe.

— Și eu fac parte din CIA, sublinie el. Ca și cei doi priete ai mei. Vreau să-l regăsesc pe Ron Barber chiar dacă ar treb pentru asta să-i lichidez pe toți revoluționarii din Montevideo.

Consulul Paraguayului păru să-și fi regăsit calmul dator acestor cuvinte energice. Schimbă o privire cu Laura Igles Tânăra interveni imediat:

— Cred că am putea avea încredere în señor Linge.

Consulul Paraguayului se foia încurcat, aruncându-i Malko priviri piezișe.

— E o chestiune foarte delicată, Señor, rosti el. Foart foarte delicată.

Malko îl întrerupse:

— Mă puteți ajuta să câștig timp. Ron Barber n-a acțion de unul singur. „Compania" deține rapoarte complete privir activitățile sale. Mi-ar fi suficient să le cer.

Juan Etchepare îl privi fix.

— Faceți parte cu adevărat din Central Intelligenc Agency...

Malko zâmbi.

— Oricum, lucrez pentru „Company". Ambasadorul ar pute să vă confirme...

Paraguayanul se hotărî brusc.

— Poliția din Montevideo nu-i deloc eficace, declară e Înainte de sosirea domnului Barber, nu a fost în stare să obțin cine știe ce rezultate în privința rebelilor. Atunci, señor Barber

rut ideea să procedeze ca în Brazilia, să creeze un fel de scadron al Morții pentru a lupta mai eficient împotriva acestor upamaros.

Vorbea cu ezitări sub privirea rece a lui Malko.

— În ce calitate l-ați ajutat pe domnul Barber? întrebă el utin cam prea suav.

— Señor Barber avea nevoie de oameni de încredere. Eu am adus pe cei doi *machos* din Asuncion. Sunt foarte evotați... Anumite persoane de la Metro au acceptat să creze cu noi. Aveam nevoie de bună credință, nu-i așa?

Și totuși, nu era vorba de Armata Salvării.

— Cum v-ați botezat organizația?

— „Comando Cassa Tupamaros", mărturisi cu jumătate de las consulul.

Malko începea să înțeleagă. Dar voia să meargă până la apăt. Zâmbi pentru a-l încuraja pe diplomat. Laura Iglesia îi orbea cuvintele.

— Activitatea dumneavoastră a fost importantă? întrebă el e un ton degajat.

Juan Etchepare părea din ce în ce mai stânjenit. Întoarse apul spre cei doi *pistoleros* întinși în hamacurile de pe erandă.

— Cred că am adus servicii țării, făcu el modest. Iar rebelii u început să ne ia în serios.

Aerul lui mârșav îi deschise ochii lui Malko. Comandoul assa Tupamaros îi amintea altceva.

— În Vietnam, rosti el domol, CIA a inițiat programul *Phoenix*, care avea ca scop lichidarea fizică a cadrelor ietnameze. Prin mijloace, să zicem, paralegale. Am impresia ă organizația dumneavoastră are scopuri similare.

Un înger trecu în zbor. Cu aripile pătate de sânge. Consulul araguayului își contempla bombeurile. Laura Iglesia renunță ă mai stea picior peste picior. Chris tuși.

— Dacă doriți.

Vocea lui Juan Etchepare era ștearsă și imperceptibilă. Nu eținea o reală vocație de asasin.

* * *

După al doilea pahar de J and B fără apă consulul araguayului își dezlegă limba. Se aplecă spre Malko peste asă.

— Înțelegeți? spuse el. Îndată ce erau arestați, luptătorii d gherilă evadau. În Uruguay nu există pedeapsa cu moartea. Și atunci...

Atunci, CIA împreună cu el au reintrodus-o. De capul lo pentru binele poporului... După prima mărturisire, diplomatul n se mai putu opri. Malko, de altfel, știa totul despre CCT. Cl furniza armele și banii, iar Juan executanții. Un progra *Phoenix* la scară redusă. Uruguayul era o țară mică. Candid Laura Iglesia se dovedi de temut ca un bărbat. Marele ei regre era de a nu fi putut tortura cu propriile-i mâini un Tupamaro...

Fermecătoare creatură.

Malko își aminti de durerea lui Maureen Barber. Știa e oare că soțul ei conducea o întreprindere planificată d asasinate politice? Și, că din această cauză, fusese el răpit?

— La câte execuții, mai exact, ați procedat? întrebă Malko

— La unsprezece.

Laura își lăsă ochii în jos, pudică.

— La douăsprezece, rectifică ea. Señora Cat...

— Ah, da, așa-i, exclamă Juan Etchepare, dar asta a fost greșeală. Primul nostru caz. (Coborî vocea). Enrique s- dovedit un neîndemânatec. Nervos, a ucis-o accidental pe soț celui care trebuia să fie executat. Foarte regretabil. Toat ziarele au vorbit despre acest caz.

Ancheta se împotmolise în noroi. Providențial și definitiv.

Malko desluși o licărire de dezgust în privirea gri-albastră lui Chris Jones.

— Cine este Enrique? întrebă el.

Juan Etchepare făcu un semn către verandă.

— Cel gras cu mustață. Un băiat strașnic. Îl am în servici meu de multă vreme. De pe când lucram cu mister Barber Asuncion. Celălalt se numește Angel.

Malko făcu un efort să-și ascundă repulsia.

— Enrique a dovedit mai multă îndemânare în următoare cazuri?

Juan Etchepare schiță un zâmbet rău, abject.

— Bineînțeles, bineînțeles, atât doar că am schimba tehnica. Cei de la Jefatura au fost de părere că făcea impresie proastă uciderea oamenilor în mod public. Domnul Barber i-a venit o idee. În loc să fie împușcați, erau răpiți...

Ceea ce se cheamă ironia soartei...

— Și pe urmă? se informă Malko politicos.

— Niciodată nu i-am torturat, afirmă Juan Etchepare. N-au suferit deloc. Angel și Enrique depuneau corpurile într-un butoi cu ciment proaspăt și le scufundau în Rio de la Plata. Într-un loc unde fundul mâlos e destul de adânc.

Din ce în ce mai bine: CIA împrumuta metodele mafiei. Dat fiind prețul cimentului și al butoiului vechi, bugetul probabil că nu era prea grevat.

Interpretându-i tăcerea drept o critică, Juan Etchepare preciză:

— În felul acesta, nu-i așa, nu rămânea nici o urmă. Și dacă nu e găsit corpul, nimeni nu poate afirma că cineva e mort.

Limpede. Și înfricoșător. Totuși, Ron Barber era, fără putință de tăgadă, un funcționar integru, un bun tată de familie și un patriot. Malko preferă să nu se mai gândească: ar fi vrut să se întoarcă fuguliţa la castelul lui. Să-i lase pe lupi să se sfâșie între ei... Se uită la cei doi *pistoleros* care se bronzau pe terasă. Tartori relaxați ai oroarei.

Se văzu nevoit să se gândească la zidul Berlinului, la minciunile comuniste, la atrocitățile universului concentrațional sovietic, pentru a-și șterge indispoziția. Nici samuraii Japoniei antice nu slujiseră întotdeauna unor cauze pe care le aprobau în întregime.

— Care-i următorul pe listă? întrebă el.

Juan Etchepare scutură din cap.

— Nu știu. Numai señor Barber lua aceste decizii. El primea informațiile. Știu că intenționa să-l identifice, pentru a-l lichida, pe un individ care-și luase pseudonumele de LIBERTAD. Unul dintre șefii cei mai mari ai revoluționarilor. Nu i cunoaștem adevărata identitate...

Se vede treaba că Libertad contraatacase. O lovitură de anvergură. În locul candidului funcționar răpit de rebelii cumpliți, Malko descoperea două organizații teroriste care se luptau pe viață și pe moarte.

— Și acum, ce aveți de gând să faceți? întrebă el.

— N-am idee, recunoscu Juan Etchepare. Dacă aș putea să vă ajut...

Ceva nu-i dădea pace lui Malko.

— Cum își depista Ron Barber adversarii? întrebă el. Presupun că Tupamaros nu figurează în cartea de telefon?

Juan Etchepare schiță un surâs mieros și mârșav.

— V-am mai spus că era informat.

— Cine îl informa?

Tăcere. Consulul deveni brusc excesiv de prudent. Se afla pe un teren periculos. Malko insistă.

— Avea mulţi informatori?

Paraguayanul aprobă printr-o mişcare a capului.

— Eh, sigur. Dar mai ales unul, care era şi foarte bin plasat. Un tânăr.

— Îi ştiţi numele?

— Da, răspunse cu regret diplomatul.

— De ce trăda?

— Cred că señor Barber îi făcuse cadou o maşină foart frumoasă, sport, un Porsche. Băiatul e nebun după maşini...

Un Porsche pentru douăsprezece vieţi omeneşti. Părea s fi fost o tranzacţie bună. Un trădător era exact ceea ce-i trebui lui Malko.

Juan Etchepare nu-i mai era de mare ajutor. Dar, prin aces trădător, care părea să fie bine informat, ar fi putut, poate, s afle unde era ascuns Ron Barber.

— Vreau să intru în contact cu cel care-l informa pe Barbe rosti Malko ferm.

Juan Etchepare aruncă o privire oblică spre Laura Iglesia.

— Numele lui e Cabrero. Fidel Cabrero. Laura îl cunoaşte Cred că ea ar putea să vă pună discret în legătură cu băiatul.

— Când?

— Chiar în seara asta, dacă doriţi, interveni tânăra. Şti unde poate fi găsit. În jur de unsprezece noaptea.

— Foarte bine, spuse Malko. Treceţi să mă luaţi de l *Victoria Plaza*.

Cel puţin găsise ceva de rumegat. Diplomatului parcă i s ridicase o piatră de pe inimă că nu i se cereau să se deplasez în persoană.

— Dacă aveţi nevoie de Enrique sau de Angel? propuse el.

Malko refuză cu o mişcare a capului. Nu ajunseser deocamdată la butoiul cu ciment.

— Cine mai ştie că băiatul trădează?

Juan Etchepare scutură din cap.

— Cred că nimeni.

Malko voia să spere că ăsta era şi adevărul. Începuse s înţeleagă de ce Tupamaros îl răpiseră pe Ron Barber în loc să fi omorât.

Se ridică urmat de diplomat și de gorile.

— Am să vă țin la curent, promise el.

Juan Etchepare clătină din cap.

— Tare mă tem că nu-l veți putea găsi pe señor Barber. Tupamaros au ascunzători peste tot. Lumea i-a poreclit *tatouceros*, pentru că trăiesc pe sub pământ, își sapă adăposturi în locurile cele mai de necrezut. Îl vor ucide cu siguranță.

— Sper să-l regăsesc mai înainte de asta, răspunse simplu Malko.

În prag, diplomatul îi strânse mâna. Deodată rosti cu vocea scăzută:

— Aș prefera să nu pomeniți nimănui de prezența Doñei Maria-Isabel în casa mea. Îmi face multă plăcere s-o fotografiez, dar faptul ar putea fi interpretat greșit de soțul ei, nu-i așa?

— Puteți conta pe discreția mea, îl asigură Malko fără nici un zâmbet. Lumea-i atât de rea...

Liniștit, diplomatul strânse mâna celor două gorile.

— *Hasta la vista, cabaleros?*

Chris și Milton zâmbiră ipocrit. Era pentru prima oară când cineva îi trata de *cabaleros*.

Laura strânse viguros mâna lui Malko, cu ochii în ochii lui.

— Pe curând, spuse ea.

Cei doi pistolari se materializaseră, veghind asupra patronului lor. De cum intră în Cadillac, Chris aruncă:

— Cred că secretara v-a pus gând rău.

— Iisuse Christoase, făcu Malko.

Mai prozaic, Milton Brabeck mormăi:

— Eu am impresia că am nimerit într-o hazna.

Ceea ce reprezenta încă un understatement[1].

Cadillac-ul lung rula pe străzile liniștite din Carrasco.

Malko lăsase în jos geamul mașinii și un aer umed năvăli în interior. Era pe 27 decembrie, în plină vară australă.

Se ruga în tăcere ca Fidel, trădătorul, să trădeze cu adevărat. Altminteri ar fi trebuit să ia în răspăr un întreg oraș de două milioane de locuitori.

În lipsa oricărui indiciu.

---

1. Adevăr spus numai pe jumătate. (Limba engleză în original)

— Ar fi bine să închideţi fereastra, fu de părere timid Chris Jones.

Praful unui oraş ca Montevideo nu putea fi decât o cultură de bacterii.

* * *

Cele douăzeci de etaje din cărămidă ale hotelului *Victoria Plaza* dominau Plaza Independencia, centrul oraşului Montevideo. Un mic scuar ca dintr-o localitate de provincie cu cocotierii ei anemici, cu mărunta clădire cenuşie a sediului preşedinţiei şi inevitabila statuie ecvestră a Libertador-ului local.

Escorta lui Malko se lăsă furată de priveliştea portului şi a golfului Rio de la Plata. Din cauza formei oraşului, aveai impresia că te afli pe un vapor.

Chris Jones îşi scoase haina. Malko nu se putu împiedica să nu zâmbească. Revolverul lui „38" cu ţeava de şase ţoli îi atârna la subsoară. Dar mai avea şi un „38" mic *snub-nose* într-un toc prins la cingătoare şi încă unul la fel ataşat de pulpa piciorului... Milton Barbeck se mulţumea numai cu două Magnum „357" enorme – unul la centiron, celălalt într-un holster. În fiecare crosă erau scobite şase alveole astfel încât nu mai era nevoie de cartuşieră.

Cu o haină mai largă pe deasupra nu se vedea nimic. Şi oricum, se aflau într-o ţară prietenă. Malko gândi că dacă Ron Barber ar fi avut doi body guarzi de un asemenea calibru, ar fi fost acum în libertate. Pentru cazurile mai dificile, Chris Jones poseda un Magnum 45 în stare să despice un om în două, iar Milton un girojet, veritabil bazuka de buzunar.

— Ce facem acum? întrebă Chris Jones.

Nu putea suporta inactivitatea. O zi fără un masacru era pentru el o zi fără soare...

— Eu am să mă duc să-l întâlnesc pe turnător, spuse Malko. Între timp, voi gresaţi-vă pistoalele.

Chris Jones protestă printr-o mişcare lentă a capului.

— No way[1]. Avem ordin să nu vă scăpăm din ochi. Şi asta mi se pare destul. Ce, vă e ruşine cu noi?

---

1. Nici pomeneală, nu ţine. (limba engleză în original)

Bine, dar atunci mă aşteptaţi în maşină. Pentru moment n-am altă sarcină pentru voi...

— Nici o grijă, apar ele, făcu Milton Brabeck, mereu pus pe zeflemele.

La Saigon, în Bahamas, la Istanbul sau chiar în castelul lui din Austria, Chris şi Milton se dovediseră nişte ajutoare preţioase. Şi la Montevideo aveau şansa să fie utili. Cu condiţia de a pune mâna pe insesizabilii Tupamaros...

Malko suspină în faţa fotografiei panoramice a castelului său, pusă la vedere pe birou. Cele câteva modificări aduse sălii de arme şi încălzirii centrale din aripa de nord aveau să-i înghită tot ceea ce urma să câştige în această nouă misiune. Cu condiţia, bineînţeles, de a scăpa teafăr. Tot jucându-se cu focul, până la urmă avea să dea de dracul.

Evident, la Montevideo misiunea lui era teoretic de mediere.

Chris Jones contempla gânditor troleibuzele care aruncau scântei albăstrii, şaisprezece etaje mai jos.

— Şmecherii ăştia de rebeli, făcu el cu un aer dezgustat, să fie oare castrişti?

În Middle West, Castro trecea drept un Antihrist...

— Nu tocmai, explică Malko. Ei consideră că ţara le-a căzut pe mâna unor politicieni corupţi. Vor o schimbare. Sunt tineri, studenţi proveniţi din păturile liberale. Până în momentul de faţă, şi-au bătut joc de poliţie. Sunt convins că uruguayenii nu-l vor regăsi pe Ron Barber dacă nu intervenim noi.

Soneria telefonului zbârnâi aproape imperceptibil. Malko ridică receptorul. La început, nu auzi decât o respiraţie, la capătul celălalt al firului. Apoi, o voce groasă, masculină, întrebă:

— El señor Linge?

— Cu cine vorbesc?

— Vreţi noutăţi în legătură cu señor Barber? întrebă vocea. Malko îşi reprimă o exclamaţie de triumf.

Conferinţa de presă de la spital să dea oare rezultate atât de rapid?

— Da, spuse el.

Urmă o tăcere prelungită, plină de ţârâituri. Apoi, vocea anunţă:

— Veniţi în seara asta, la ora nouă cu banii în faţa hotelului *Columbia*. E acolo un teren viran. Să fiţi singur. Sunteţi supravegheat.

Mai înainte ca Malko să poată articula un cuvân necunoscutul închise telefonul. Malko își ridică ochii spre Chris

— Avem noutăți.

Le rezumă conversația.

— Coboară la portar și închiriază o mașină, spuse el. O s avem nevoie de ea.

Americanul se încruntă.

— N-aveți de gând să preveniți poliția?

Malko scutură din cap.

— N-am încredere în uruguayeni. Te poți trezi că trim tancuri și avioane... Dacă există o șansă cât de mică să intru contact cu răpitorii lui Barber nu trebuie s-o ratez.

— Și dacă o să vă răpească? întrebă Milton.

Malko își deschise servieta și luă pistolul extraplat pe care introduse la curea.

— Nu ne lăsăm noi chiar așa cu una cu două.

Mai exista o posibilitate. Să fie luat la ochi ca un iepuras fiindcă rebelii știau cine era. Și probabil că nu apreciaseră justa valoare gluma cu butoaiele pline de ciment.

— Eu cobor la restaurant, îi anunță el. Am auzit c uruguayenii se pricep să prepare delicios carnea. Măcar s mor cu burta plină.

Dar vai, carne nu se găsea în fiecare zi. De vreo patru lun Uruguayul exporta toate vitele pentru a face rost de valută. S aflau în timpul Vedei...: perioadă de post.

Capitolul IV

Ron Barber încercă să nu mai ia în seamă zvâcniturile dureroase din încheieturile mâinilor. Cătușele purtate de când fusese răpit, aveau niște șuruburi care i se înfundaseră în carne până la os. Cea mai mică mișcare îi provoca o durere atroce.

Și moral, suferea în egală măsură, fiind gol pușcă. Temnicerii îi luaseră toate hainele de cum îl aduseseră. Îl năpădise barba, ceea ce-i dădea un aspect de murdar. În celula minusculă în care se afla – 1 m 50 înălțime, 1 m lățime – nu se putea nici întinde, nici mișca. Pentru a se folosi de o cală de noapte veche pusă la picioarele lui, era nevoit să se contorsioneze dureros. În restul timpului rămânea înțepenit pe un taburet, cu spatele rezemat de zidul înghețat.

Era o vizuină săpată direct în pământ. Fusese băgat acolo printr-un canal de scurgere. Apucase să zărească o altă „celulă" asemănătoare cu a lui, care dădea spre un mic tranșeu, apoi, ușa de lemn se închisese în urma lui. Un bec fără abajur lumina fără întrerupere, împiedicându-l să doarmă. Duhoarea scursurilor se infiltra până la el.

Auzi că cineva încerca să deschidă lacătul și se îndreptă. În cadrul ușii apăru tânărul cu ochelari și cu un aer serios care-i aducea mâncarea. Un pistol automat, de calibru mare, îi era atașat la șold.

Se aplecă și ridică strachina de supă cu un cap de pește, care reprezentase ultima masă a lui Ron Barber.

— Ieși afară, spuse el.

Anchilozat, americanul se ridică greoi, Dar îi venea să strige de bucurie că putea în cele din urmă se se ridice în picioare în tranșeul acela îngust. Pe o latură zări ușa care dădea spre canalul de scurgere, pe unde fusese adus.

În fund era o scară care ducea spre o deschidere circulară.

— Urcă, ordonă tânărul cu ochelari.

Își scosese automatul – un Llama spaniol – și-l ținea în șalele lui Ron Barber. Acesta din urmă, din cauza cătușelor, urcă anevoie pe barele metalice. Era gata să cadă pe spate de câteva ori. În sfârșit, ajunse într-o pivniță cu mult mai spațioasă. Abia trăgându-și sufletul, se uită în jurul lui.

Înăuntru se aflau mai mulți bărbați. Și o singură femeie. Cea care îl răpise !

În „civil", îmbrăcată într-o fustă plisată și o bluză albă, ai fi putut s-o împărtășești fără spovedanie... Se uită spre el cu o privire pătrunzătoare și glacială, iar americanul se simți cumplit de stânjenit. Ideea de a-l lăsa gol era excelentă din punct de vedere psihologic. Dominicana vorbea cu un bărbat înalt și zvelt, cu părul foarte negru, pieptănat spre spate, cu trăsături regulate și energice. Ron Barber nu-l mai văzuse niciodată. Necunoscutul se opri din vorbit și detalie cu interes trupul musculos al prizonierului.

— Cum vă simțiți, señor Barber?

Vocea era rece, distinsă și distantă.

— Aveți de gând să mă țineți multă vreme în groapa aia? replică Ron.

Se străduia să pară la fel de calm ca adversarul lui, deși era convins că minutul adevărului se apropia. De când fusese adus aici, pentru prima oară era scos din celula lui.

— Vă aflați în închisoarea poporului, rosti necunoscutul. Și veți rămâne aici atâta vreme cât va fi necesar.

Tânăra fată se apropie și continuă conversația cu ochii aprinși de ură.

— Ar fi trebuit să fiți ucis pe loc, aruncă ea.

Bărbatul cel distins dădu din cap aprobator.

— Señor Barber, veți fi judecat pentru crimele comise. Dar mai înainte, vreau să obțin de la dumneavoastră ceva anume.

Ron Barber făcu eforturi să nu-și manifeste teroarea. Era convis că la un moment dat se va ajunge și aici.

— Ce doriți? întrebă el, încercând să-și întipărească în minte trăsăturile necunoscutului.

— Numele celui care i-a denunțat pe camarazii noștri, cei asasinați de dumneavoastră.

Mărul lui Adam al lui Ron Barber se ridică și coborî, dar privirea nu i se clinti.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Necunoscutul distins clătină ușor din cap.

— Sunteți stupid, señor Barber. Trebuie să vă fac să vorbiți. Indiferent cu ce preț. Existența Mișcării noastre e în joc.

Rămase tăcut câteva clipe, mai înainte de a adăuga:

— Cred că înțelegeți că-i mai important pentru noi decât viața unui agent CIA. Chiar și de talia dumneavoastră.

Ron Barber respiră adânc. Mai presus de orice, să nu-și piardă cumpătul.

— Poliția scotocește întregul oraș, spuse el. Prietenii mei nu mă vor părăsi. Ați face mai bine să-mi dați drumul.

Un surâs palid lumină figura frumoasă a revoluționarului.

— Aici unde vă aflați, n-o să vină nimeni să vă caute. Chiar dacă poliția ar înconjura locul, n-ați reuși să ieșiți cu viață. (Îi arătă o deschidere pătrată din plafon.) Deasupra noastră sunt șase sute de tone de apă. O piscină. La cea mai mică alarmă, această subterană va fi inundată. Veți muri în câteva secunde. Chiar dacă băiatul care vă păzește n-ar avea timp să vă tragă un glonț în cap.

— Dar ar muri și el, obiectă Ron Barber.

— Exact, recunoscu Tupamaro. Dar el e pregătit pentru asta. Noi toți suntem gata să murim. Asta-i forța noastră.

Ron Barber nu răspunse. Știa că adversarul lui avea dreptate.

Revoluționarii îl ținuseră prizonier pe ambasadorul Angliei patru luni fără a se da de urma lui.

— Vă mai las o singură oră de reflecție, rosti bărbatul distins. Nu vreau să vă torturez inutil.

Tânărul cu ochelari se apropie și-l conduse pe Ron Barber către deschiderea ce dădea în vizuina lui.

* * *

Bărbatul distins rămase singur în pivniță, împreună cu tânăra Tupamaro. Părea îngrijit.

— Flor, spuse el, trebuie să te ascunzi. Celălalt american te-a văzut. Te poate recunoaște.

Mușchii maxilarului feței se crispară. Privirea ei era goală și dură.

— Am fost convinsă că l-am ucis. E vina mea.

Bărbatul îi puse mâna pe umăr.

— Pleacă din Montevideo pentru un timp. N-are rost să te expui.

Tânăra scutură din cap.

— Nu. Datoria mea e să rămân aici. Dar riscul trebuie eliminat. (Ridică spre el o față brusc cuprinsă de teroare.) Dacă mă prind, nu știu dacă aș fi în stare să rezist la tortură.

— Voi încerca să găsesc o soluție, propuse bărbatul cel distins.

Flor își ridică spre el fața voluntară.

— Nu, Este greșeala mea. Mie îmi revine sarcina s-o îndrept.

* * *

— Dacă vezi un tanc, tu să tragi primul.

Milton Brabeck nu se impacientă. Coltul 45 Magnum de pe genunchii lui făcea aproape cât un mortier... Iar un tanc nu era în măsură să-l sperie. Singurul lucru de care se temea cu adevărat în viață erau amibele, din care pricină își îngrămădise în cameră sticle de Vichy, pentru a fi sigur că nu avea să fie nevoit să încerce apa de la robinet.

Cele două gorile așteptau de o oră, parcate în fața unui imobil modern și trist în care se afla, la etajul unsprezece, restaurantul Florida. Rambla era la treizeci de metri în spatele lor.

Mustangul oranj închiriat, nu mai avea frâne, pneurile erau complet șterse, cutia de viteze plină de pilitură metalică, iar direcția ca inexistentă. În schimb, era vopsit impecabil.

Cei doi americani nu pierdeau din ochi terenul viran aflat în fața lor și care se termina în cubul de beton al hotelului Columbia. Din loc în loc, câteva felinare împrăștiau o lumină zgârcită, lăsând zone întinse în umbră. Împrejurimile erau sinistre. Și cu toate acestea, nu se aflau decât la o sută de metri de calea 18 Iulie și de Plaza Independencia, centrul orașului Montevideo. Un vânt furios bătea dinspre Rio de la Plata, ridicând praful maidanului.

Nu se zărea nici un pieton, doar câteva mașini rare. De groaza rebelilor, lumea nu mai ieșea de prin case. Și pe urmă, viața era foarte scumpă. Bogătașii fugiseră în Europa sau în Brazilia, iar sărăcimea se ascundea. Chris își consultă ceasul.

— E timpul.

La treizeci de metri de ei, Malko se plimba pe trotuarul străzii Reconquista, care mărginea maidanul. Îmbrăcat într-un costum negru de alpaca și cu părul răvășit de vânt.

— Uite-l și pe Făt-Frumos al nostru, făcu ironic Chris Jones.

Malko se întoarse, verifică prezența Mustangului, apoi se opri la intersecția celor două străzi și așteptă. În Mustang nu se auzea decât șuieratul vântului. Chris și Milton, ca buni profesioniști ce se aflau, se concentrau asupra celor ce aveau să se petreacă.

O mașină veche americană de culoare roșie își făcu apariția, rulând fără viteză pe Callè de la Reconquista. Încetini și opri în dreptul lui Malko. Din ea coborî un bărbat care-l abordă. Avu loc o discuție scurtă după care, cele două gorile îl văzură pe Malko urcând în spate. Mașina demară imediat, coti la stânga trecând pe lângă Mustang și se îndreptă spre Rambla. Chris avu răgazul să deslușească mai multe figuri de bărbați în interiorul vehiculului. Nu inspirau prea multă încredere.

Răsuci imediat cheia de contact. Motorul sughiță dar nu demară. Chris încercă din nou, strivind acceleratorul. Fără nici un rezultat. Înjurăturile proferate ar fi declanșat în mod normal sfârșitul pământului, dacă Dumnezeu ar fi fost mai susceptibil.

— Trăzni-o-ar de mașină, făcu Milton care era totuși credincios.

Celălalt vehicul dispăruse după un colț al bulevardului Rambla.

Chris mai încercă o dată. Motorul tuși de două trei ori, după care tăcu.

— Benzina-i de vină! tună americanul.

Făcuseră plinul și, din economie, luaseră benzină obișnuită, fără să știe, evident, că în Uruguay era apă chioară.

Chris mai așteptă câteva secunde, apoi răsuci din nou cheia de contact. De data aceasta motorul Mustangului porni. Dat fiind conținutul rezervorului, era un miracol. Chris Jones lăsă și ultima pojghiță din cauciucul pneurilor pe caldarâm. Efectuă o jumătate de întoarcere, demarând în viteză pe Rambla, pustie la acea oră.

Bătrâna mașină americană trebuia să fie undeva prin apropiere.

* * *

Diego Suarez își termină sandviciul cu tatou[1], își ridică picioarele pe masă și, lăsându-se pe speteaza scaunului, deschise ziarul *El Pais* la pagina sportivă. Polițistul abia putea să distingă literele prost imprimate la lumina anemică a becului de pe coridor. Din ziua precedentă, ziarele își sporiseră tirajul cu 40%. Colegul lui lipsea. Plecase la Jefatura. Spitalul Firmin Ferreira era cufundat în liniște. În curte, două camioane pline cu polițiști erau în alertă continuă pentru cazul improbabil în care un comando tupamaro ar fi încercat să-l răpească pe Dennis O'Hara.

Ușa coridorului se deschise și Diego Suarez întoarse capul. Venea o infirmieră purtând tăvița cu medicamente. Cu fața acoperită de o mască prinsă de urechi. O licărire strengărească se aprinse în ochii polițistului. Ca aproape toate infirmierele, fata nu avea pe ea decât un halat alb, încheiat în nasturi, scurt, până deasupra genunchilor. Ciorapii închiși la culoare subliniau niște picioare fine.

— Guapita[2], murmură polițistul ca pentru sine.

Când ajunse în dreptul lui se îndreptă brusc. Îi observă halatul mulându-se peste sâni și simți cum i se usucă dintr-o dată gura.

Infirmiera trecu pe lângă el de parcă nici n-ar fi existat și apăsă pe mânerul ușii de la rezerva unde zăcea Dennis O'Hara. Indiferența ei îl agasă pe Diego Suarez. Fără să se miște de pe scaun, polițistul întinse mâna și o apucă pe infirmieră de încheietura brațului, trăgând-o înapoi. Era atât de aproape de el, încât îi putea simți parfumul.

— Ei, guapa, încotro?

Masca se întoarse spre el, anonimă și derutantă.

— Să-mi îngrijesc bolnavul.

Vocea era rece, puțin crispată.

Ultimul nasture al halatului era descheiat și Diego îi putea vedea pulpele, chiar în dreptul ochilor lui. Sângele i se urcă la

---

1. Mamifer din America tropicală, având corpul acoperit cu plăci cornoase. Denumire împrumutată dintr-o limbă indigenă din Brazilia. (n.tr.)

2. Fată frumoasă

cap și hotărî să se distreze puțin. Ca să-și mai înveselească puțin lunga noapte de veghe forțată.

— Ai un permis? întrebă el. Nimeni n-are voie să intre în rezerva asta.

Dintr-o smucitură bruscă infirmiera se smulse din mâna polițistului. Își duse degetul pe sigla brodată pe halat, în dreptul sânului stâng.

— Fac parte din acest spital, rosti ea sec. Eu n-am nevoie de permis.

— Chiar așa să fie? făcu el.

Puțin descumpănit de atitudinea distantă a fetei. Ca pentru a-i verifica sigla, își puse arătătorul pe țesătura albă și apăsă puțin... Degetul i se afundă în carnea elastică a sânului și o crampă delicioasă îi strânse stomacul. Dar infirmiera se dădu înapoi și pătrunse în micul sas care preceda rezerva. Diego Suarez se ridică și se luă după ea. Vexat și excitat îna celași timp, se întreba cum ar fi putut să-i fure un sărut. Sau altceva. Ușurel, închise ușa în urma lui. O apucă de braț pe infirmieră și o întoarse, apropiind-o de el.

— Ți-am zis că n-ai drept să intri aici, o avertiză el sever. Sunt de la Jefatura.

— Ba am tot dreptul!

Diego gândi că ar putea risca să-i ceară actele.

— Ai la tine *cedula?* [1]

Agasată și furioasă, negă printr-o mișcare a capului.

— Vedeți bine că n-am pe mine decât halatul.

Ce-i drept, asta se vedea. Polițistului ajunsese să i se facă rău de dorință. Nu fuma, nu bea, dar manifesta o înclinație irezistibilă față de fetele foarte tinere.

Motiv pentru care fusese nevoit să se transfere de la Moravuri după vreo două sau trei întâmplări delicate.

Din cauza măștii, fata asta îl excita la culme. Nu putea sa aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Dacă n-ai *cedula,* o încunoștiință el, trebuie să te percheziționez.

Tânăra se trase înapoi.

— Să mă percheziționați! Dar...

— Dacă nu, te conduc la Jefatura și ai să le explici lor acolo...

---

1. Buletin de identitate

Nimănui nu i-ar fi convenit să ajungă pe Calle Yi... Fata înțelesese unde bătea el.

— Señor, pledă ea, îndulcindu-și vocea, acum îmi termin serviciul, trebuie să plec repede, mă așteaptă logodnicul meu.

— Ce băiat norocos, rosti poznaș Diego. Atunci, lasă-mă să te percheziționez ca să te poți întoarce repede la el.

Vorbeau în șoaptă de parcă bolnavul ar fi putut să-i audă. Infirmiera oftă exasperată.

— Bun. Percheziționează-mă, dar rapid.

Diego nu se lăsă invitat de două ori. O pipăi grăbit pe sub brațe, pe șolduri, pe pulpe ca și cum o armă ar fi putut fi disimulată sub halatul subțire. Cu sângele zvâcnindu-i întâmple, o mângâie ușor pe sânii plini, apoi pe pântec.

Al lui se animă pe loc, într-o reacție imediată și imperioasă.

Neîndrăznind să meargă mai departe, Diego se trase înapoi. Fata îl fixa cu ochii strălucind de ură disprețuitoare.

— Ei, gata, ai terminat?

— Și asta ce mai e?

Îi arătă cu degetul tăvița pe care se afla un comprimat și un pahar cu apă.

— Împotriva durerilor, explică infirmiera.

Diego Suarez își încruntă sprâncenele, căutând cu disperare un pretext s-o mai rețină.

Infirmiera oftă exasperată.

— Ascultă, am pierdut destulă vreme. Lasă-mă să trec.

Glasul îi tremura de enervare. Diego își dădu seama că îi cedau nervii dintr-un motiv care-i scăpa.

Blocând cu spatele ușa culoarului, o trase spre el, petrecându-și brațul stâng în jurul mijlocului fetei. Cu mâna dreaptă îi descheie în grabă cei doi nasturi din partea de sus a halatului.

Sânii elastici și bronzați debordau din sutienul alb.

Infirmiera se zbătea furioasă, împiedicată de tăvița pe care o ținea în mâna dreaptă.

— Lasă-mă! se răsti ea de sub mască, sau strig.

Diego Suarez nu mai putea.

— Dă-mi un pupic și-ți dau drumul, gâfâi el.

Fără să mai aștepte, îi smulse brida măștii, descoperind un maxilar voluntar, un nas drept, o gură mică și bine desenată. Când simți mustața subțire atingându-i obrazul, infirmiera avu

un violent gest de recul, fiind gata-gata să răstoarne tăviţa cu paharul de apă.

Poliţistul se lipise de ea, căutând contactul cu pântecele. Cuprins brusc de frenezie se repezi febril la nasturii halatului. Unul dintre ei sari pe jos. Degetele lui găsiră ciorapii, şi urcând până la căldura pântecului îi dădu jos slipul.

Tânăra infirmieră scăpă un răcnet înăbuşit de gura poliţistului. Încerca să se smulgă din îmbrăţişare, dar fu nevoită să-şi folosească amândouă mâinile pentru a prinde din zbor paharul gata să se spargă.

Gâfâind, Diego nu-şi pierdea timpul.

O lipi pe fată de perete. Sângele îi bubuia în tâmple. Puţin îi mai păsa că ar fi putut fi surprinşi.

Cu mâna stângă se descheie, reveni asupra fetei îi coborî ciorapii pe coapse şi, flexându-şi genunchii, tatonă până ce reuşi să se împlânte în ea.

Se clătinară pe picioare timp de câteva secunde. ea încercând să scape, pe când el se agita furibund. Explodă imediat cu degetele crispate pe şoldurile victimei. Se retrase imediat şi se sprijini de zid, cu respiraţia tăiată şi ochii demenţi. Masca albă atârna grotesc, agăţată încă de urechea dreaptă a infirmierei. Avea ochii plini de lacrimi. Buzele îi tremurau. Văzând privirea poliţistului aţintită pe pântecul ei gol, îşi ridică zorit ciorapii, încercând să-şi încheie halatul.

Apoi, îşi prinse masca la loc.

În tot acest timp, nu lăsase din mână tăviţa. Descoperind intensitatea urii din ochii ei, lui Diego Suarez i se făcu frică. Schiţă un zâmbet stângaci, în timp ce-şi punea veşmintele în ordine.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, *guapa*... Dar eşti aşa de frumoasă. N-are rost să-i spui logodnicului tău, *claro?*

Acum începea sa se gândească la consecinţele actului său... La nevastă. La posibilul scandal. Dar mai păstra încă în lăuntrul lui acea senzaţie delicioasă, fantastică pe care o încercase violând-o.

Durase puţin, dar fusese formidabil.

— Scârbă, murmură fata. Poliţist scârbos şi nenorocit.

Dacă ochii ei ar fi putut ucide, Diego s-ar fi transformat instantaneu în praf şi pulbere.

Fără să mai adauge nimic, fata se rasuci pe călcâie şi intră în rezerva lui Dennis O'Hara. Diego ieşi pe coridor cu capul

încă bubuind. Colegul lui nu se întorsese, ceea ce-i convenea de minune. Un secret împărțit în doi nu mai e un secret. Își reluă locul pe scaun și încercă să se intereseze de *El Pais*. Nu-și putea reveni de norocul care dăduse peste el.

Câteva minute mai târziu, infirmiera ieși. Își încheiase halatul și trecu prin fața lui Diego de parcă nici n-ar fi existat. Polițistul privi șoldurile elastice îndepărtându-se și brusc, regretă că nu-i ceruse numele și adresa. În final, acest intermezzo trebuie că nu-i displăcuse nici ei. Altminteri ar fi ridicat în picioare tot spitalul.

Satisfăcut, se cufundă într-o lungă reverie erotică, retrăind violul secundă cu secundă.

Capitolul V

Vârful ascuţit ca un ac al cuţitului se înfipse câţiva centimetri în coastele lui Malko.

— *Tiene dineros?*

Examină feţele care-l înconjurau. Imposibil să fi fost vorba de Tupamaros. Cel care conducea rabla avea cam patruzeci de ani, părul strălucind de briantină, mâini de ucigaş şi albeaţă pe ochiul drept.

Nici ceilalţi trei nu făceau mai multe parale. O adevărată haită de bandiţi.

Tâlhari cum se puteau întâlni în toate porturile din lume. Se învoise să-i urmeze pentru a nu lăsa să-i scape nici o şansă, oricât de infimă ar fi fost ea.

Maşina rula pe bulevardul Rambla, pustiu, către Carrasco şi plaja aflată la ieşirea dinspre est a oraşului.

Malko căzuse într-o capcană grosolană. Faptul nu l-ar fi îngrijorat peste măsură dacă Mustangul cu gorilele l-ar fi urmat. Chris şi Milton erau anume făcuţi pentru acest gen de situaţii. Dar maşina nu apărea şi pace bună. Ceea ce devenea de-a dreptul îngrijorător.

— De ce mă ameninţaţi? întrebă el.

Omul cu jungherul rânji.

— Suntem Tupamaros. N-ai vrut tu aşa, *gringo?* Ai adus biştarii?

— N-am nici un ban la mine, spuse liniştit Malko, şi nu cred că voi sunteţi Tupamaros... Dar, dacă mă duceţi la Ron Barber, veţi primi recompensa promisă.

Era mai bine s-o facă pe prostul şi să câştige timp.

Malko tresări. Uruguayanul mai înfipsese puţin cuţitul.

— Dacă nu dai paralele, *gringo,* îţi tăiem gâtul.

Îi luaseră chiar de la început revolverul extraplat. Îl ţinea

unul dintre tâlharii așezat în față. Ar fi fost într-adevăr o mare prostie să se lase ucis în asemena condiții...

— O să dați de bucluc dacă mă omorâți, obiectă Malko.

Banditul rânji:

— Ce bucluc? Tu n-ai să mai poți depune plângere...

Celălalt vecin al lui îi pipăi hainele cu grijă; apoi trase o înjurătură.

— *Claro!* N-are banii.

— Vamos à la playa, făcu șoferul.

Cel care ținea cuțitul adăugă.

— N-ai făcut bine că n-ai adus banii, *gringo*.

Malko știa că indivizii mințeau. Oricum l-ar fi ucis. Bulevardul pustiu defila pe dinaintea ochilor. Câțiva tineri făceau autostopul. Trecură prin fața hotelului-cazino Carrasco. Dar, în loc să cotească la stânga pentru a da în Punta del Este, își continuară drumul drept înainte, de-a lungul plajei pustii, trecând pe podul de fier de peste râul Carrasco. Dincolo de el nu se mai zărea nici o așezare.

Malko se întoarse. Nici urmă de Mustang.

Rabla încetini și opri sub un pâlc de salcâmi aflat între șosea și plajă. Omul cu jungherul îl împinse pe Malko către portieră. Marea era la treizeci de metri. I se auzea freamătul.

— Coboară!

Se supuse. O boare răcoroasă sufla dinspre Rio de la Plata. Liniștea era deplină. Banditul cu jungherul îl înțepă în șale.

— Mișcă pe plajă, *gringo!*

N-avea încotro, trebuia să asculte, pândind cea mai mică ocazie pentru a se salva. Malko o luă spre plaja pustie. Ceilalți bandiți coborâră la rândul lor.

* * *

Cramponat de volanul Mustangului, Chris Jones încerca să se mențină pe carosabil în ciuda lipsei amortizoarelor și a frânei. Ai fi zis că era un vapor beat turtă.

Și nici urmă de mașina răpitorilor. Ar fi putut coti pe cine știe ce stradelă, dar Chris gonea orbește drept înainte, ghidat parcă de un al șaselea simț.

Mustangul zbură ca un bolid prin fața bătrânului Casino de Carrasco. În mod normal, ar fi trebuit s-o ia la stânga, fiindcă drumul de pe malul mării se înfunda. Însă Chris nu cunoștea

orașul și merse drept înainte. Trecură peste pod și dădură brutal într-un drum bătut cu pietriș. Macadamul se oprea aici.

Înjurând, Chris făcu o manevră de întoarcere. Fugitiv, prinse în lumina farurilor o mașină ascunsă sub copaci. Roșie, ca rabla căutată de ei.

— Aici sunt, făcu Chris înviorat.

Își recăpătă pe loc tot calmul.

Instantaneu, americanul întrerupse contactul și parcă. Cei doi bodyguarzi săriră din mașină și o porniră în fugă pe sub arbori, supli, silenţioși și periculoși ca șerpii cobra.

* * *

Banditii făcuseră roată în jurul victimei lor, pentru a n-o lăsa să fugă spre șosea, încurajându-l pe înfundate pe cel cu jungherul. Malko respinsese deja două atacuri violente, dar își dădea seama că nu va putea rezista la infinit acestui joc. Fusese imposibil să-i facă să judece pe acești indivizi primitivi.

Curbat în două, cu lama cuțitului pe orizontală, vagabondul cu albeață pe ochi se îndreptă spre el, hotărât să-l spintece dintr-o singură lovitură de jos în sus.

Instinctiv, Malko își încrucișă mâinile pe burtă, așa cum fusese învățat la școala din Forth-Worth. Derizorie apărare. Celălalt se apropia centimetru cu centimetru. Brusc, Malko observă două siluete în penumbra din spatele omului cu jungherul.

— Chris!

Banditul se întoarse, îi văzu pe cei doi americani și răcni sălbatic.

— Maricon![1]

Făcând stânga-mprejur, se aruncă asupra lui Chris, hotărât să-l taie. Dar aceasta a fost cea mai nefericită idee și ultima din viața lui. Chris trase doar o singură dată, dar glonțul blindat Smith and Wesson explodă în aorta tâlharului. Aruncat pe spate de impact, acesta se prăbuși ca o masă inertă. Milton Brabeck se apropie cu câte un colt Magnum în fiecare mână și anunță rece:

— Primul care mișcă un deget, e un om mort.

Deși nu înțelegeau englezește, cei rămași în viață încremeniră locului, ca un singur om. Malko își recuperă

---

1. Poponarule!

revolverul extraplat, îngrețoșat de inutilitatea celor petrecute. Terorizați, cei trei vagabonzi nu mai îndrăzneau nici să respire. La fel de împietriți ca și mortul.

— O luăm la picior? propuse Chris.

— Nu, răspunse Malko. Am fost în legitimă apărare. Merg să telefonez la jefatura.

* * *

Ricardo Toledo ridică din umeri și, cu un aer dezgustat, își aruncă pe spate eterna lui meșă.

— Au fost niște *vivos*, spuse el, haimanale fără anvergură.

Șeful poliției metropolitane sosise la locul crimei după o jumătate de oră. Polițiștii îi iridicară pe supraviețuitori, trimiseră mortul la morgă și toată lumea se regrupă la etajul patru al Jefaturii, în biroul tapisat de imaginile pioase ale șefului din Metro.

Acesta din urmă, își schimbă brusc expresia.

— Señor, declară el, fapta comisă de dumneavoastră este foarte gravă.

De data asta nu era în contradicție cu legea...

— Dar, protestă Malko, am fost atacat și domnul Jones a tras pentru a-mi salva viața.

Șeful Metro mătură mortul din discuție cu un gest peremptoriu.

— Nu despre asta-i vorba. Ministrul interzice orice tentativă de contactare a rebelilor. Sunt în afara legii și nu se poate discuta cu ei. Vă înțeleg grija de a-l salva pe señor Barber, pe care noi îl apreciem mult. Dar legea nu trebuie violată. Aveți încredere în poliția Uruguayului, încheie el pompos.

Malko se trăgea înapoi din fața potopului de salivă. O să aibă multă bătaie de cap. Nimic nu poate fi mai susceptibil ca o țară subdezvoltată. Era pe punctul să riposteze când cineva bătu la ușă. Un civil voinic îl salută servil pe Ricardo Toeldo și veni să-i șoptească ceva la ureche. Șeful poliției se descompuse într-o clipită. Malko îl auzi murmurând ceva.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Domnule... Señor O'Hara a murit.

— A murit!

Malko nu-și putea veni în fire. Cu câteva ore mai devreme îl

văzuse pe tânărul american. Medicii declaraseră că-i în afara oricărui pericol.

— Ce s-a întâmplat?

Uruguayanul oftă.

— O complicaţie imprevizibilă, Señor. Complet imprevizibilă.

— Vreau să merg imediat la spital, spuse Malko. Veniţi cu mine.

Şeful poliţiei îl urmă fără replică. Malko se gândi la Laura Iglesia care probabil că-l aştepta în *Victoria Plaza* pentru a-l conduce la turnător. Întârziase deja o oră...

* * *

Malko ridică cearşaful care acoperea faţa lui Dennis O'Hara. Pielea era albăstruie, pupilele dilatate şi muşchii maxilarului contractaţi. În spatele lui, internul le explică.

— I s-a administrat cianură. Cel puţin 150 de miligrame. A murit în cinci minute de paralizie respiratorie.

Şeful poliţiei tuşi, teribil de încurcat.

— Oamenii mei nu s-au clintit de pe culoar. Numai infirmiera de noapte a putut intra la el.

Malko se întoarse către poliţişti, ochii lui aurii arzând de furie.

— Unde-i infirmiera?

Ce stupizenie? Pe când el se bătea cu pungaşii, singura persoană în măsură s-o recunoască pe cea care-l răpise pe Ron Barber fusese asasinată.

— N-am reuşit s-o găsim, recunoscu Ricardo Toledo. Internul afirmă că el n-a trimis pe nimeni în rezerva bolnavului.

Orice comentariu era inutil.

— Vreau să-i văd pe poliţiştii care au lăsat-o să intre, ceru Malko.

Şeful poliţiei se întoarse şi făcu un semn poruncitor. Diego Suarez înaintă umil şi viclean. Malko îl măsură din cap până în picioare fără să-l cruţe.

— Cum arăta infirmiera asta? întrebă el.

Uruguayanul părea petrificat.

— Purta o mască, rosti el cu o voce gâtuită. Am văzut doi ochi negri...

— Probabil că ai mai văzut și două brațe, și două picioare, i-o reteză Malko ironic. Nici un semn distinctiv?

Polițistul șovăia, legănându-se pe încălțările lui cu bombe ascuțit.

— Nu, señor, nu, într-adevăr. Nu-mi amintesc. Mi-a spus c trebuia să-i facă o injecție. Purta un halat de spital. N-aveam d unde să știu, nu-i așa?

Își ferea privirea de ochii lui Malko. Acesta din urmă îș dădu seama că tipul mințea. Să fie oare și el complice a rebelilor? Era stupefiat de îndrăzneala lor. Probabil că ce care-l răpise pe Ron Barber, venise să-l suprime pe patul d spital pe singurul martor capabil s-o identifice, anulând astfe orice pistă de descoperire a americanului. Polițistul începus să bată în retragere. Internul de serviciu intră în rezervă și s aplecă asupra cadavrului.

— A știut ce face, remarcă el. Doza de cianură a fost foart bine calculată.

— Cianura se vinde la voi prin toate farmaciile? întreb Malko.

Internul clătină din cap.

— Nu. A fost nevoie de complicitatea unui medic.

Malko ieși din rezervă. Plăpândul Ricardo Toledo se agit pe tocurile lui mai febril ca oricând. Din nou, culoarul mișuna d polițiști în civil și în uniformă. Îl văzu pe cel interogat de curân îndepărtându-se pe culoar. Cuprins de o subită inspirație Malko se luă după el, racolându-i în trecere pe Chris și Milton.

Îl lăsă pe Diego Suarez să coboare cele două etaje, fără a interveni. În curtea spațioasă, polițistul se îndreptă spre o mașină Austin 1945, parcată mai la o parte. Malko se întoarse către Chris.

— Aș vrea să-l întreb ceva pe individul ăsta. Cred că el o cunoaște pe ucigașa lui Dennis O'Hara.

— Nu-mi vine a crede! făcu Milton Brabeck, cuprins de o ferocitate voioasă.

Malko deschise portiera Austin-ului în clipa în care polițistu era pe punctul de a pune contactul.

— Aș mai avea câte ceva să va întreb, spuse el, aplecându-se spre interiorul mașinii.

— Dar, Señor, v-am mai spus că...

Diego Suarez părea cuprins de panică.

Malko schiță un surâs rece.

— Ați mințit. Ascundeți ceva și eu vreau să știu ce anume. E în joc viața domnului Barber...

Malko se așeză alături de polițist și închise portiera. Chris și Milton, un grup înduioșător, se instalară în spatele mașinuței, presați ca niște sardele.

Chris scoase pistolul cu țeava de șase țoli și o sprijini în ceafa lui Diego. Apoi, ridică piedica.

Diego Suarez tresări auzind clinchetul metalic.

— O să se împrăștie creierii peste tot, remarcă judicios Milton.

Vorbise în englezește. Diego bâigui:

— Ce zice?

— Îți face o ofertă pe care n-ar trebui s-o refuzi, îl informă politicos Malko. Ori spui adevărul ori îți zboară creierii...

Tăcerea dură câteva secunde. Apoi, Diego se descompuse brusc.

— Señor, nu-i ce credeți dumneavoastră, se bâlbâi el.

— Am putea să-l ținem cu capul sub apă până ce-i extragem rădăcina pătrată din data lui de naștere, propuse Milton, cu același aer strengăresc.

În cuvinte sacadate, Diego Suarez începu să relateze cum o violase pe infirmieră. Nu tocmai mândru, aruncând priviri piezișe spre Malko.

Deodată, polițistul coborî vocea:

— Când am atins-o, Señor, am simțit o mică asperitate. Pe coapsa dreaptă. Halatul era dat în lături. Am văzut un fel de aluniță mare, foarte sus, spre dreapta, aproape de...

Își căuta cuvintele. Nefericit și mârșav. Malko îi făcu semn lui Chris să-și retragă pistolul. Era evident că Diego Surarez spunea adevărul. Dar era imposibil să le pretindă tuturor locuitoarelor din Montevideo să se dezbrace.

— Foarte bine, spuse el. Totul va rămâne între noi.

Polițistul nu-și ascunse sentimentul de ușurare. Malko ieși din mașină urmat de cei doi americani. Singura persoană care-l mai putea ajuta acum era trădătorul. Tânărul cu mașina Porsche. Dar Juan Etchepare, consulul Paraguayului, ar fi fost încântat să afle acest ultim episod macabru. Poate că l-ar fi ajutat să mai reconstituie câteva parcele de adevăr.

În orice caz, noaptea lui era compromisă. Ceea ce era foarte adevărat, date fiind emoțiile prin care trecuse Malko.

Capitolul VI

— Canos imundos![1]

Juan Etchepare îl fixa pe Malko, cu trăsăturile brusc întinse, privirea goală și mâna crispată pe Nikon-ul lui. Nu-i mai stătea capul să facă fotografii. Întâlni privirea întrebătoare a Laurei Iglesia.

— Îmbracă-te! îi ordonă el brutal.

Chris Jones și Milton Brabeck se uitau consternați la tânăra alungită pe patul rotund, doar cu un minuscul slip roșu pe ea. O combină muzicală, în chip de toaletă, revărsa în surdină o muzică „pop", americană. Laura se răsuci cu fața în sus, expunând niște sâni mici și plini. Îi zâmbi lui Malko.

— V-am așteptat la *Victoria Plaza,* spuse trăgând pe ea o fustiță neagră... N-am știut.

Gura îi alunecă bizar spre stânga, de parcă ar fi vrut să șoptească un secret. Ochii plini de viață, inteligenți, provocatori, îl țintuiau pe Malko.

— Tot mai vreți să-l întâlniți pe Fidel?

— Mai mult ca oricând, declară el.

Venise direct la vila diplomatului paraguayan după ce părăsise Jefatura. Și pentru a-l preveni asupra asasinării lui Dennis O'Hara, dar și pentru a o regăsi pe Laura Iglesia.

De data aceasta, pistoleros erau pitiți în grădină. Din fericire, Malko, precaut, coborâse din Mustang în plină lumină. Evident, Juan Etchepare nu-l aștepta... Relatările lui Malko îi tăiaseră definitiv elanurile erotico-fotografice al căror obiect era planturoasa Laura.

— Vor încerca să mă lichideze și pe mine, bâigui el, lăsând jos Nikon-ul.

---

1. Câini mârșavi

Laura tocmai își trăgea pe ea o preche de ciorapi negri. Își scutură părul lung, privindu-l pe Malko.

— N-o să le meargă cu noi, îl asigură ea.

Laura dispăru în camera de baie. Malko realiză că încăperea în care se aflau era cu adevărat bizară. Cu oglinzi peste tot. Chiar și pe plafon se afla una lungă, dreptunghiulară, în dreptul patului. Puțin stingherit, Juan Etchepare, care-i urmărise privirea, preciză:

— Într-un fel, aici este și studioul meu. Îmi place la nebunie să fotografiez.

Deschise un sertar și scoase un pachet de fotografii mari, color, pe care i le întinse lui Malko. Toate fuseseră luate pe imensul pat rotund. Toate reprezentau fete, cu sau fără Laura. În diferite stadii de despuiere. Malko rămase uluit în fața unei superbe tinere femei, brune, doar în niște ciorapi roșii lungi, care-i ajungeau până la jumătatea coapsei, cu mâinile împreunate pudic dinaintea sexului, privindu-și propria imagine cu o expresie ambiguă și senzuală. Doña Maria-Isabel. Fără voaletă era și mai frumoasă.

Juan Etchepare își procura, fără îndoială, niște distracții ciudate. Laura ieși din baie.

— Cred că-i timpul s-o terminăm cu acei Tupamaros, remarcă sarcastic Malko.

Diplomatul își trecu mâna pe frunte. Cu o expresie rătăcită.

— Bineînțeles, bineînțeles, făcu el. Eu aș furniza mai ales armele.

Laura Iglesia ieși din dormitor. Malko se apropie imediat de diplomatul paraguayan. Laura Iglesia îl neliniștea puțin.

— Putem avea încredere în ea? îl întrebă.

— Deplină, răspunse Etchepare. Îi urăște pe rebeli. M-a ajutat deseori. Tatăl ei este unul dintre cei mai mari fermieri din regiune. Dacă rebelii ar câștiga partida, el ar fi un om ruinat.

Întotdeauna există un argument ideologic cu greutate... Cei doi bărbați i se alăturată Laurei în living. Deschisese o sticlă de Moët et Chandon 64 și mângâia o pisică siameză.

— Să mergem la *Zum-Zum*, propuse ea.

— E discoteca în vogă la Motevideo, comentă Juan Etchepare. Acolo o să...

— Atunci, să mergem la *Zum-Zum*, făcu Malko.

Din nou diplomatul păru nervos. Clipea des în spatele lentilelor și nasul lui mare se făcuse parcă și mai lung.

— Sper să nu încerce nimic împotriva mea în noaptea asta, rosti el vrednic de milă.

Malko avu o inspirație subită, văzându-i pe Chris și Milton tolăniți în fotolii.

— Vreți să vi-i împrumut pe pistolarii mei? se oferi el amabil. În seara asta n-aș avea nevoie de ei, și sunt niște băieți pe care se poate conta.

Auzind că sunt tratați de pistolari, Chris și Milton se îmbufnară. Nu intra în regulile sindicale...

— Ați face așa ceva? întrebă îngrijorat Etchepare.

— *Como no,* îi răspunse Malko, afișând o curtoazie puțin distantă, foarte iberică.

Ca pentru Zum-Zum, Chris și Milton ar fi fost discreți ca mașina pompierilor...

— Vă place aici? îi întrebă.

— Parcă am fi în California, răspunse Milton, care călătorise la viața lui.

— Ei bine, atunci o să vă petreceți noapta în casa domnului consul. Să vegheați împreună cu confrații voștri locali asupra sănătății Excelenței Sale...

Chris aruncă o privire chiorâșe diplomatului paraguayab. Dacă ar fi fost după el, Etchepare putea fi lichidat pe loc.

— Vorbiți serios? întrebă el.

— Serios, confirmă Malko.

Cei doi americani căzură pe gânduri, privind picioarele groase îmbrăcate în negru ale Laurei. Ca din întâmplare tocmai cu ea pleca Malko...

Acesta savură cupa de Möet și se ridică.

* * *

Fidel Cabrero trecu în viteza a cincea, își lăsă mâna câteva secunde pe levier, apoi o strecură ca din greșeală pe coapsa Lindei. Ea nu clinti, cu ochii țintiți pe direcția de drum, de parcă n-ar fi simțit nimic.

— Cu cât mergem? întrebă ea.

— Cu 170, răspunse mândru Fidel Cabrero. În curând atingem 200...

Linda scoase un mic țipăt de încântare. Era o fetișcană fermecătoare de optsprezece ani, cu o siluetă ca de Tanagra1), cu sâni agresivi și părul lung, aproape blond. Dacă n-ar fi fost Porsche-ul n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să iasă cu un băiat șchiop ca Fidel. Se lăuda întotdeauna că flirtase cu cei

mai frumoşi baieţi din colegiul Stella Maris. Din confidenţele prietenelor ei, Fidel aflase că nu se dădea înapoi de la anumite extravaganţe sexuale dacă i se cereau cu destulă insistenţă. Dar împrumuta urgent un aer pudic dacă băiatul n-o excita.

Fidel îşi plimbă puţin mai sus mâna aşezată pe coapsă, privind drumul dinaintea lui. Linda purta un mini, ca de obicei. Îi simţi sub degete carnea elastică, pielea călduţă care i se oferea. Îşi ridică şi mai sus mâna cu gura uscată. Brusc, apăru o groapă în şosea şi se văzu nevoit să apuce volanul cu amândouă mâinile pentru a evita derapajul. Pe urmă, nu mai îndrăzni să repete gestul. Continua să conducă, strângând volanul în mâini, fără a forţa prea mult maşina. Îi era teamă să nu strice motorul.

Întoarse capul şi dădu cu ochii de profilul orgolios al sânilor Lindei.

— Mergem după aia la Zum-Zum? propuse el pe un ton degajat.

La discotecă ar putea să bea ceva, ceea ce lui i-ar da curaj, iar pe ea ar dezgheţa-o. Apoi, cum Lidia locuia în Carrasco, ar fi găsit o modalitate să oprească pe una dintre aleile liniştite... Fremăta amintindu-şi de ce-i povestiseră prietenii lui.

Linda suspină ipocrit.

— Mi-ar face multă plăcere, declară ea, dar mâine dimineaţă trebuie să mă scol devreme.

Să se plimbe cu Porsche-ul era plăcut. Dar să meargă la Zum-Zum cu un tip care nu putea dansa din cauza piciorului, nu mai era deloc amuzant. Mai ales că ar fi pipăit-o ca un nebun în timpul melodiilor lente.

— Nu stăm mult, pledă Fidel.

Linda îşi scutură pletele blonde şi întoarse capul spre băiat cu o expresie parşivă.

— Ar fi mai bine să mă conduci acum acasă. În felul ăsta ne-am putea opri puţin să stăm de vorbă.

Fidel gândi că în cele din urmă avea să-şi atingă scopul. Pe urmă, o se ducă singur la Zum-Zum. Ca întotdeauna. Uneori agăţa fete care aveau chef să facă un tur cu maşina lui. Încetini, verifică dacă şoseaua era liberă şi întoarse spre Montevideo.

---

1. Localitate din Grecia (Beoţia), celebră pentru elegantele statuete din pământ ars, provenind din sec. al IV-lea înainte de Christos. (n.tr.)

Mersul rotund al motorului îl mai linişti puţin.

— Mână mai repede, ordonă Linda. Ador viteza.

Încerca o plăcere senzuală să vadă arborii de pe Interbalnearia gonind în urma lor. Fidel se conformă.

* * *

Ron Barber deschise ochii cu un geamăt de durere. Adormind, se sprijinise cu spatele de zid. De douăzeci şi patru de ore era bătut cu o curea de ventilator luată de la un camion şi i se punea mereu aceeaşi întrebare.

— Cine este trădătorul?

Loviturile plouau cu nemiluita pe corp şi pe faţă, aplicate de tineri Tupamaros, care-l băteau fără ură şi fără grabă, foarte serioşi. Dar fără întrerupere. Nu apucase să doarmă mai mult de patru ore.

Lacătul zornăi. Veneau să-l ia pentru o nouă repriză. Ca să le demonstreze că nu-i învins, se ridică singur. Dar în sinea lui tremura... Cât o să mai poată rezista? Îi luaseră ceasul şi pierduse noţiunea timpului.

Cu becul care ardea fără întrerupere nu mai ştia dacă era zi sau noapte în acea Închisoare a Poporului...

Studentul cu ochelari îl scoase din celulă. Ron abia se mai putea ţine pe picioare.

— Urcă.

Cu greu, Ron Barber o porni pe scăriţă. Nu servea la nimic dacă rezista. Trebuia să-şi drămăluiască energia. Ca să le facă faţă şi să tacă. N-ar fi crezut niciodată că goliciunea lui l-ar fi stânjenit în asemenea măsură în faţa altor oameni...

Se simţea slăbit şi i se învârtea capul. Ce făceau cei de afară pentru salvarea lui? Cunoştea bine ineficienţa poliţiei uruguayene. Cât despre Juan Etchepare, el probabil că se mulţumea fotografiindu-şi fetele. Prea fricos pentru a întreprinde ceva. Nu-i mai rămâneau decât prietenii din OSS, aflaţi în birourile din Washington. Ei probabil că nu-l vor lăsa. Imaginea lui Maureen îi trecu prin faţa ochilor, dar o alungă rapid.

Nu era momentul. Nu-l scoseseră ei din groapa aceea pentru treburi plăcute. Ajunse în pivniţă. Îl recunoscu pe unul dintre rebelii care-l torturase. Slab, cu dinţi proeminenţi şi zâmbet trist. Aerul unui hindus. Individul îi arătă o saltea veche întinsă pe o somieră metalică.

— Culcă-te acolo, ordonă hindusul.

Ron Barber se supuse, străbătut de fiori. Salteaua era udă. Pricepu ce avea să-l aștepte.

Capul i se goli și stomacul i se strânse ghem de spaimă.

Tânărul cu ochelari se apropie de el cu o glugă dintr-o pânză groasă legată cu un șiret. O trase pe capul lui Ron Barber fără menajamente și o înnodă în jurul gâtului. Americanul se simți sufocat: și pânza era udă.

Nu procedau astfel pentru a nu-i putea identifica pe torționari. Dar, psihologic, tortura era și mai greu de suportat... Teava unui pistol i se propti în ceafă și simți că i se scoteau călușele.

— Nu mișca, *gringo!* Rosti autoritar tânărul cu ochelari.

N-avea de gând să se miște. Unde să se ducă?

Îi legară cearșafuri ude în jurul încheieturilor și a gleznelor. Zăcea întins pe spate, una cu salteaua, cu mâinile și picioarele în lături. Încerca să respire regulat sub glugă, dar inima îi zvâcnea cu viteză mai să-i spargă pieptul. Îi auzi pe ceilalți doi bărbați trebăluind în jurul lui. Într-o fracțiune de secundă avu o vedenie. Aproape aceeași scenă. Dar el era cel în costum și cravată, în picioare lângă un om în poziția lui actuală. Un Tupamaro. Murise după ședința aceea. Spânzurat în celula Jefaturii.

— Unde e *picana?* întrebă o voce calmă.

Ca și cum ar fi întrebat: „Unde sunt țigările?" Americanului i se accelerară bătăile inimii. *Picana* era electrodul, în argou polițist. Elementul numărul unu în tortura prin electricitate. Metodă americană importată în Uruguay.

Apoi, nu se mai întâmplă nimic. Sub glugă, lui Ron Barber îi venea să strige să înceapă o dată. În același timp, știa că-l așteptau suferințe cumplite. Dacă nu intervenea un accident, tortura prin electricitate se putea prelungi la infinit cu un individ așa solid ca el...

O ușă clănțăni. Ron auzi o voce de femeie și o recunoscu imediat: era vocea tinerei Tupamaro care-l răpise. Se foiră, se învârtiră, apoi tânăra îi vorbi chiar în ureche:

— Cine te informa, *gringo?*

Surprins, Ron nu răspunse imediat. Apoi, articulă:

— Nu mă informează nimeni.

Auzi un oftat exasperat.

— Imbecilule! Până la urmă ai să vorbești tu. Ai să ajungi să înnebunești. Și o să avem grijă să nu te lăsăm să te sinucizi.

Ron Barber se întinse brusc ca un arc. Electrodul îi fusese aplicat pe încheietura mâinii, prin cârpele ude. Se auzi gemând și se zvârcoli. Senzația era atroce. Necruțătoare, fata plimbă electrodul de-a lungul brațului. Simțea bila mică alergându-i pe piele și dezlănțuind senzații oribile, inumane. Strânse din fălci mai să le rupă, ca să nu urle, să reziste.

Totul se opri brusc. Era lac de sudoare.

— Tot nu vrei să ne spui cine e? întrebă vocea dulce și nemiloasă. Greșești...

Se aplecă deasupra lui.

— După ce am să termin interogatoriul, n-ai să mai poți face dragoste niciodată.

Delicat, tânăra îi apucă penisul și-i dezveli glanda cu profesionalismul unui medic. Involuntar, Ron încercă să se tragă înapoi. Dar era complet neputincios.

Se scurseră câteva secunde, care durară cât o eternitate, și picana intră în contact cu pielea delicată a sexului. Mica bilă metalică se lipi de orificiu, ținută de fată cu o mână fermă.

Ron avu impresia că explodează. Urlă cât îl ținu gura, să-și rupă coardele vocale, cu trupul zguduit de spasme incontrolabile, cu balele curgându-i pe sub glugă și ochii ieșiți din orbite.

Avea impresia că partea de jos a abdomenului i se despicase în două, că i se smulgeau rinichii și mai ales mădularul. Că i se căscase o gaură între coapse. Durerea era atât de inumană că nu mai putea nici să urle.

Îi era imposibil să-și dea seama cât timp durase totul.

Când își recăpătă cunoștința, vocea suavă îi murmură în ureche:

— Am fi putut crede că ne aflăm la Jefatura, nu? Am să continuu până ce ai să vorbești. Chiar dacă ai să crăpi.

O auzi dând ordin să fie udate din nou bandajele care se zvântaseră. Ca să treacă mai bine curentul. Ron tremura din cap până-n picioare, fără să se poată controla. Avea impresia că sexul lui ajunsese o bucată de lemn carbonizat.

— Păcat pentru nevastă-ta, remarcă fata. O să se vadă nevoită să-și găsească alt bărbat cu care să facă dragoste.

Ron spera ca răgazul să mai dureze. Dar imediat electrodul i se așeză pe piept, în dreptul inimii. Gura i se deschise mare,

însă nu ieşi nici un sunet. Avu impresia că inima îi invadase tot pieptul, că sângele îl sufoca şi era gata să moară.

Încă o dată supliciul se opri. Îi trebuiră mai multe minute să-şi recapete suflul.

Deodată un sunet neaşteptat îi ajunse la urechi: o muzică pop, pusă tare, în apropierea lui. Era un cântec cunoscut, al cărui titlu nu şi-l putea aminti. Vocea suavă a fetei îi vorbi în ureche:

— Urli prea tare, *gringo*. Acum avem tot timpul. Să ştii că-mi place mult muzica de dans. N-am să-ţi mai pun nici o întrebare. După ce ai să te saturi de suferinţă, ai să-mi dai numele pe care-l vreau.

Ron Barber îşi muşcă gluga. Dar, când teribila bilă îi atinse iar sexul, scoase un urlet atroce. Din nou îşi simţi vintrele clocotind. De data asta ştia că tortura nu se va opri nici după zece minute.

* * *

Laura Iglesia înghiţi dintr-o dată trei pilule roz.

— Asta-i cina mea, comentă ea cu un râs nervos. Sunt mult prea grasă. Dar situaţia asta n-o să dureze. Acum doi ani eram slabă ca o biafreză...

Îşi puse picior peste picior, dezgolindu-şi sfidător pulpele dolofane. Purta o bluză de mătase imprimată, direct pe piele.

Era pentru prima oară că Malko vedea un bar de noapte pe piloni. *Zum-Zum* arăta ca un cub de beton cocoţat pe stâlpi de ciment, cu ferestre mari, acoperite de draperii închise la culoare, ridicat la picioarele imensei clădiri Triamericana, de pe bulevardul Rambla. Un poliţist în uniformă îl asista pe cerberul în smoching de la poartă. Laura Iglesia părea să fie foarte populară. De cum intrară, o jumătate de duzină de băieţi veniră s-o sărute. Discoteca era mică, cu un ring de dans minuscul, un bar lângă intrare şi „alveolele" confortabil tapisate cu perne. Laura îl trase pe Malko într-una, cea mai retrasă. Un bec anemic pus pe masa joasă difuza o lumină abia suficientă să te poţi vedea la faţă. Discursurile se succedau fără întrerupere şi ringul era plin de cupluri care dacă ar fi fost sudate de pardoseală nu s-ar fi mişcat mai mult...

— E plin de Tupas, remarcă Laura veselă.

Malko se miră totuşi.

— Unde-i vezi?

Tânăra ridică din umeri.

— Jumătate dintre tinerii de aici fac parte din organizație. Îi ascund pe tipii căutați, poartă mesaje, își pun la dispoziție mașinile. Montevideo e un oraș mic. Tinerii nu schimbă școlile, merg împreună din clasă în clasă și se cunosc de la grădiniță. Din cauza asta poliția întâmpină atâtea dificultăți în penetrarea mișcrii.

Pe ring se aduna din ce în ce mai multă lume pentru a asculta „Mr. and Mrs. Jones".

— Aș vrea să dansez, spuse Laura.

* * *

Erau lipiți unul de celălalt, imobili. Laura își petrecuse brațul în jurul gâtului lui Malko, cu obrazul lăsat pe pieptul lui.

Discul făcu loc unui jerk. Laura se desprinse de Malko la vreo trei metri, și începu să se miște îndrăcit. Cu cât bea mai mult cu atât i se destindeau trăsăturile. Brusc, se apropie de el și-i spuse în șoaptă:

— Ăsta-i băiatul pe care-l căutați.

Malko se întoarse și dădu cu ochii de un tânăr înalt cu barbă, bine proporționat, în baston, și cu niște ochi blânzi și timizi în spatele ochelarilor de elev sârguincios.

Nici pe departe alura unui trădător...

Se instalase la bar și observa ringul. Mai multe fete îi zâmbiră trecând pe lângă el. Se amuza ridicând ușor cu bastonul rochia uneia dintre ele, care se feri râzând.

Malko o conduse pe Laura spre alveola lor. Fata dădu peste cap dintr-o răsuflare un pahar plin ochi cu scotch și se prăvăli între perne, practic în brațele lui Malko, care observă în ochii ei o expresie buimacă, rătăcită, tulbure.

— Mă simt tare ciudat, murmură ea. Așa pățesc întotdeauna când amestec alcoolul cu pilulele mele.

Prin țesătura ușoară a bluzei, vârfurile sânilor ei începură să dea semne de viață. Ca din joacă, îi descheie cămașa lui Malko, descoperindu-i pieptul.

— Nu purtați medalioane, remarcă ea. Pe la noi, toți băieții au. De câte ori se culcă cu vreo fată mai adaugă unul... (Începu să râdă.) Se vede treaba că nu vă culcați prea des cu fete...

Se azvârli brusc peste el și buzele i se lipiră de pieptul lui Malko, fără să-l sărute cu adevărat. Dar într-un fel foarte intim.

Ca și când ar fi fost singuri, capul îi coborî tot mai jos. Se îndreptă pentru câteva secunde și, adunând pernele în jurul ei, plonjă din nou asupra lui Malko. Cum el încerca să se elibereze, își înălță capul indispusă:

— Nu vă plac deloc, nu-i așa? spuse ea cu amărăciune. Sunteți atât de frumos! Ați putea avea toate fetele pe care le-ați dori. Eu, eu sunt mult prea grasă.

— Aveți mult farmec, afirmă Malko, preocupat să nu-l piardă din ochi pe tânărul bărbos.

Laura Iglesia nu răspunse. Capul i se prăbuși iar peste el. Când Malko îi simți gura arzătoare, tresări sufocat că cineva se putea deda unor asemenea activități într-o discotecă la modă din Montevideo... Ascunsă printre perne, Laura îi administra un tratament care n-ar fi dezamăgit o profesionistă. Cu automatismul neîndurător al unui somnambul. Un chelner le aduse vodca rusească *Laika,* comandată de Malko. Fata parcă nici nu-l observă... Răsturnată între perne, semăna cu un boa constrictor pe cale să înghită un iepure, atât îi erau gesturile de măsurate și tandre.

Malko închise ochii, depășit. La naiba cu conformismul. În câteva secunde avea să explodeze în gura unei dame pe care o cunoștea doar de câteva ore și care reprezenta una dintre cele mai bune partide din Montevideo.

Își deschise ochii. Bărbosul părăsea barul sprijinindu-se în baston... Malko tresări atât de violent încât ajunse să scape din gura aceea vorace. Laura mormăi și se agăță de el. Malko ezită o secundă între datorie și plăcerea momentului. Apoi, îndepărtă ușor capul Laurei, stupefiate, își potrivi hainele în grabă și se ridică.

— Mă întorc imediat, spuse el cu un zâmbet jenat.

Laura îl fixă cu ochi de nebună, apoi, izbucnind în hohote de plâns, își înfundă capul între perne.

Niciodată în viața ei nu mai încercase o asemenea umilință.

* * *

Ron Barber își reveni din toropeală sub efectul alcaliului administrat care-l ajuta să respire. Leșinase de mai multe ori. Nu-i scoseseră gluga și avea impresia că mai multe persoane se reuniseră pentru a-l tortura. Se întreba cât timp va mai fi în stare să reziste. Tot corpul îi era ca o rană deschisă.

Auzi o discuție în șoaptă, apoi cineva vorbi:

— Nu s-a săturat de *picana*...

— Vrei să-i mai dai un pic?

— Oh, sigur!

Cu nervii ghem, Ron aștepta să i se aplice electrodul p piele. Încercă încă o dată o durere atroce, care nu putea ins ucide. Apoi, parcă-i explodă capul. Îi băgaseră oribila bilă i ureche. Creierul începu să-i fiarbă și ochii îi săriră din ca Totul dură numai câteva secunde.

O voce neliniștită rosti:

— Ei, vrei să-l omori sau să-l scrânteşti! Mai bine aplică-i pe boașe. N-are cum să-i mai dăuneze pentru că n-o să m aibă ocazia să facă dragoste.

— Trebuie să vorbească nenorocitul ăsta de *gringo*, făc cealaltă voce.

Electrodul îi atinse vintrele și Ron se chirci. Deschise gu să le spună că ar vrea să vorbească, că totul era lipsit d importanță, dar nici un sunet nu-i ieși din gâtlej. Pentru mome era mut.

Nu avea decât o singură dorință: să doarmă. Măcar o or Restul i se părea zadarnic și lipsit de importanță.

Capitolul VII

Micul parching care înconjura *Zum-Zum*-ul era plin de mașini. Una mai prăpădită ca alta. Malko se strecură până la Fidel Cabrero aflat pe punctul de a intra într-un superb Porsche, vernil 911 S. O mașină care l-ar fi costat pe un muncitor uruguayan salariul pe trei sute de ani... Bărbosul întoarse capul auzind pași, fără o neliniște aparentă. Malko se opri chiar lângă mașină, ca și când ar fi căzut în admirația ei.

— Frumos autoturism, remarcă el în spaniolă.

Chipul blând al lui Fidel Cabrero se lumină pe dată de un zâmbet încântat.

— E singurul 911 S din tot Montevideo, spuse el cu mândrie. Fac mai puțin de o oră până la Punta...

Malko studie figura adolescentului. Nu-i venea a crede că era amestecat în evenimente atât de dramatice. Ai fi zis, un băiețel cuminte care asculta de tăticul, fără probleme.

— Vă pricepeți la mașini, Señor? întrebă tânărul intrigat de tăcerea lui Malko.

Acesta din urmă schiță un zâmbet rece.

— Puțin. O mașină ca asta trebuie să coste aici o avere, nu?

— 500.000 de pesos, preciză Cabrero.

Malko îi căută privirea, cu brațul sprijinit de portieră.

— Ron Barber v-a oferit-o, nu-i așa? rosti el blând.

Fidel Cabrero avu impresia că i se oprește inima. Cine era acest necunoscut elegant, care părea să-l cunoască. La curent cu secretul lui ascuns cu atâta dibăcie. Un secret care putea să-l coste viața. Primul lui reflex fu s-o rupă la fugă, să-și pornească motorul atât de puternic... Dar străinul îl prinsese de braț.

— Trebuie să vă vorbesc, făcu el pe un ton fără replică.

Dacă-i posibil, să nu fim văzuți. Ar fi mai bine pentru dumneavoastră. Deschideți-mi.

Malko înconjură mașina. Cabrero se lăsă pe spate și întinse brațul ca să deschidă cealaltă portieră. Malko urcă și își puse revolverul extraplat pe genunchi.

— Ia-o pe Rambla. Întrevederea noastră ar putea să dureze.

* * *

Tânăra revenise. Îi recunoștea atingerea delicată și feroce, inumană. Niciodată, chiar și la Jefatura, Ron Barber nu văzuse un polițist atât de înverșunat împotriva celui torturat. Momentul lui de slăbiciune trecuse, dar simțea că ar fi putut ceda dintr-o clipă în alta. Tupamara proceda prin atingeri ușoare, după ce umezise din nou cârpele din jurul pumnilor lui și a gleznelor. Puțin pe gât, puțin pe cap, pe piept apoi pe burtă.

Poznașă, îi atinse picioarele. Acum urca... Își simți din nou sexul sfâșiat de o durere fulgerătoare.

— Ai curaj, *gringo,* remarcă ea ca pentru sine. Dar n-o să-ți servească la nimic.

Ron avea impresia că devenise o cârpă inertă, lipsită de capacitatea de a mai gândi. Gluga îl sufoca. Vomitase în interiorul ei, dar nimeni nu acceptase să i-o schimbe.

— Înainte către generațiile viitoare, rosti fata cu un umor feroce. Între timp, individul pe care tu îl protejezi face probabil ochi dulci vreunei tipe. Poate chiar nevesti-tii, *gringo*... Nu-i bine să lași femeile multă vreme singure...

Picana îi atinse un testicol, apoi deodată i se înfipse în anus.

Vintrele îi explodară.

— Muzica! strigă fata, pentru a acoperi urletele americanului.

Nu era nevoie să fie tulburat acel cartier liniștit din Montevideo.

* * *

— Vă jur că nu știu nimic, repetă pentru a douăzecea oară Fidel Cabrero. Vă jur pe mama mea...

Ochii aurii ai lui Malko îl țintuiră cu intensitate aproape hipnotică. Tânărul reprezenta o enigmă pentru el. Nici pomeneală de turnătorul clasic. O ființă înnebunită, naivă,

responsabilă... Panica îl făcuse să transpire în așa măsură încât mirosul de sudoare îl acoperea pe cel de piele nouă al mașinii. Se parcaseră la Carrasco, în fața vechiului hotel-cazino, pe malul golfului Rio de la Plata. Din timp în timp, trecea icnind câte o rablă de mașină.

— Trebuie să știi unde se află ascunzătoarea prietenilor dumitale, insistă Malko. Calitatea informațiilor furnizate lui Ron Barber demonstrează că ești foarte bine introdus în mișcarea revoluționară.

Fidel Cabrero lovi cu palma în volan.

— Nu! Nu! Vă asigur, celulele sunt foarte compartimentate. Există zeci de ascunzători, nu le cunosc pe toate...

— Știi că au de gând să-l omoare?

Cabrero nu răspunse. Părea de doisprezece ani, în ciuda bărbii lui. Cum naiba de se lăsase antrenat în murdăria asta? Pentru a-l destinde, Malko îl întrebă cu blândețe:

— De ce furnizezi informații la CIA? Doar știai care puteau fi urmările...

Mărul lui Adam al tânărului urcă și coborî. Spuse cu o voce imperceptibilă:

— Știu... N-am vrut... Dar...

— Dar ce?

Fidel șovăi.

— Oh! e o idioțenie. Am solicitat o bursă pentru a merge în S.U.A. Acolo viața e foarte scumpă pentru noi. Directorul colegiului m-a trimis la consilierul cultural al ambasadei americane. A fost foarte gentil cu mine, ne-am simpatizat imediat. M-a invitat la cocteiluri. L-am întâlnit pe domnul Ron Barber. Și el a fost foarte drăguț cu mine. Din întâmplare mi-a pomenit de Tupamaros. I-am spus că-i dezaprobam, într-o oarecare măsură pentru a-i face plăcere. Și pe urmă, într-o seară, m-a invitat să cinăm la Galeon. Am băut vin și i-am povestit de toate. Domnul Barber mi-a vorbit de un medic tupa pe care nu puteau să pună mâna. I-am spus că-l cunoșteam, cred că i-am dat chiar numele.

— Cum de-l știai?

Fidel Cabrero își lăsă capul în jos. Vocea lui deveni și mai înceată.

— Era tatăl unei fete de care mă îndrăgostisem.

— Și?

În mașină se lăsă un lung moment de tăcere. Nu se auzea

decât freamătul valurilor mării. În sfârșit, tânărul uruguayan reluă:

— O săptămână mai târziu, acest om a fost împușcat de niște necunoscuți pe când ieșea din casă. Împreună cu soția lui... La început n-am făcut nici o legătură. Apoi am aflat că domnul Barber lucra la Jefatura, că era șeful ranger[1]-ilor americani... (Trase adânc aer în piept.) Am plâns o zi întreagă. Îmi venea să mă duc și să le spun tot alor mei.

„Domnul Barber mi-a telefonat, dorea să mă vadă. A fost un moment groaznic. L-am înjurat, l-am amenințat. El era foarte calm. M-a lămurit că acei oameni erau niște criminali, că doctorul trăsese asupra celor care veniseră să-l aresteze, că ei n-au vrut să-l omoare. Dar că eu merit o recompensă...

Câteva zile mai târziu, am primit un telefon de la garajul Volkswagen. O mașină Porsche era la dispoziția mea.

— Cum le-ai explicat prietenilor?

Fidel zâmbi trist.

— Am un unchi în Germania. Le-am spus că a vrut să-mi facă o plăcere cu ocazia aniversării celor douăzeci de ani ai mei. Că acolo nu costa scump.

Tăcere. Malko reflecta. Amar. Serviciile secrete sunt întotdeauna fără milă. Fidel era și el o victimă...

— Și pe urmă? întrebă el.

— N-am avut curajul să nu iau mașina, mărturisi băiatul. Era visul meu. Îi vorbisem despre el domnului Barber. Acesta m-a lăsat în pace câteva săptămâni. Apoi, m-a contactat din nou. Mi-a dat de înțeles că Tupamaros nu aveau încredere în mine, că eram în pericol... Bineînțeles, mi s-a făcut frică. Atunci mi-a zis: „Singura modalitate de a nu-ți risca viața e să-i predai pe toți. Pe cei importanți, pe șefi. Nu li se va face nimic rău. Vor fi doar băgați la închisoare..."

Vocea lui Fidel Cabrero se frânse.

— Următorul a dispărut fără urmă. Ziarele au scris că fusese executat de un Comando Cassa Tupamaro... Eu știam care era realitatea, dar nu mai puteam da înapoi. Și îmi era din ce în ce mai frică. Toți colegii mei sunt Tupas. Cu piciorul meu, le eram mai puțin util, dar îmi spuneau tot. Și până acum, nimeni nu m-a bănuit.

Malko se văzu nevoit să-și adune tot curajul pentru a

---

1. Soldat american din trupele de șoc. (n.tr.)

continua interogatoriul. Fidel îi făcea milă. Dar el avea să fie strivit de mecanismul monstruos al serviciilor secrete. Chiar dacă Ron Barber ar reuşi să scape.

— Cine este fata care a condus răpirea? întrebă el.

Fidel Cabrero îşi scutură capul.

— Nu-i ştiu numele, vă jur. Sunt multe cele care lucrează pentru Tupamaros.

Inspirat subit, Malko îl întrebă:

— Era cu adevărat o dominicană, nu-i aşa?

Cabrero tresări.

— Cum de-aţi aflat?

Tăcu brusc. Conştient că vorbise prea mult. Malko îşi dădu seama că nimerise în sfârşit peste un fir serios.

— Am aflat, afirmă el pe un ton fără replică. Dar cum de se amestecă nişte călugăriţe în asemenea răpiri?

Tânărul ezită. Sub privirea inchizitorială a lui Malko, începu să vorbească:

– Oh, nu sunt chiar călugăriţe în adevăratul înţeles al cuvântului. Există o mănăstire de dominicane pe strada General Rivers, cu novice. Tinere care poartă de pe acum rasa călugărească, dar care n-au depus încă legământul. Pot ieşi cu uşurinţă în oraş sau merge la ele acasă.

— E tot ce ştii?

— Da.

În spatele lentilelor, ochii îi jucau în lacrimi. Lui Malko i se făcu silă de sine însuşi, dar îşi spuse că trebuia să-l strângă bine cu uşa pe băiat. Să fie sigur de colaborarea lui.

— Există riscul ca Ron Barber să fie interogat. Ai tot interesul ca el să fie repede eliberat.

Tânărul ridică din umeri şi se întoarse către Malko.

— Chiar credeţi că treaba asta are vreo importanţă pentru mine? Nu mai mi-e frică de moarte. Înainte eram nefericit din cauza piciorului meu. Fiindcă nu puteam dansa, fetelor nu le făcea plăcere să meargă cu mine la Punta. Dar acum mă apasă greutatea asta, toate secretele pe care nu le pot mărturisi nimănui.

— Du-mă înapoi la *Zum-Zum*, spuse Malko.

Pentru moment, aflase destul. Fidel puse maşina în mişcare şi întoarse. Merseră în tăcere până la discotecă. Puţin mai înainte de a intra în parcare, Malko îi spuse lui Fidel Cabrero să oprească.

— Unde aş putea să te mai întâlnesc?

Fidel şovăi.

— Trec în fiecare seară pe la *Zum-Zum*. Sau la universitate. E de preferat să nu veniţi la mine acasă, nu?

— Încearcă să afli mai multe despre fata asta, îi ceru Malko.

Coborî din maşină şi trânti portiera. Mustangul lui aştepta în parcare. Probabil că vulcanica Laura îşi găsise o altă victimă pe potriva poftelor ei sexuale. Se hotărî să meargă la culcare. Deţinea acum două indicii, care, teoretic, i-ar fi permis s-o identifice pe autoarea răpirii. Nu-i rămânea decât să dezbrace întreaga mănăstire de dominicane...

Capitolul VIII

— Cineva dorește să vă vadă...

Glasul Laurei era misterios nevoie mare. Nu-i purta pică, deși Malko nu avusese timp să-i explice de ce plecase în ajun. Dormise prost tot întrebându-se cum ar fi putut s-o identifice pe misterioasa dominicană, fără a declanșa un scandal de pomină. Nici măcar pistolarii lui Ricardo Toledo n-ar fi fost în stare să dezbrace o mănăstire de dominicane din Montevideo. Ar fi înseamnat să declanșeze o revoluție. Or, pentru moment, Malko nu vedea o altă modalitate de a merge pe filieră.

— Cine? întrebă el.

— Nu pot să vă spun la telefon, replică Laura.

Ceea ce confirma bănuielile lui Malko, se produsese miracolul.

— Vin imediat, spuse el.

— Singur, mai adăugă tânăra uruguyană. E nevoie de o discreție absolută.

Închise telefonul. Malko își luă pistolul extraplat și se duse să prevină gorilele că puteau face o orgie cu Pepsi-Cola în așteptarea lui. Dar din prudență, le spuse unde se ducea.

Chris Jones își etalase pe pat piesele dragului său pistol „38" și se antrena demontându-l cu ochii închiși.

— Dacă nu mă întorc în două ore, îi avertiză el, veniți să mă căutați. Chiar și cu tancuri, dacă o să fie nevoie.

Nu era cazul să le spună de două ori. Chris și Milton ardeau să-și găsească un adversar pe potrivă. Altceva decât un neisprăvit de vagabond cu un cuțit.

Ca de obicei, Malko așteptă ascensorul cinci minute bune. Afară bătea un vânt furios. Enorma antenă metalică de pe clădirea General Electric, din colțul Pieții Independenței, se zgâlțâia sub rafale. Mustangul demară aproape fără a se lăsa

rugat. În mod cert, era mai periculos să-l conduci decât să-i Înfrunţi pe rebelii uruguayeni. Malko tăie prin trista stradă 18 Iulie – ultima revoluţie atestată de anale – pentru a da în Rambla prin strada Massini. În faţa primăriei din cărămidă roşie era o manifestaţie.

Acceleră pe aleile pustii din Carrasco. Se grăbea într-adevăr să ia în piept problemele. În ciuda celor aflate despre Ron Barber, îi era milă de el. Grilajul vilei lui Jaun Etchepare era deschis. Intră şi opri în faţa uşii. Abia apucă să iasă din maşină că Laura Iglesia îi şi deschise. Se apropie de el.

— Îmi cer scuze pentru aseară, murmură ea, când îmi iau lithiul nu mai ştiu ce fac...

— Vă rog, rosti Malko. Eu sunt cel care m-am comportat urât. Juan Etchepare este acasă ?

— Nu. Lipseşte până la ora patru. I-a luat cu el şi pe băieţi. Intraţi.

Malko o urmă în inerior. Era foarte demnă, îmbrăcată într-un pantalon şi o şemizetă opacă. O pisică veni să i se frece de picioare. Livingul era gol.

— Mi-aţi spus că...

Laura Iglesia schiţă surâsul ei ciudat din colţul buzelor, şi cu degetul îi arătă uşa care dădea în „studioul" lui Juan Etchepare.

— Sunteţi aşteptat acolo.

Intrigat, Malko se apropie de uşă. Laura îl observă. În momentul în care dădu să intre, observă deodată un reflex în oglinda de pe perete: două picioare lungi în ciorapi de culoare închisă şi o voaletă.

Stupefiat, bătu în retragere. Laura îşi duse degetul la buze. Ridicându-se pe vârful picioarelor îi şopti lui Malko la ureche.

— Ea mi-a telefonat! A vrut să vă întâlnească neapărat. Ştia că azi Juan nu-i acasă... şi că eu n-am să-i spun nimic.

Hotărât lucru, când femeile din lumea bună vor să-şi facă de cap, nu le mai pasă de nimic.

— Dar am văzut-o o singură dată, numai trei minute! zise Malko. E o nebunie.

laura ridică din umeri.

— Nu fiţi prost, îl îndemnă ea. Doña Maria-Isabel este una dintre cele mai frumoase femei din Uruguay. Eu vă las.

Se îndreptă către uşă. Descumpănit, Malko o luă spre camera cu oglinzi şi cu ciudatul pat rotund. N-o să ajungă în

telul ăsta la Ron Barber, dar instinctul lui de mascul îi interzicea să dea bir cu fugiții. Viața e prea scurtă.

* * *

Se priviră câteva secunde fără să știe ce să spună. Maria-Isabel era așezată pe marginea patului, picior peste picior, înfășurată până la gât în mantoul ei din șantung negru, cu fața ascunsă sub voaletă. Exact ca prima oară când o zărise Malko. Ghici un surâs ușor în spatele voaletei:

— Bonjur, spuse Maria-Isabel Corso. Sunt încântată că ați venit.

Vocea ei adâncă și controlată făcu să-l străbată pe Malko un fior delicios. Optă pentru o galanterie extremă ca fiind singura atitudine posibilă față de prezența tinerei femei.

— Aș fi venit și mai repede dacă aș fi știut că-i vorba de dumneavoastră, rosti Malko.

Maria-Isabel râse cu delicatețe.

— Mincinosul! Când ne-am văzut prima oară abia dacă v-ați uitat la mine...

Se ridică și începu să-și descheie mantoul.

— Nu vreți să-mi dați o mână de ajutor?

Malko îi coborâ veșmântul de pe umeri. Pe dedesubt purta un costdum dintr-o țesătură imprimată. Foarte cuminte. Delicat, ea își ridică voaleta prinsă de pălărioară. Malko putu în fine să-i admire chipul. Părul pieptănat lins, prins în spate într-un inel de aur îi evidenția pometii, ochii negri, imenși, migdalați. Nu degeaba erau denumiți uruguayenii „orientali". Gura era mai frumoasă decât în amintirea lui Malko: cărnoasă, cizelată, întredeschisă, lăsând să se vadă dinții regulați, ușor ieșiți în afară. În picioare, în fața lui Malko, îl fixă timp de câteva secunde cu un surâs imperceptibil. Privirea ei era atât de încărcată de subînțelesuri încât el avu impresia că ari fi fost demult amanți.

— Veniți, spuse ea, aș vrea să vă arăt ceva.

Fără a-și scoate pantofii, ea se întinse pe pat, sprijinită în cot.

Fusta îi alunecă în sus și Malko întrezări o jartieră. Pudic, Maria-Isabel își trase fusta.

— Am oroare de dresuri, comentă ea. Sunt niște ciorapi antierotici.

Malko se așeză lângă ea și privi în jur. Imaginea lor se răsfrângea în zeci de exemplare în oglinzile mesei de toaletă, de la piciorul patului și din plafon. Maria-Isabel își ridică ochii și se întinse mai mult. Tot cu pantofii în picioare. Întoarse capul spre Malko.

— De ce nu vă scoateți haina?

El se supuse, rămânând doar într-o cămașa albă. Maria-Isabel își băgă mâna sub pat și scoase un pachet de fotografii color, pe care le etală lângă ea.

— Priviți.

Malko examină fotografiile. Toate erau luate pe patul rotund și o reprezentau pe tânăra femeie în diferite etape ale dezbrăcării, momente care nu ar fi dezamăgit o profesionistă a strip-tease-ului. În anumite fotografii putea fi văzut și Juan Etchepare. În fața uneia dintre ele Malko simți cum i se ridică brusc tensiunea arterială. Întinsă pe o parte, cu fața spre o oglindă laterală, cu o expresie de încântare pe figura ei frumoasă, Maria-Isabel părea să se dezmierde.

Evident, pudoarea nu se dovedea a fi calitatea ei dominantă...

Maria-Isabel scoase și ultima fotografie. Juan Etchepare era întins pe spate, îmbrăcat, cu aparatul foto în mâna dreaptă. Tânăra femeie, culcată peste el, îi cuprinse silueta cu membrele.

Complet goală. Cu excepția colierului de perle.

Malko ridică ochii și-i întâlni privirea ironică. Își mușcă șiragul de perle, cu picioarele strânse sub ea. Fără ca el să fi băgat de seamă când, își descheiase bluza, lăsând să se vadă rotunjimile sânilor plini și tari.

— Juan este tare urât, spuse ea. Niciodată n-am putut să fac dragoste cu el.

Totul rostit pe tonul unei conversații cât se poate de mondene. Lui Malko i se păru că nu auzise bine. Dar după pozele pe care numai ce i le arătase...

— Și ce faceți cu aceste fotografii?

Ea schiță un surâs veninos de dulce.

— Nu facem nimic

— Nimic!

Zâmbetul i se accentuă. Mâna care se juc cu șiagul lung de perle răsfrânse puțin bluza și petrecu insinuant colierul în jurul sânului drept, ca pentru a-l pune în evidență.

— Nu i-am permis niciodată lui Juan să se dezbrace în prezența mea, explică ea cu o voce suavă. Îmi făcea plăcere să mă las fotografiată cu toate oglinzile asteas. E foarte excitant, nu găsiți?

Malko găsea. Dar începea să se întrebe ce tratament îi rezerva viguroasa și sadica Maria-Isabel. Cu ea era mai rău decât cu rebelii. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, îi ceru brusc:

— Sărută-mă!

Gura ei era umedă și elastică. Când îi puse mâna pe coapsă, chiar deasupra ciorapului, ea fremătă, se lipi de el, apoi se îndepărtă ușor. Doar perlele îi mai îmbrăcau pieptul.

— Întotdeauna mi-am spus că ar fi plăcut să faci aici dragoste cu un bărbat pe care să-l dorești, zise ea.

Ca un cunoscător ce era, Malko îi admiră cinismul. Când femeile din marea burghezie țin să fie cu adevărat târfe, le reușește de minune...

— Și Juan?

În picioare, ea lăsă să-i alunece fusta în lungul coapselor dezvelind desuuri complicate și luxoase, de un alb orbitor. Fese să bage în păcat un papă slab de înger și picioare lungi, musculoase. Ciorapii fumurii erau exact ceea ce trebuia.

— Juan are o conferință până la sfârșitul zilei, spuse ea. Împreună cu soțul meu.

Din ce în ce mai bine.

— Cu ce se ocupă soțul tău? întrebă el pentru a mobila conversația.

Maria-Isabel se apropie de Malko, plantată pe tocurile înalte, cu pântecul la înălțimea ochilor lui. Era epilată cu grijă, excepție făcând un triunghi negru, distinct.

Malko își puse mâinile pe șoldurile ei sub formă de amforă și o trase spre el. Își spuse că probabil femeia se scăldase într-o baie de parfum Diorella înainte de a veni. Memoria lui prodigioasă îi permitea să rețină până și asemenea detalii...

— Cu ce se ocupă soțul tău? repetă Malko.

— E colonel al forțelor armate, spuse ea.

Cu mișcări grațioase, îngenunchie pe cuvertura de Guanaco. Mâinile ei lungi își făceau de lucru cu hainele lui Malko. Contemplă câteva secunde dovada evidentă a interesului ce i-l purta acesta, apoi se aplecă să-i simtă corpul cu gura ei frumoasă. Se ridică, în imensii ei ochi migdalați cu o expresie tulbure.

— Pedro, soțul meu, e un om simplu. Foarte viril și foar plicticos. Prima dată când am vrut să-i fac așa, m-a pălmu spunându-mi că-s o cocotă...

Malko nu avea deloc chef s-o pălmuiască. Tupamaros CIA trecură provizoriu pe planul doi. Fără a se putea împiedi să nu privească siluetele lor înlănțuite, reflectate în plafon. momentul în care el nu se mai putu stăpâni, Maria-Isabel întrerupse brusc, contemplă cu o ironie tandră rezultatul știin ei în ale amorului și suspină cu satisfacție.

— Ce bine e!

Se întinse, îl trase lângă ea și-l lăsă să-i desfacă dantele care încă o mai acopereau. Păstrându-și în continuare ciora și pantofii. Când îi atinse pântecul, ea se cambră, săpând ca cuib în cuvertură. Fără un cuvânt, Malko începu s-o mângâ Ea îi însoțea mișcările cu un freamăt ușor al șoldurilor, pentru a-l încuraja.

Malko îi privi chipul.

Cu ochii larg deschiși, ea fixă plafonul, etalând un surâs madonă.

O dorea cu violență. Avea impresia că i se dăruia de o întregi. Deodată , ea se zvârcoli, desprinzându-și bazinul cuvertură. La auzul gemetelor ei răgușite, una dintre pisici siameze ale lui Juan Etchepare sări în fugă pe pat să obser scena. Demnă și distantă.

Se auzi un scrâșnet sec. Maria-Isabel își mușca cu toți din colierul de perle. Ochii i se lărgiseră. Îi zâmbi lui Malko, destinse și-l trase spre ea.

— Sunt înspăimântător de egoistă, murmură ea.

Malko era atât de excitat cerebral încât nu se simțea delo grăbit să concluzioneze fizic. Maria-Isabel dădu drum perlelor, își scoase pantofii și ultimele danteluțe, păstrând ea doar ciorapii fumurii.

Întinsă cât era de lungă, sublimă, ea se întoarse pe o par cu fața spre oglinda din perete. Privirea ei o căuta pe cea a Malko lungit lângă ea. Malko veni mai aproape. Imediat ea s cambră, lipindu-se de el și cuprinzându-i strâns trup musculos. Nailonul ciorapilor îi procura bărbatului o senzț delicioasă. Maria-Isabel se reflecta în ochii aurii prin intermedi oglinzii.

Buzele ei abia se mișcară.

— Știi de ce aș avea poftă? îl întrebă.

Pântecul ei se sprijinea cu insistență de Malko. Mâinile acestuia din urmă părăsiră sânii tari și cuprinseră șoldurile mirei femei.

Ea nu închise ochii, își mușca doar buzele gemând ușor – poate de durere – și imediat oferi oglinzii imaginea extaziată a unei femei copleșite.

* * *

Malko admira silueta lungită pe patul mare și rotund. Maria-Isabel nu mai avea pe ea decât colierul de perle și ciorapii negrii. Se distra privindu-se în toate oglinzile, mai ales în cea de pe plafon. Imaginea unui erotism rafinat. Își îndreptă ochii spre corpul lui Malko, reflectat în oglindă.

— Ești frumos când faci dragoste, remarcă ea. Te-am privit odineaori. Parcă erai o fiară.

Avea ochii subliniați de cearcăne albăstrii. Totuși nu mai descercase un nou orgasm. Părea însă insațiabilă. Abia îl satolise pe Malko și iar se apropie de el avidă și caldă.

— Nu faci niciodată dragoste cu bărbatul tău?

— Nu prea. N-are timp. Îi hăituește pe Tupamaros. E mereu prin munți și văi. Dar e util să fii măritată cu un colonel. Când am chef să mă duc la Punta del Este, cer un elicopter de la Fuerza cojuda". Pentru mine întotdeauna se găsește unul. Ofițerilor le face plăcere să mă însoțească. E mai amuzant decât să-i vâneze pe rebeli...

Malko era convins. Dar acest intermezzo plăcut începea să-i dea un sentiment de culpabilitate. Fiindcă Fidel Castro nu dăduse nici un semn de viață, trebuia să înceapă cu mănăstirea de dominicane. Și pentru asta ar fi trebuit să treacă pe la Jefatura. N-avea de gând să fie excomunicat.

Se ridică de pe patul răvășit.

— Încotro? îl întrebă Maria-Isabel.

— Am o groază de treburi de rezolvat, spuse politicos Malko. Nu figurai în programul meu...

Ea se încruntă.

— M-ai lăsa aici, în starea în care mă aflu?

La drept vorbind, Malko se simțea acum atras spre erotism și o bucată de friptură rece. Coloneleasa îi secase resursele cele mai secrete... Ea se ridică în genunchi, măsurându-l cu un surâs provocator și tandru...

— Când strămoșii tăi se întorceau din cruciade, spuse trebuie că-și iubeau nevestele ca niște nebuni...

Se răsturnă pe spate, își scoase ciorapii și într-o cli întinse brațele spre Malk.

— Vino să-mi spui la revedere.

Era greu s-o refuzi. Simțindu-i pe piele trupul cald coapsele musculoase, Malko își spuse că s-ar putea să facă o tentativă. Maria-Isabel își întinse și mai mult picioar și-și potrivi capul pentru a se putea vedea în oglinda din pla Pufni.

— Dacă ne-ar vedea Jaun ar face un infarct. El care dorea atât să se culce cu mine.

S-au iubit în toate felurile posibile și imaginabile. De pa Maria-Isabel ar fi vrut să-i lase lui Malko cea mai extraordin amintire din viața lui. I s-a oferit fără nici o reținenre, fără nici pic de pudoare, observându-se în oglindă, în cea mai m parte a timpului.

Voaleta, pălărioara, costumul înflorat, lenjerie luxoasă, to zăceau aruncate pretutindei în cameră. Cât despre chipul răvășit, nu i-ar fi venit prea la îndemână să-i spună soțului că luase ceaiul cu prietenele...

Simțind-o din nou cambrându-se sub el, Malko rema tandru:

— Ești o nesătulă.

Femeia gânguri:

— Unele dintre prietenele mele susțin că aș fi nimfoma dar nu-i adevărat... Eu îmi aleg bărbații cu care vreau să culc. De cum te-am văzut te-am dorit. Din cauza ochilor tăi a și a înfățișării. Ești periculos. Îmi plac bărbații periculoși.

Ca și când ideea asta ar fi excitat-o, închise ochii strânse în brațe și mai tare, rostogolindu-se pe patul rotund...

Malko își începea ultima șarjă, când un zgomot insoli făcu să ciulească urechea.

Maria-Isabel realiză și ea, și-și deschise ochii încărcați voluptate.

— Bate cineva la ușă, spuse ea.

Într-adevăr, cineva bătea... Loviturile deveniră din ce în mai puternice. Amorezilor le pieri cheful de a mai fa dragoste. Un cerc alb apăru în jurul buzelor tinerei femei.

— E Pedro, articulă ea în șoaptă. Să știi că ne omoară.

Malko, lăsând provizoriu la o parte orice galanterie,

ezi să-și ia hainele și puse mâna pe revolverul extraplat. Nu ăpase el cu viață din misiuni importante, ani de-a rândul, ca se lase ucis de un soț gelos. Fie el chiar și colonel.

Maria-Isabel se ridică la rândul ei și se grăbi să-și pună aleta. Nudă ca Eva.

Loviturile în ușă se întețiseră. Deodată se produse un snet sinistru, un panou se sfărâmă, urmat de hodorogeala ei incursiuni violente. Malko își armă pistolul și-l îndreptă re ușă.

Partenera lui se gândea la orice, numai să se îmbrace, nu.

Ușa dormitorului se dădu de perete brutal și în cadrul ei ăru Chris Jones cu pistolul lui de șase toli. În spate, se ofila silueta lui Milton Brabeck, cu un obuzier în fiecare mână...

— Oh! făcu Maria-Isabel.

Stupoarea ei trebuie că fusese mai puternică decât udoarea, întrucât nu întreprinse nimic pentru a-și acoperi upul perfect. Chris Jones se făcu mai întîi rozaliu, pe urmă ena și în final vânăt. Își lăsă în jus ochii și pistolul.

Malko îi auzi bodogănind:

— Ar fi trebuit să fiu sigur...

Îl împinse aproape cu răutate pe Milton care voia și el să re și care nu întrezărise decât voaleta.

— Șterge-o! Prințul e cu o damă.

Nici măcar n-avea rost să se mai întrebe dacă era goală. ele două gorile traseră ușa în urma lor, furioase și frustrate. sta le displăcea cel mai mult la Malko. Se deda plăcerilor arnale în orele de serviciu.

— Îi cunoști? întrebă Maria-Isabel, puțin mai liniștită.

— Sunt pistolarii mei, explică Malko. Am uitat complet că i-am dat întâlnire cu ei aici.

Fără să-și ridice voaleta, ea se întinse, apoi veni să se pească de Malko.

— Atunci, puteam continua. Juan nu se întoarce decât este o oră.

Doar cu voaleta era și mai excitantă. Dar Malko se gândea la CIA și la părerea ce-și făcuseră gorilele despre el. Risca să-i pervertească pentru tot restul zilelor.

Ridicând voaleta, depuse un sărut cast pe gura frumoasă și se retrase imediat pentru a nu reaprinde incendiul.

— Altă dată, îi pormise el. Chiar și fără oglinzi.

Capitolul IX

Într-o fluturare de rochii albe și albastre, o duzină de tine novice ieșiră din mănăstire, trecând prin fața Mustangului oran oprit în colțul străzii General Rivera cu Calle Valentin Exceptând ținuta, nu aduceau deloc cu niște călugărițe as cum și le închipuia Malko. Una dintre ele aruncă o privi obraznică prin parbrizul Mustangului.

Pe canapeaua din spate a mașinii, Chris Jones și Milto Brabeck stăteau îmbufanți. Bineînțeles, trupul somptuos Mariei-Isabel îl făcuse pe Milton să viseze, fiind deja corupt urma contactului cu New York-ul. Dar dezaprobarea îi biruis admirația. Mai ales că Malko nu deținea încă nici cel m mărunt indiciu în vederea recuperării lui Ron Barber.

În afara aluniței de pe coapsa fetei violate de Diego Suare Și de confidența imprudentă a lui Fidel Cabrero.

Era prea puțin.

Malko le privi pe fete îndepărtându-se de-a lungul zidul înalt al mănăstirii. Una dintre ele putea fi cea căutată de Sperase vag, după descrierile lui Diego Suarez s-o poat recunoaște. Alături de el, Laura Iglesia părea la fel de perplexă

— Toate sunt la fel, remarcă ea.

Laura își făcuse apariția la zece minute în urma gorilelo După toate aparențele, cunoștea pe de rost durat manifestărilor amoroase ale vulcanicei amice. Cu grijă, s apucă să pună în ordine „studioul".

Malko porni motorul. Coti la dreapta și fu cât pe ce să intr sub roțile unui autobuz ! Toate străzile din centrul orașul Montevideo aveau sens unic, dar probabil că uruguayenii, d pudoare, nu plasaseră decât niște săgeți minuscule, pract invizibile.

Malko își continuă drumul, atent și neliniștit.

Telexurile se îngrămădeau pe biroul ambasadorului Statelor Unite. Toți prietenii lui Ron Barber din Washington se zbăteau ca niște diavoli. Departamentul de stat expediase o notă prin care ordona să se întreprindă tot ce era posibil pentru recuperarea lui ron Barber. Indiferent de mijloacele și sumele de bani intrate în joc...

Numai că aici aveau de a face cu uruguayeni, cărora puțin le păsa de agentul CIA. Tot ce urmăreau ei era să nu-și piardă supremația.

După vreo zece sensuri interzise, Malko opri în fața unei clădiri cenușii, masive, în stil gotic, cu colonade înalte. Jefatura, centrul luptei antitupas. Serviciile lui Ricardo Toledo se aflau la etajul patru...

* * *

Ron Barber tremura din cap până în picioare. Nu mai auzea nimic. Gura contuzionată îl împiedica sa vorbească. Pe frunte avea un hematom enorm. Ultima atrocitate la care fusese supus, constase în introducerea lui într-un butoi cu apă unde torționarii lui plonjaseră *picana*. Leșinase din nou. Acum, omul cu față de hindus stătea aplecat asupra lui și-i dădea să bea din oribilul coniac argentinian. Probabil distilat în vreo cadă. Alcoolul îi provocă tuse și-i arse gâtlejul. Avea impresia că abdomenul îi era despicat în două. Ar fi dat orice pentru o sticlă de Perier.

Îi scoase cagula. Ron clipi des din ochi din cauza luminii crude, își privi corpul și rămase uimit să nu constate urme și cicatrice. Sexul era la locul lui, poate puțin umflat. Îl dezlegă. Dar când dădu să-și atingă partea de jos a burții urlă de durere: avea senzația că-i o carne vie.

Într-un colț, observă un casetofon. Sursa muzicii auzite în timp ce-l torturau. Fata dispăruse.

— Hai să te odihnești, *gringo*, îi spuse hidusul.

Ron Barber se lăsa să alunece în lungul scării și se îngrămădi într-un colț din vizuina lui. Brusc, își dădu seama că nu-i mai puseseră cătușele. Oare ce putea să însemne asta? Își masă încheieturile dureroase, invadat pe începutul de o spaimă atroce. După al treilea leșin nu-și mai amintea nimic.

Doar frânturi de fraze, de dureri, senzații fugitive, un refren d melodie.

De ce opriseră supliciul?

Să fi vorbit oare? Ce-o fi putut să spună? Își strânse pumn reprimându-și dorința de a urla în gura mare. Nu era posibil c el, Ron Barber, unul dintre cele mai bune elemente din Centr Intelligence Agency, familiarizat cu toate capcanele, să fi vorb

Încercă să-și reconstituie supliciul, dar nu descopera nici u punct de reper... Dacă a vorbit, Fidel Castro era în pericol d moarte.

Brusc, Ron Barber începu să plângă. Era oribil să nu-poată aduce nimic aminte. Nu și-ar fi închipuit niciodată c electricitatea poate provoca asemenea ravagii în creierul uma Se jură să nu mai folosească niciodată această metodă d interogatoriu dacă va reuși să scape cu viață. Deși își dăde seama că nu-și va putea ține promisiunea. Ideea insidioasă terifiantă continua să-l sfredelească.

* * *

Ricardo Toledo aruncă o privire rugătoare Fecioar policrome, prinsă în piuneze chiar deasupra fotoliului său. Șef din *Guardia Metropolitana* își disimula cu dificulta exasperarea. Cu gestul lui familiar își dădu pe spate șuvița d păr care-i cădea în ochi. Mustața fină fremăta de indignare. fixă pe Malko cu o privire neagră.

— Señor, trebuie să știu cine v-a dat această informație. V faceți complici printre rebeli, fapt pedepsit de lege...

Malko tocmai îi comunicase informația obținută de la Fid Cabrero. Fără a da numele tânărului, bineînțeles.

Uruguayanul vorbea intenționat englezește, spre mare bucurie a lui Chris Jones și Milton Brabeck. Chris se uita poliţist cu expresia afectuoasă cu care se uită o cobra la u iepuraș. Avea o poftă nebună să procedeze la o demonstrat de tir instinctiv... Privea fața strălucitoare de grăsime poliţistului. Cum Malko tăcea, Ricardo repetă:

— Dacă refuzați să-mi răspundeți, faptul ar putea fi extre de periculos.

Chris Jones se scărpină după ureche.

— Ar fi cu mult mai periculos pentru dumneata, dacă amic nostru nu-i descoperit, făcu el.

Ricardo Toledo sări în sus. Întregul lui corp uscăţiv şi nervos păru scuturat de o sarcină electrică. Începu să-şi împrăştie furios stropii de salivă.

— Mă ameninţaţi?

Malko interveni.

— Nimeni nu vă ameninţă, señor Toledo. Dar scopul nostru este, mai înainte de toate, să-l găsim pe Ron Barber. Eu nu-i protejez pe rebeli, ci pe informatori. Nu încercaţi să-i scoateţi în cursă, să-i anihilaţi.

— Altminteri vă zburăm creierii, adăugă liniştit Chris Jones.

Şeful poliţiei privi ochii cenuşii-albaştri ai americanului, deschise gura şi o închise la loc fără să mai adauge nimic. Chris îi provoca o spaimă fizică. Malko profită de moment pentru a orienta conversaţia către un subiect mai puţin periculos.

— Cum am putea să pătrundem în mănăstire?

Ricardo Toledo clătină din cap stropşind, descurajat din partea locului.

— Problema e delicată. Foarte delicată. Acolo sunt cam douăzeci de novice. Nu dispunem de nici un element de identificare.

Malko zâmbi încurajator.

— Poate că da. L-aţi putea chema pe poliţistul care a văzut-o pe ucigaşa lui Dennis O'Hara? Diego Suarez, nu? Mi-a venit o idee.

— Diego Suarez! Dar el n-a văzut nimic. Fata aceea purta o maşcă.

— Ştiu, afirmă Malko, plin de răbdare, dar poate că a remarcat un detaliu, un comportament deosebit, un semn distinctiv. Fiindcă noi suntem convinşi că ea se va afla printre fetele ce-i vor fi prezentate.

Fără nici o tragere de inimă, Ricardo Toledo ridică telefonul şi ceru lui Diego Suarez să se prezinte la el în birou.

— Cred că ne aflăm în faţa unui eşec, fu el de părere.

Cineva bătu în uşă.

Văzându-l pe Malko, Diego Suarez se făcu alb ca varul. Mustaţa păru să i se prăbuşească. Malko se grăbi să-l liniştească.

— Señor Suarez, ne-am gândit că ne-aţi putea ajuta.

Îi rezumă situaţia. În sfârşit, împlântându-şi ochii aurii în cei ai poliţistului, spuse accentuând apăsat fiecare cuvânt:

— Deşi n-aţi văzut-o la faţă pe această fată, poate că i putea recunoaşte înfăţişarea generală.

— Poate, recunoscu moale Diego Suarez, preferând să oriunde în altă parte. Malko îi surâdea gentil.

— În acest caz, nu ne mai rămâne decât să mergem mănştirea de dominicane.

* * *

Mirosea a tămâie şi a iasomie. Demnă şi ultragiată, rochia albă şi albastră, cu o expresie dispreţuitoare aştern pe trăsaturile ei ingrate, Maica Superioară a mănăstirii Rive privea desfăşurarea de forţe care-i invadaseră biroul. Ma Chris şi Milton, şeful poliţiei metropolitane, doi sticleţi uniformă şi Diego Suarez, care se făcuse mic de tot. Obrajii deveniseră din ce în ce mai livizi. Se şi vedea acuzat în pub de viol. Şi colac peste pupăză, tocmai într-o mănăstire! Singu soluţie era s-o lichideze pe faţă mai înainte ca ea să apuce vorbească. Dacă nu, ar fi putut da de dracul.

— Adunaţi-le pe toate novicele, ordonă Ricardo Toledo.

Nu-şi cruţase nici un efort. Un cordon de soldaţi din „Fuer Cojuda" înconjurau mănăstirea, blocând toate intrări Circulaţia fusese oprită şi un elicopter survola cartierul.

Malko găsea puţin inutilă o asemenea desfăşurare de for Cât despre Ricardo Toledo, acesta îşi pierdea secundă du secundă siguranţa de sine în faţa dispreţului agresiv al bătrâ stareţe.

— Ce vreţi de la novicele mele? întrebă aceasta din urmă.

— Printre ele se ascunde o criminală, împroşcă Ricar Toledo.

Maica Superioară afişă o expresie incredulă.

— Señor Commissario, cu ce-mi puteţi dovedi că ăst adevărul?

Poliţistul îşi pierdu cumpătul, începu să se bâlbâie şi stropească şi mai şi cu salivă.

— Dar eu sunt şeful poliţiei. Eu...

— Lumea vorbeşte că pe Calle Yi se petrec tot felul orori, remarcă dulceag Maica Superioară, că torturaţi şi ucid oameni nevinovaţi. Aşa să fie oare?

Situaţia se inversase. Ricardo Toledo îşi aruncă pe spa meşa rebelă, în căutarea unui teren mai solid.

— E foarte grav ca rebelii sa fie ajutați, rosti el dându-și aere importante. Or, noi suntem siguri că una dintre ei se adăpostește în mănștirea dumneavoastră. Vom fi obligați să procedăm la o percheziție.

Maica Superioară păru sa se umfle ca un curcan.

— Niciodată, Señor!

Tonul ei ar fi înghețat ca un congelator.

Ricardo Toledo sări în sus în fața acestei rezistențe neașteptate.

— Eu sunt... începu polițistul.

Dominicana își împreună mâinile pe burtă.

— Señor Commissario, vorbi ea apăsat, vă aflați aici într-o congregație religioasă. Puteți face ce mi-ați spus adineaori, dar veți fi excomunicat. Urbi et Orbi. Precum și toți cei care se vor supune ordinelor dumneavoastră, adăugă ea perfid, aruncând o privire către cei doi polițiști în uniformă.

Un înger trecu în zbor, învârtind o sabie de foc.

Ricardo Toledo se transformase într-o stană de piatră, gândind ce figură ar face nevastă-sa când ar anunța-o că urma să meargă singură la slujbele de duminică. Montevideo era un oraș mic. Încercă să-l îmbuneze pe dragonul credinței.

— Ne interesăm numai de novice, preciză el. Bănuim că una dintre ele e o rebelă de temut. Vinovată de crimă și de răpirea lui señor Barber.

— În acest caz, fu de părere călugărița, deși totul mi se pare absolut incredibil, am să le adun pe toate în curte.

— Toate novicele sunt în mănăstire? interveni Malko.

— Toate, răspunse Superioara. Am aici lista lor. O puteți verifica.

Ricardo Toledo nu insistă.

— Le așteptăm în curte, spuse el, bătând în retragere afară din birou.

Nerăbdător să iasă la aer curat.

Diego Suarez ieși ultimul. Avea o puternică stare de vomă.

* * *

Râsetele înfundate, șușotelile, fâșâitul voalurilor îl exasperară pe Ricardo Toledo. Nu pregeta să-și potrivească șuvița la locul ei, aruncându-i lui Malko priviri furibunde. Era convins că n-o vor găsi pe fată. Chiar în dimineața acelei zile

avusese o conversație ultraconfidențială cu șeful partidului Blanco, „patronul" lui politic. Acesta din urmă îi dăduse de înțeles că dacă rebelii îl vor ucide pe agentul CIA, americanii nu vor mai încerca niciodată să trateze cu ei pe plan politic. Își alungă aceste gânduri negre și se concentră asupra prezentului.

Te-ai fi putut crede la o insolită festivitate de premiere. Aliniate frumos, novicele stăteau în fața grupului format din maica stareță, polițiștii uruguayeni și americani. Chris și Milton nu știau unde să se ascundă sub privirile inchizitoriale ale tinerelor fete.

Unele erau într-adevăr urâte foc, dar Malko descoperise și câteva chipuri fermecătoare. Oare ce le determinase pe aceste fete să și închine viața mănăstirii? Nu ne mai aflam în secolul nouăsprezece... Maica Superioară se întoarse spre șeful poliției și-l întrebă pe un ton sarcastic:

— Ei, Señor, unde-i criminala noastră?

Ricardo Toledo i se adresă lui Diego Suarez, care-și făcea în minte cruci după cruci.

— E rândul tău, Diego.

Fără grabă, polițistul începu să parcurgă rândurile, examinând atent fiecare novice. Unele își lăsau ochii în jos, altele dimpotrivă, îl fixau cu aroganță, îi făceau cu ochiul sau mimau că-l scuipă în obraz. Una dintre ele scoase chiar limba.

Dar nici una nu era cea căutată. Nu-i mai rămăsese de parcurs decât un singur rând. Diego își simțea inima în gât. Dacă măcar n-ar fi aici!

Trecu încet prin fața primelor patru. Dizgrațioase ca niște broaște de aghiasmatar. În fața celei de a cincea avu impresia că cizmele i se umplu cu plumb. În ciuda bonetei și a rochiei care-i acoperea picioarele până la glezne, era sigur că dăduse peste ea.

Peste fata cu care făcuse dragoste de-a-n picioarelea, la spital. Cea cu aluniță pe coapsă... Se forță s-o privească.

Descoperi de îndată maxilarul pătrat, ochii mari cu o expresie sălbatică, gropița voluntară din bărbie.

Fără să clipească, își plantă ochii în ochii lui. Fața îi era împietrită, ca de marmură. Diego simți că-i dau creierii în fiert. Deschise gura să zică ceva și o închise la loc. Nu avea la dispoziție decât o fracțiune de secundă ca să ia o hotarâre. Dacă mai întârzia mult, înlemnit în fața fetei, toți aveau sa bage de seamă.

Încerca disperat să se convingă că nu era ea. Dar nu încăpea nici o îndoială.

Trebuia s-o aresteze, s-o denunțe. Ar fi fost recompensat. Fata ar mărturisi. Ar sili-o el să mărturisească.

Ca un automat, se mișcă din loc, trecu prin dreptul unui chip ingrat de adolescentă, până la capătul rândului. Tânăra nu se clintise din loc.

Cu pași rari, pentru a-și liniști bătăile inimii, polițistul se întoarse spre grupul lui.

— Ei?

Vocea lui Ricardo Toledo era pe cât de neliniștită pe atât de furioasă. Pe punctul de a-și pierde prestigiul sub privirea ironică a bătrânei călugărițe.

— N-am recunoscut-o, anunță Diego cu un glas pe care se forța să-l facă limpede și calm.

— Ești sigur?

Polițistul își privi încălțările. Malko nu-l slăbea din ochi. Furios la culme. Polițistul îi dădea cu tifla. Era convins că o recunoscuse pe fata violată, dar frica de scandal se dovedise mai puternică.

— Sigur, señor Commissario.

Șeful poliției șovări mai înainte de a se întoarce spre Maica Superioară. Stacojiu ca un ardei iute.

— Aveți lista elevelor dumneavoastră? se stropși el vrednic de milă, pentru a-și ascunde încurcătura.

— Como no! făcu suav călugărița. Le pot spune fetelor să se întoarcă la cursuri?

În sinea lui, Diego Suarez își spuse că în mod cert una dintre ele nu era fată. Se mai întreba încă de ce n-o denunțase pe Tupamara. Ea se aștepta s-o facă. O citise în ochii ei. Dar îi fusese frică să nu dea de bucluc dacă ea vorbea...

— Pari îngrijorat, señor Suarez?

Vocea lui Malko îl făcu să tresară. Își lăsa capul în jos sub privirea insistentă a ochilor aurii. Se scutură, și-și stoarse un surâs.

— Nu. Nu. Absolut deloc. Aș fi vrut s-o recunosc pe rebelă. Poate că dacă am să mă mai gândesc am să-mi mai reamintesc ceva...

Lunecos ca un țipar. Malko nu mai insistă.

— Fetele se vor întoarce la ele acasă? întrebă el.

— Desigur, răspunse aproape amabil Maica Superioară. Ca

în fiecare sfârșit de săptămână. Nu sunt încă supuse imperativelor ordinului.

Novicele se împrăștiau. Malko împreună cu cele două gorile de la CIA își luară rămas bun de la Maica Superioară. Nu-i afurisise, dar era cât pe ce. Pe trotuar avu loc oscurtă conferință în timp ce soldații urcau în camioane. Șeful poliției era vânăt de furie.

— Informația dumneavoastră s-a dovedit inexactă, tună el. Am fost luat drept un imbecil și am riscat să fiu excomunicat...

— Sunt dezolat, replică Malko. Aș fi preferat să fi fost exactă.

Îl căută din ochi pe Diego Suarez, dar el urcase deja în Austin-ul lui 1945 și se făcuse nevăzut. Malko îl părăsi pe Ricardo Toledo și intră în Mustang împreună cu Chris și Milton. Mai curând descurajat. Și furios. Nu-i mai rămânea decât fidel Cabrero.

Chris Jones întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Diego Suarez a mințit, spuse Malko. Fata se afla cu siguranță aici. Cam dintr-o duzină, una era cea în cauză. Dar care anume?

* * *

Chris Jones învârtea butoiașul revolverului său Colt 38 cu un aer absent și picioarele întinse pe o măsuță joasă. Milton se juca cu pisicuța angora. Juan Etchepare se pregătea să o fotografieze pe Laura și pe una dintre prietenele ei, care se zbenguiau pe patul cel mare și rotund. Malko era îngrijorat. Imposibil să dea peste Fidel Cabrero înainte de căderea serii, fără a nu-l expune unor riscuri prea mari. Îi rămânea Diego. Diplomatul paraguayan îi obținuse adresa de la Jefatura. Dar nu era acasă. Nimeni nu-l mai văzuse după ce plecase de la mănăstire. Și nu mai intra în serviciu decât lunea viitoare.

Malko hotărî să mai încerce la Jefatura. Formă numărul și nimeri peste un glas răgușit de bețivan.

— Señor Suarez nu-i aici. E din cale afară de căutat azi.

— De ce? întrebă Malko.

Polițistul de serviciu oftă.

— O fată l-a tot sunat, de vreo două ori. Și după voce sigur nu era nevastă-sa.

Malko închise telefonul și dintr-un salt ajunse în dormitorul cu pat rotund.

Într-un slip roșu și ciorapi asortați, Laura evolua în fața aparatului de fotogtafiat al diplomatului.

— Dezolat că vă întrerup, spuse Malko, dar tare mă tem că amicul nostru Diego Suarez e în pericol de moarte. Trebuie să mă ajutați să-l găsesc.

Diplomatul lăsă Nikon-ul din mână. Laura nu i se mai păru excitantă cu ciorapii ei roșii.

* * *

Te-ai fi crezut la Lourdes în zilele de pelerinaj. Drumul era plin de văluri care plecau pe jos sau urcau în mașini.

Diego Suarez își parcase micul său Austin hodorogit la douăzeci de metri de poarta mănăstirii dominicanelor. Le vedea pe toate cele care ieșeau. Acum, după ce se hotărâse, îi revenise calmul. Cât mai rămânea în viață, fata asta reprezenta pentru el un pericol de moarte. Sau se speria și-i punea pe Tupamaros să-l lichideze sau, o dată arestată, ar fi vorbit. Necazurile lui Diego stăteau în echilibru.

Nu-i mai rămânea decât un singur mijloc de scăpare. Să i-o ia el înainte. Nu spusese oare Napoleon că secretul apărării consta în atac...

Bătăile inimii i se accelerară. Fata apăru încadrată de alte două novice. Întoarse spatele Austin-ului și se îndepărta pe jos. Diego Suarez își luă de sub scaun pistolul automat Rossi cu țeavă scurtă și-l băgă sub haină. Ieși din mașină și o închise cu cheia. Era unicul lui bun terestru.

Porni la drum cu pași mari pentru a o ajunge din urmă pe dominicană. Din precauție, schimbă trotuarul. Era important să nu-l vadă decât în ultimul moment. Diego Suarez nu știa dacă ar fi avut curajul s-o împuște din față.

Capitolul X

Rio de la Plata avea în fine refleze argintii, iar asta din cauza miilor de cadavre ale peştilor zburători care pluteau cu burţile în sus.

Sinistră prevestire... Fiindcă pe Diego Suarez parcă-l înghiţise pământul!

Malko privi cerul plumburiu ca pentru a-şi căuta acolo inspiraţia. Gudronul de pe Rambla se afunda sub tocuri. Erau pe puţin 35 de grade. În ciuda soarelui arzător, felinarele de pe străzi erau aprinse! Probabil pentru a recompensa nenumăratele ulicioare care nu erau iluminate niciodată.

Chelnerul de la „Parillada" clătină din cap.

— Îl cunosc bine pe señor Suarez. Mănâncă întotdeauna la masa de lângă fereastră. Poate s-a dus la plajă.

Malko îi mulţumi şi părăsi bodega afumată de pe Rambla. Cu gura uscată, dădu peste cap dintr-o răsuflare un pahar de Heinneken. Pe măsură ce orele treceau, neliniştea lui creştea. Soţia lui Diego Suarez îşi închipuia că omul ei rămăsese la Jefatura cum făcea de obicei sâmbetele. Dar colegii lui din poliţie declarasaeră că nu lucrase niciodată sâmbăta. Îşi făcea apariţia abia lunea sau marţea. Ei îi dăduseră adresa restaurantului pe care-l frecventa cu regularitate.

Dar în ziua aceea, contrar obiceiului, nu venise să prânzească.

Malko ezită pe trotuarul încins. Cele două gorile clipeau des din ochi din cauza soarelui.

— Dacă mai rămânem aici, o să crăpăm carbonizaţi, bombăni Chris Jones.

— O fi la plajă cu vreo bambină, sugeră Laura.

Malko strâmbă din nas. Era puţin probabil. Trebuia să-l regăsească pe Diego cu orice preţ. Fata care-l sunase pe

polițist avea cu siguranță legătură cu ucigașa lui Dennis O'Hara. Dacă nu cumva era chiar ea. Emoția confruntării prin care trecuse în timpul dimineții, trebuie că-i fusese destul. El era singurul în măsură s-o poată recunoaște, iar soarta lui era pecetluită cum fusese și cea a lui Dennis O'Hara.

Se apropia o mașină, rulând încet în lungul bulevardului Rambla. O rablă inimaginabilă, fără marcă și fără vârstă, echipată pe acoperiș cu două difuzoare care urlau reclame comerciale, întretăiate de o muzică asurzitoare.

Inspirat subit, Malko traversă și făcu semn vehiculului să oprească. Surprins, șoferul stopă. Lent, fiindcă îi mai rămăsese doar frâna de mână.

Malko se apropie.

— Am nevoie de mașina dumitale, spuse el.

Șoferul nici nu vru să audă.

— Vorbiți cu patronul. Plaza de la Constitution, numărul 9. Eu trebuie să-mi continuu turneul.

Chris Jones înconjură mașina, deschise portiera de pe partea opusă și se prăvăli pe bancheta desfundată. Neintenționat, bineînțeles, haina i se desfăcu dând la iveală patul uriașului său Magnum 38.

— Vreau să-ți fac o ofertă pe care n-ai s-o poți refuza, spuse el în engleză. Ori lucrezi pentru patronul meu ori nu mai lucrezi niciodată...

Înspăimântat, șoferul bâigui:

— Ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că mergem cu toții în Plaza de la Constitution, spuse Malko în spaniolă.

* * *

Peugeot-ul hodorogit parcurgea încet strada 18 iulie, strivită sub căldură, cu difuzoarele vibrând de o samba îndrăcită.

Din treizeci în treizeci de secunde, samba făcea loc unei voci care anunța:

— Diego Suarez, contactează imediat 67548, ești în pericol de moarte. Diego Suarez, ești în pericol de moarte. Contactează imediat 67548...

Samba reîncepea întretăiată de apeluri. Alte trei mașini străbăteau orașul Montevideo în lung și-n lat difuzând același

mesaj. Chris Jones fusese expediat la domiciliul poliţistului în cazul în care acesta s-ar fi întors acasă.

— Dacă apare, îmbarcă-l şi adu-mi-l! Cu sau fără voia lui, ordonase Malko.

El se hotărâse s-o ia spre Juan Etchepare. În timp ce rula spre Carrasco, întretăie strada General Rivera. La doi paşi de mănăstire, ceea ce-i dădu o idee. De ce n-ar lua lista cu cele patruzeci de novice. Pentru orice eventualitate...

Dădu ocol mănăstirii, din cauza sensului interzis şi opri nu departe de poartă.

O maşină mică – singura – era parcată. Puţin mai sus, Malko recunoscu bătrânul Austin 1945 al lui Diego Suarez.

Maşina era goală.

* * *

— Nu s-a mişcat de o oră.

Flor lăsă perdeau să cadă. Treizeci de metri mai departe, Diego Suarez aştepta într-o staţie de autobuz, încercând să nu arate că supraveghea casa în care intrase Flor la plecarea din mănăstirea dominicanelor.

— Te-a urmărit, rosti bărbatul numit Libertad. Deci, te-a recunoscut.

În afară de Flor, în încăpere mai erau încă doi bărbaţi – salonul unei case înstărite. Toţi foarte tineri cu excepţia lui Libertad. Acesta privea pe fereastră cu o nelinişte nedisimulată. Apoi, ochii lui plini de tandreţe se opriră asupra lui Flor.

— Flor, spuse el, trebuie să pleci repede, mai înainte de a veni poliţia.

Tânăra ridică spre el nişte ochi negri, duri ca agatul.

— Nu, spuse ea. Jefatura nu ştie că-i aici. Altfel ar fi intervenit până acum. A venit singur să mă omoare.

Libertad se încruntă.

— Cum de eşti aşa de sigură?

Un rictus de dezgust strâmbă gura fetei.

— Ştii prea bine de ce. În dimineaţa asta m-a recunoscut. Putea să mă denunţe, dar i-a fost frică să nu vorbesc, să nu spun de ce m-a lăsat să intru în rezervă. Apoi, s-o fi gândit că-i mai simplu să mă lichideze discret. Altminteri ar fi alertat întreaga poliţie...

Bărbatul numit Libertad dădu din cap.

— Bun, să admitem că ai dreptate. Dar iată-l că-i aici. Ce-ai de gând să faci?

Toţi bărbaţii prezenţi o priviră pe tânăra Tupamara. Îşi schimbase uniforma de novice cu o pereche de blugi şi o bluză care o făcea să pară şi mai tâără.

Dar cei care o cunoşteau îi ştiau puterea urii ce-o mistuia. O ură la fel de intensă de parcă ar fi numărat mii de ani. Flor devenise o maşină de distrugere şi moarte.

— Îl pun eu să plătească ce mi-a făcut în seara aceea, spuse ea.

* * *

Alături de Chris Jones şi Milton, Austinul 1945 părea şi mai pipernicit. Ricardo Toledo se uita la el cu o expresie scârbită. Un vehicul prăpădit al poliţiei se oprise în spatele maşinuţei lui Diego Suarez, cu doi poliţişti în uniformă.

— Asta nu spune nimic, repeta cu un aer îndărătnic firavul şef al poliţiei. Poate că a rămas în pană. E o maşină veche.

Pentru Montevideo era ultimul model al salonului de automobile... Malko fierbea în faţa ezitărilor poliţistului. Fiecare secundă era preţioasă pentru găsirea lui Diego Suarez. Pierduse şi aşa o jumătate de oră în tergiversări cu Maica Superioară în vederea recuperării listei celor patruzeci de novice cu adresele lor.

— Fiţi atent, spuse Malko. E limpede. A urmărit-o pe una dintre fete, pe cea care l-a răpit pe Bon Barber. În momentul de faţă trebuie să fie în faţa casei ei sau pe undeva aiurea în spatele ei. Singura modalitate de a-l regăsi e să le luăm pe toate la rând.

— Dar de ce ar fi făcut una ca asta?

Malko simţea nevoia să ucidă. Îi povestise doar totul şefului direct al lui Diego Suarez.

— Ştiţi bine de ce, i-o reteză el. Singura noastră şansă de a ajunge acum la fata asta rezidă în a-l regăsi pe Diego. Numai dumneavoastră o puteţi face. Folosiţi toţi oamenii de care dispuneţi. Cu puţin noroc, până diseară putem pune mâna pe Ron Barber...

Ricardo Toledo, mereu indecis, îşi tot potrivea eterna lui şuviţă de păr. Totuşi, perspectiva de a-l regăsi pe americanul

răpit îl hotărî. În ciuda celor recomandate de ministru, nu putea sabota fățiș cercetările.

— Foarte bine, se decise el, întreptându-se spre o mașină echipată cu radio. Am să repartizez numele în ordine alfabetică pe patru grupe.

* * *

Lui Diego Suarez îi era o foame de lup. Își simțea picioarele grele și avea impresia că limba îi ajunsese ca niște câlți înfundați în gură. Chiar și la umbră era o căldură grea, insuportabilă. Trei ore și fata tot nu mai ieșise. Poate că ar fi trebuit s-o denunțe dimineața, la mănăstire...

Scuipă dezgustat pe trotuar. Știa acum fiecare piatră din casa pe care o supraveghea.

Strada era pustie. Diego se simțea frustrat. De luni de zile își făcuse un obicei să-și ia prânzul singur în micul lui restaurant și să meargă pe urmă să facă dragoste cu vreo târfă. Patronul îi făcea rost de ele dând un simplu telefon. După o săptămână de muncă , avea și el nevoie de acel divertisment de *macho* pentru a rezista un week-end întreg cu nevastă-sa, convinsă că-și petrecea toate sâmbetele la Jefatura.

O mașină veche, neagră, apăru pe stradă rulând cu viteză mică. Un Nash. Încetini în dreptul lui Diego Suarez, apoi se opri câțiva metri mai departe. Polițistul, curios și nu prea, o urmări din ochi. Mașina, într-un scrâșnet de angrenaje martirizate, dădu înapoi până în fața lui. Șoferul era tânăr, surâzător, cu plete lungi. Îi zâmbi polițistului.

— *Que tal, che?*[1]

Diego Suareaz aruncă o privire în interiorul mașinii aceleia mari și dădu cu ochii de un păr arămiu și de niște picioare dezgolite. Rânji. Șoferul era un *vivos* – un proxenet – care încerca să-și plaseze târfa cu cu care era asociat. Tentant, dar el avea altceva de făcut.

— *Gracias, no*, făcu el.

— *Vamos*, insistă șoferul. Cinci sute de pesos. Ia uite cât e de frumoasă...

Fata se foi în interior, se aplecă spre portieră și o deschise.

---

1. Ce mai faci, bătrâne?

Diego zări două picioare bine modelate, un păr arămiu buclat și țeava neagră a unui pistol automat. La cinci centimetri de fața lui.

— Urcă!

Vocea fetei era dură, tăioasă. Cu mâna stângă îl trase pe Diego în interior cu o forță imprevizibilă. Imediat mașina demară. Coltul i se înfipse sub centură cu brutalitatea de care ar fi în stare un bărbat.

— Nici o mișcare!

Cu mâna stângă fata își smulse peruca arămie și Diego Suarez o recunoscu pe infirmiera violată la spital! Era atât de uluit încât nu reacționă pe loc. O văzuse intrând într-o casă de unde nu mai ieșise, și altă cale de acces nu mai exista.

Mașina gonea cu toată viteza pe străzile pustii de sâmbătă după-amiază. Diego își înghiți anevoie saliva.

— Unde mă duceți? întrebă el.

— Lasă că ai să vezi tu, îi răspunse fata.

Era limpede că n-avea chef să vorbească. Merseră câteva minute în tăcere. Apoi, bătrânul Nash încetini pentru a pătrunde într-un garaj cu oblonul metalic ridicat, dând direct în stradă. De cum intră mașina, cineva trase oblonul.

— Coboară, ordonă Tupamara.

Diego se gândi la pistolul lui cu țeava scurtă, purtat la brâu, dar coltul îl viza prea de aproape. Se supuse. Șoferul rămăsese la volan.

— Treci cu spatele la zid, ordonă tânăra.

Diego Suarez se rezemă de ciment. Cum naiba putuse rebela să iasă din casă? Gândea că dacă va face ce i se va cere, poate va reuși să scape cu viață. Fata se uită la el cu un aer absent.

— Îmi știi numele? întrebă ea.

Clătină din cap, fascinat cu toate astea de frumusețea ei.

— Nu.

—N-ai zis la nimeni că m-ai recunoscut azi dimineață?

Un zâmbet lumină chipul alb ca varul al lui Diego. Lucrurile păreau să ia o întorsătură favorabilă...

— La nimeni, mă jur pe Dumnezeul meu.

Tupamara înclină din cap într-un semn ușor aprobator.

— Îți mulțumesc.

Zâmbetul lui Diego îngheță. Brațul care ținea coltul începuse să se ridice. Țeava era îndreptată spre pieptul lui.

Sângele îi îngheţă în vine, capul i se goli. Ridică o mână ca pentru a se apăra şi strigă:

— Nu!

— În seara aia la spital, te-ai purtat ca un porc, vorbi calm Flor. Dar oricum, tot ai fi murit.

Primul glonţ de 45 îl lovi pe Diego chiar sub cataramа centironului, spulberându-i coloana vertebrală. Şocul îi aruncă spre zid. Flor mai trase de trei ori în plin. Diego muri mai înainte de a se prăbuşi.

Flor privi balta de sânge care se lăţea sub el. Timpanele îi mai vibrau încă, dureros. Mirosul acru de pirită umplu micul garaj. Îşi trecu coltul în mâna stângă şi-şi făcu automat semnul crucii.

— Nu era un om rău, rosti ea cu o voce fără timbru.

Şoferul, livid şi el, coborâse din maşină. O luă pe Flor de braţ.

— Acum, trebuie să plecăm! Repede!

Fata aruncă pistolul sub bancheta maşinii şi se lăsă pe spate. Bărbatul întinse o pânză peste cadavrul lui Diego Suarez, ajutat de cel care aşteptase în garaj. Apoi, acesta din urmă dădu fuga să deschidă oblonul metalic. Maşina ieşi în marşarier.

Şoferul o apucă pe o stradă pustie care cobora spre mare. Împuşcăturile nu alertaseră pe nimeni. În spate, cu capul în mâini, Flor plângea în hohote.

Şi când te gândeşti că într-o zi îşi dorise să devină dominicană! Acum, nu mai era decât un înger al morţii, un înger care nu-şi încheiase misiunea. Şi poate n-o va termina niciodată...

* * *

Telefonul nici nu apucă bine să sune că Malko îl şi ridică.

— Alo?

O tăcere de scurtă durată.

— *El señor* Linge?

Lui Malko i se accelerară bătăile inimii.

— Diego?

— Nu, nu-i Diego, rosti vocea necunoscută. Am să vă transmit un mesaj din partea lui Fidel Cabrero. Vă aşteaptă la

Zum-Zum, în seara asta, la ora unsprezece. La bar. E important.

— El unde-i?

— Nu ştiu, spuse vocea. Sunt unul dintre colegii lui. M-a rugat doar să vă telefonez...

Şi închise. Malko lăsă receptorul în furcă. Diego era de negăsit şi se lăsase noaptea... Echipajele poliţiei continuau să verifice domiciliul fiecăreia dintre cele patruzeci de novice. Fără nici un rezultat. Malko socotise că era mai înţelept să ştepte la Juan Etchepare, rămânând în legătură cu Jefatura.

Chris era tot la Diego acasă şi telefona din jumătate în jumătate de oră, pentru a-i comunica doar că nevasta lui plângea din ce în ce mai tare.

Laura Iglesia se învârtea fără rost prin casă, punând discuri şi combinând reţete de slăbire.

Malko îşi înmuie buzele într-o votcă de la gheaţă. Era din ce în ce mai convins că Diego Suarez nu va mai fi găsit în viaţă. Poliţistul mizase prea mult pe el însuşi. Din păcate, Malko nu ştia pe care dintre cele patruzeci de novice o urmărise.

De acum, singura lui şansă rămânea întâlnirea cu Fidel Cabrero.

Capitolul XI

Malko întoarse butonul aparatului de radio. Vocea de stentor a crainicului făcu să vibreze caroseria Mustangului.

— *A qui, Radio Oriental, teneremos un mesaje urgente para el señor Diego Suarez...*

Agasat, Malko închise aparatul. Dacă s-ar fi acționat la vreme, polițistul ar fi fost găsit.

Acum, Montevideo era pe picior de război pentru descoperirea inspectorului de la Jefatura.

Radio Oriental difuza la fiecare cincisprezece minute un apel în vederea căutării lui. Polițiști în civil și în uniformă făceau razii prin barurile din port. Pe Calle Yi, toate ferestrele de la etajul patru al Jefaturii erau luminate. Ricardo Toledo, în persoană, conducea cercetările. Anchetarea novicelor nu dăduse rezultat. Cele mai multe erau plecate la Punta del Este, să petreacă sărbătorile sfârșitului de an.

Cu cât trecea timpul, cu atât era mai puțin probabilă descoperirea polițistului.

Malko încetini pentru a intra în parchingul cabaretului *Zum-Zum*. Laura Iglesia consimțise să-și ascundă picioarele, dar își oferea sânii într-o orgie de paiete aurii. Machiată violent, era aproape frumoasă. În spatele Mustangului, Chris și Milton erau munciți de gânduri negre. Întotdeauna avuseseră oroare de localurile de noapte și în special de cele din țările subdezvoltate. Și pe deasupra, inactivitatea începuse să-i apese serios.

Parchingul era aproape gol.

— Ia uite, ce bizar, remarcă Laura. Nu-i nimeni. De obicei, sâmbăta e arhiplin aici. Probabil că s-au dus cu toții la Punta del Este.

Cei patru ocupanți ai Mustangului se îndreptară spre intrare. Cerberul în smoching văzându-i pe Chris și Milton se încruntă.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu acceptăm decât cupluri.

Laura traduse.

Milton Brabeck îl fixă pe uruguayan cu o expresie atât de sinistră încât acesta bătu în retragere cu un metru.

— Noi doi formăm un cuplu, aruncă el. Nu se vede?

Jaboul de dantele se agită cu importanță.

— Dezolat, domnilor, ăsta-i regulamentul.

Chris Jones se apropie și-l apucă afectuos de jaboul din dantelă. Era mai înalt cu cel puțin douăzeci de centimetri.

— Să-l zdrobesc sau să-l fac bucăți? întrebă el cu o licărire de ferocitate bucuroasă în ochii bleu-gri.

Cerberul, pe jumătate strangulat, se uită disperat spre un polițist în uniformă. Malko tocmai îi strecura acestuia o bancnotă de cinci mii de pesos, explicându-i că ținea *cu adevărat* să rămână toți patru împreună.

— *Como no!* încuviință grațios polițistul, plecând grăbit de la fața locului pentru a-și satisface o necesitate naturală.

Rămas singur, între Milton și Chris, jaboul de dantelă simți cum i se înmoaie intransigența.

— Cred că am putea face o excepție, se hazardă el.

— Două, interveni Milton.

—*Como no*... Dacă binevoiți să semnați în registru. O simplă formalitate.

Dându-și toată silința Chris semnă. „Georges Washington". Laura Iglesia intrase înaintea lor și reținuse o masă lângă bar. *Zum-Zum*-ul era doar pe jumătate plin, în special de tineri care flirtau prin alveolele înțesate de perne. Chris și Milton comandară fiecare câte un J and B pur, în cazul în care apa ar fi colcăit de amibe.

— Fidel n-a apărut încă, anunță Laura. M-am interesat.

Un tânăr, numai coșuri, veni s-o invite la dans și, pe ring, ea se lipi de băiat ca o ventuză.

Pentru a-și ridica moralul, Malko ceru o sticlă de Moët et Chardon. N-aveau Don Perignon. Era zece fără zece. Malko se gândea ce-o vrea să-i comunice așa de urgent Fidel.

* * *

— Obișnuia să-și facă mendrele cu o fată în fiecare sâmbătă, recunoscu polițistul cel plăpând. Da' nu voia să se afle.

— Unde? se congestionă Ricardo Toledo.

Era unsprezece noaptea. Nu pusese în gură nimic până la ora aceea și acasă îl așteptau treizeci de invitați.

— În restaurantul Parrillada de pe Rambla. Patronul e un oarecare Juan.El e cel care...

Șeful poliției se și repezise la telefon, fără prea multe speranțe. Era sigur că Diego Suarez fusese ridicat de rebeli. Ceea ce reprezenta o supremă insultă...

* * *

— Sunați la el acasă.

Laura Iglesia începuse să aibă ochii tulburi, iar fața ei asimetrică trăgea tot mai mult spre stânga. Lithiul își făcea efectul. Începuse de pe acum să-l privească pe Malko puțin cam prea stăruitor... Se ridică și se îndreptă spre cabina ascunsă în spatele unei draperii de catifea roșie, din fundul discotecii.

Se făcuse unsprezece și jumătate și nici urmă de Fidel Cabrero... Fapt care-l neliniștea serios pe Malko.

Laura se întoarse cu un aer contrariat.

— Fidel a plecat să-și petreacă week-end-ul la Punta, anunță ea. Pe la patru după-amiază, cu mașina.

Malko își lăsă pe masă paharul cu Moët, fără să-l fi atins. La ora când primise telefonul din partea lui Fidel, acesta era pe drum... Prin urmare, nu-și schimbase între timp planul.

— Știți unde s-ar afla la Punta del Este?

— Nu, dar poate fi ușor găsit, spuse Laura. E un orășel mic. Nu există decât o singură mașină Porsche verde.

Malko se ridică.

— Să mergem acolo.

Laura făcu ochii mari.

— La Punta?

— Vreau să pun mâna pe el, spuse Malko. Mai mult ca oricând, dacă nu cumva o fi prea târziu.

Coborâră scările.De data aceasta, văzându-i, cerberul în smoching dădu fuga la Mustangul oranj garat în fundul parchingului.Chris Jones afișă un surâs satisfăcut. Bariera limbilor fusese învinsă.

Cerberul pătrunse cu greu în Mustangul strâns între două Volkswagen-uri. Silueta lui dispăru în interiorul mașinii.

Aproape în aceeași secundă, o explozie formidabilă zgudui parcarea. O enormă flacără țâșni din locul unde se aflase Mustangul. Malko , gorilele, Laura și polițistul în uniformă fură trântiți de perete de suflul deflagrației, sub un potop de sticlă spartă, căzută pe jos. Clădirea de beton se zgâlțâise din temelii. Prin ferestrele sparte ale *Zum-Zum*-ului izbucniră urlete. Mai mulți băieți tineri săriră în parching agățându-se de draperiile de catifea neagră de la ferestre.

Malko și Chris se ridicară primii. Ușa care dădea în exterior spânzura dislocată. Peretele de sticlă dispăruse. Malko dădu fuga spre mașină, dar rămase uluit când văzu volanul Mustangului. Complet contorsionat, mai era încă „ținut" de o mână crispată, retezată chiar de la încheietură.

Laura, în genunchi, cu bluza smulsă de suflu, ciufulită, palidă, încerca să-și acopere pieptul cu mâinile încrucișate.

Malko și Chris se opriră în fața a ceea ce mai rămăsese din Mustang. Capota dispăruse, portiera din stânga și acoperișul fuseseră smulse, restul caroseriei – răsucită și înnegrită. Cele două Volkswagen-uri se transformară într-o grămadă de fiare vechi.

Pe trotuarul bulevardului, la o depărtare de douăzeci de metri, dădură peste ce mai rămăsese din cerberul în smoching. De nerecunoscut. Fața nu era decât o masă informă, însângerată. Cămașa frumoasă era ciuruită ca o strecurătoare. Zdrențele de stofă se amestecau cu carne hărtănită și cu sânge. O jucărie stricată. Când Chris îl apucă de picioare pentru a-i trage corpul, acestea alunecară singure desprinse de rest. În jurul localului de noapte se produse panică. Unii își luau prietena de mână și o rupeau la fugă, alții se adunau în jurul ruinelor Mustangului. Parchingul fusese devastat. Mulțumită lui Dumnezeu, nu mai erau și alte victime. Bomba fusese plasată sub scaunul conducătorului, cu un detonator de presiune, declanșat sub greutatea persoanei care s-ar fi așezat.

O mașină a poliției se opri pe partea opusă a bulevardului și oamenii legii năvăliră în fugă.

Malko se apropie de Laura și o ajută să se ridice. Milton Brabeck era încă amețit fiindcă se lovise cu capul de zid. Malko se adresă unui ofițer de la *Guardia Metropolitana*.

— Condu-ne imediat la Jefatura, ceru el. La señor Ricardo Toledo.

Nu mai aveau ce face la *Zum-Zum*. Acum, Malko era sigur

că Fidel nu mai avea să vină. Fără firea uricioasă a lui Chris, ar fi fost morți cu toții... Încearcă s-o liniștească pe Laura care plângea.

— Du-te la Juan, îi spuse el. Să ne pregătească Opel-ul. De cum ne întoarcem de la Jefatura, plecăm la Punta.

* * *

Proiectoarele montate pe o mașină a poliției aruncau o lumină crudă și brutală în interiorul garajului. Corpul lui Diego Suarez nu fusese încă mișcat din loc. Micul grup de ofițeri observau cadavrul în tăcere.

— A fost asasinat cu sânge rece, spuse Ricardo Toledo. Nici n-a apucat să se folosească de arma lui.

Malko nu-și putea lua ochii de la ceea de rămăsese din Diego Suarez.

Felul în care fusese atras în această cursă era o dovadă că rebelii făceau tot ce pofteau în Montevideo. Și contraatacau. Malko ar fi trebuit și el să fie mort. Ajunsese la Jefatura la timp pentru a sări în mașina lui Ricardo Toledo.

Nu știa ce să facă. Era bine oare să-i vorbească șefului poliției despre Fidel Cabrero?

În cele din urmă se hotărî să tacă. Unul câte unul ieșiră afară din garaj. Malko se întoarse spre Toledo.

— Cum a fost descoperit? întrebă el.

Șeful poliției nu mai împroșca.

— Pardoseala garajului e înclinată. Sângele a curs afară, pe trotuar. Cineva a călcat în băltoacă și și-a dat seama.

— Și eu am fost destul de încercat pe ziua de azi, remarcă Malko. Cred că...

Uruguayanul dădu din cap cu gravitate.

— Señor, mergeți să vă culcați. Acum vedeți cu ce fel de criminali avem de-a face. Dacă aflați ceva, comunicați-mi și mie. Nefericitul ăsta de băiat a crezut și el că se poate descurca singur.

— Nimic nou în privința lui Ron Barber?

— Nimic, recunoscu RicardoToledo. La Punta am urmărit o pistă falsă. Continuăm cercetările. Nu trebuie să descurajăm. Am să vă dau o mașină a poliției să vă conducă.

Malko mulțumi și toți trei urcară într-un Ford vechi.

* * *

Vila diplomatului paraguayan era puternic iluminată. Polițiștii salutară și-și văzură de drum.

Juan Etchepare, în persoană, veni să deschisă ușa încadrat între cei doi *pistoleros* și, ieșindu-i în întâmpinare, îl strânse în brațe.

— *Fantastico!* Sunteți în viață!

Privirea îi era încețoșată în spatele ochelarilor. Laura îi povestise totul. În plină criză de nervi, plângea în hohote, întinsă pe patul mare și rotund. Diplomatul paraguayan o convise să dea peste cap un pahar plin ochi cu Henessy și culorile îi mai reveniră puțin.

— De ce au vrut să vă omoare?

Malko se așeză. Aceeași întrebare și-o punea și el.

—Probabil pentru că acum au aflat că Fidel Cabrero era cel care trăda, răspunse el.

Figura prelungă, colțuroasă a diplomatului se întunecă brusc.

— Au să mă ucidă și pe mine!Trebuie să părăsesc țara.

— Un om care știe ce-l așteaptă face cât doi, spuse Malko .

Juan Etchepare aruncă o privire îngrijorată spre Enrique și Angel.

— Ce aveți de gând să faceți?

— Să dau de Fidel Cabrero. Dacă nu-i prea târziu, replică Malko. Acum, sunt sigur că o cunoștea pe fata care l-a ridicat pe Ron Barber.

Din când în când, Laura, încă sub șoc, trăgea adânc aer în piept. Malko se ridică.

—Veniți cu noi la Punta del Este?

Juan Etchepare negă printr-o mișcare a capului.

— Prefer să rămân aici. Luați mașina mea.

— Laura! o strigă Malko. Plecăm!

Avea neapărată nevoie de tânăra femeie. Fără ea nu l-ar fi putut găsi pe Fidel Cabrero.

Oftând,Laura Iglesia tocmai își schimba hainele. Cinci minute mai târziu, își făcu apariția, cu ochii încă roșii.

Juan conduse grupul format din Malko, gorile și Laura până la garaj. Cei doi americani se așezară în spate.

Juan se aplecă prin geamul coborât.

—Să fiţi cu ochii în patru!

—Am să încerc, spuse Malko.

Demară şi ieşi din grădină. Alături de el, Laura suspina întruna.

Lui Malko nu-i trebuiră decât cinci minute pentru a da în Interbalnearia, autostrada care ducea spre Punta del Este. Epuizată, Laura adormi aproape imediat.

Farurile luminau bitumul pustiu. Era aproape două noaptea. Malko se gândi la Ron Barber. Trecuseră de acum opt zile.

Capitolul XII

Pendula de la intrare marcă prin douăsprezece bătăi miezul nopții. Imediat, toate cuplurile se opriră din dans cu exclamații de bucurie.

Fidel Cabrero grăbi pe parchetul ceruit, sprijinindu-se în bastonul lui. Voia să ajungă la Flor pe care tocmai i-o luase un student în drept, înnebunit după jerk. Ea se lăsă îmbrățișată de el, îndepărtându-l pe celălalt. Strigăte de bucurie erupeau din toate părțile. Prin ferestrele deschise spre pădurea deasă de pini, pătrundea aceeași hărmălaie venind dinspre vilele învecinate. Cartierul rezidențial din Punta del Este sărbătorea Anul Nou.

— *Feliz Ano*, șopti Fidel.

— *Feliz Ano!*

Vocea fetei era gravă, dar ea surâdea. Încurajat, tânărul se aplecă și o sărută pe gură. O simți ușor întredeschisă și-și apăsă buzele mai tare. Apoi, fără o vorbă, o luă pe Flor de mână și o trase către una dintre ferestre. Mireasma de rășină se odihnea după dogoarea zilei. Fidel își petrecu brațul în jurul umerilor fetei. Se simțea formidabil de bine după ce băuse două pahare de J and B aproape fără apă.

Flor părea să fi băut și ea. Trăsăturile îi erau adâncite și ochii îi străluceau cam prea tare. „De parcă ar fi făcut dragoste", gândi Fidel. Și totuși ea fusese cea care-l invitase la acest revelion.

Era îndrăgostit nebunește de Flor și făcea tot ce-i stătea în putere ca s-o determine să renunțe la proiectul ei de a intra definitiv în rândul dominicanelor. Știa că pentru multe fete din înalta societate noviciatul nu era decât un fel de ultimă etapă a învățământului catolic. Unele dintre novicele mănăstirii Rivera

nu mai erau demult virgine. Mai curând se măritau decât să se călugărească.

Dar Flor era altfel. Fidel aflase că înainte să ajungă la dominicane suferise o decepţie amoroasă cu un student la medicină. Era convins că făcuse dragoste cu tânărul acela.

Într-o oarecare măsură, pentru a o epata acceptase Porsche-ul. Dar şi ca o compensaţie pentru piciorul pe care-l târâia. Ea însă nu urcase de prea multe ori în maşina verde. De parcă s-ar fi îndoit de provenienţa ei. Iar Fidel îşi ferecase în colţul cel mai secret al minţii întâmplarea tragică petrecută cu părinţii fetei.

Se uită la ea şi o găsi tare frumoasă în fusta ei neagră evazată, bluza albă şi părul adunat în coadă de cal. Din cauza maxilarelor ei voluntare, avea întotdeauna un aer puţin agresiv... În jurul lor, dansul reîncepuse. Toată Punta del Este se distra. Foarte mulţi argentinieni, veniţi din Buenos-Aires. În vila în care se aflau Flor şi Fidel nu erau decât tineri. Locuinţa aparţinea părinţilor unui elev de la „Stella Marris", plecaţi în Europa, la Saint-Moritz. Flor îl invitase pe Fidel chiar în dimineaţa acelei zile.

Se aruncase imediat în maşină. Era cea mai frumoasă zi din viaţa lui! Tot drumul o ţinuse de mână. La fiecare post de taxare de pe autostradă, îndrăznea chiar să depună o sărutare pe gâtul fetei. Contrar obiceiului ei, Flor nu mai era reticentă. Dimpotrivă. Fidel gândea că probabil Ron Barber avusese dreptate când afirmase că maşina le va face pe fete să uite de piciorul lui atrofiat. Chiar şi pe o idealistă ca Flor.

Muzica se opri în urletele câtorva înfierbântaţi. Dar majoritatea avea mai degrabă chef de flirt. Melodia nostalgică a cântecului „A fost cândva o revoluţie" umplu încăperea. Flor îşi ridică ochii spre Fidel.

— Vrei să dansăm?

Îşi lăsă bastonul şi o urmă pe ring, cu inima bubuind. Din cauza piciorului nu se putea mişca prea mult. Strâns îmbrăţişaţi, oscilau în umbră printre alte cupluri. Fidel se aplecă şi o sărută pe obraz.

Flor ridică faţa şi buzele lor se atinseră. Fidel apăsă mai tare gura tinerei fete, apoi, brusc, ea îi întoarse sărutarea. Fidel o strânse la piept din toate puterile.

— Te iubesc, murmură el. Te iubesc.

În acelaşi timp trupul i se trezise imperios. După ce o

cunoscuse pe Flor, făcuse arareori dragoste și nervii i se resimțeau. Spre imensa lui surpriză, Flor nu se feri. Dimpotrivă. Prin bluza de voal îi simțea globurile calde ale sânilor.

Fără un cuvânt, fata își lipi obrazul de pieptul lui, își înnodă brațele de gâtul băiatului. Iar el transpira, respira cu greu, sperând ca dansul să nu se mai oprească niciodată.

Discul se întrerupse. Pe un fotoliu capitonat de lângă ei, un cuplu discuta furios, între două sărutări, problema reformei agrare. În Uruguay, tinerii amestecau întotdeauna amorul cu politica.

Își făceau cu toții o chestiune de onoare din a se elibera de morala burgheză, afișând opinii de stânga și avangardiste. Unii mergeau până într-acolo încât să propovăduiască amorul în colectiv, rebotezat „simpozion de discuții erotice".

De altfel, în Uruguay, moravurile fuseseră întotdeauna libere prin tradiție. Logodnica își petrecea în mod frecvent vacanțele în casa logodnicului. Rare erau cele care se măritau virgine.

Fidel rămase pe ring cu brațul în jurul mijlocului fetei. Uitase de oamenii morți din cauza lui, de bărbatul blond care voia să-l salveze pe Ron Barber, de CIA și de Tupamaros. Nu-și mai dorea decât un singur lucru: să facă dragoste cu Flor.

Muzica începu din nou. Fidel profită pentru a-și strânge mai tare în brațe partenera. Nu-și mai putea stăpâni dorința. Dacă ar fi fost destul de cald s-ar fi dus cu toții să se scalde în miez de noapte.

Flor se înălță până la urechea lui Fidel Cabrero și-i șopti:

— E prea multă lume aici. Mi-ar plăcea să fiu singură cu tine.

Mai înainte ca el să-și revină din surpriză și uimire, îl luă de mână. Se strecurară prin mulțimea dansatorilor și ieșiră pe coridor. Fidel profită de moment pentru a încerca s-o sărute din nou. Flor se desprinse foarte repede.

— Nu aici.

Tânăra fu aceea care îl trase spre scara ce trosni sub pașii lor. La primul etaj, deschise o ușă și pătrunse într-unul dintre dormitoare. Închise liniștită ușa în urma lor.

— Aici o să ne simțim bine, spuse ea.

Aprinse o veioză. De jos se auzea hărmălaia petrecerii. Apoi, se întoarse spre Fidel și-l sărută lung, cu patimă.

Fidel nu mai putea. Fără voia lui, mâna îi urcă în lungul fustei mângâindu-i coapsele, atingându-i proeminența

pântecului, oprindu-se și crispându-se acolo. Niciodată nu ajunsese atât de departe.

Flor se răsturnă singură pe pat. Imediat, Fidel se aruncă peste ea, începu să-i descheie stângaci bluza, dându-i jos sutienul. Își înfundă capul între rotunjimile calde, sărutând, lingând pielea dulce ca un dement.

Flore nu-i rezistă.

Lui Fidel îi venea să urle. De plăcere și de dragoste. În maniera ei romantică, Flor făcuse bine că nu-i spusese nimic mai dinainte, că alesese Anul Nou pentru a i se oferi. — Te iubesc, murmură el. Oh, Flor!

Poate pentru ca să-l ierte că-i stricase fermoarul fustei. Fata alunecă din haine și se rostogoli pe spate, cedând, fermecătoare. Timp de câteva minute, el o admiră așa cum era, cu pantofii, ciorapii și lenjurile de un alb orbitor. În fugă îi trecură prin minte revistele porno importante clandestin din Argentina. Dar ea era femeia pe care o iubea și acum era sigur că i se va da.

Flor își săltă șoldurile pentrû a-l ajuta să scoată ce mai avea pe ea. Silueta albă i se decupa în penumbră. Lui Fidel nu-i venea a crede că o ținea în brațe goală. O strânse la piept ca s-o frângă, sărutând-o peste tot, unde îndrăznea. Când își lăsă capul pe pântecul ei simți că pielea fetei era impregnată de parfumul folosit de obicei. Ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru: ea premeditase acest abandon total. Excitarea lui se declanșă dezlănțuită.

Simțindu-i trupul tresărind, nu mai fu capabil să se rețină multă vreme.

Îi căută pântecul cu sângele bubuind în tâmple. Cu picioarele îndoite, fata îl ajută. O penetră dintr-o singură mișcare rectilinie. I se oferea docilă, aprobatoare. Bazinul și însoțea mișcările dezordonate ale tânărului.

— Fidel! Murmură.

Băiatul avea impresia că i se lichefiase coloana vertebrală și se încrustă și mai tare în partenera lui, fericit la culme. Zgomotul petrecerii ajungea până la el ca prin ceață. O altă pereche făcu să trosnească scara de lemn, iar apoi pătrunse în camera învecinată, prăbușindu-se pe pat.

Brusc, simți ceva umed pe obrazul lui: Flor plângea.

— Te-a durut, întrebă el cuprins de neliniște.

Fata scutură din cap fără să-i răspundă.

— Ce ai?

Tânăra femeie nu scoase o vorbă, mulţumindu-se să se strângă şi mai tare lângă Fidel. Şi cum el rămăsese în ea, începu să simtă cum îi renaşte dorinţa.

* * *

Opel-ul gonea cu 140 la oră. Când putea. Interbalnearia n-avea dintr-o autostradă decât posturile de taxare, cu trei sute de pesos, din treizeci în treizeci de kilometri. Ciuruită ca o strecurătoare, îngustă, prost semnalizată, ea se transforma fără nici o avertizare într-un drum obişnuit, la intervale neregulate. Din fericire, la acea oră înaintată, practic, circulaţia era zero. Toţi uruguayenii serbau revelionul.

Malko asculta Radio Oriental, ca să nu adoarmă. Chris şi Milton moţăiau. Laura, care nu-şi revenise încă în urma exploziei de la Zum-Zum, părea să-şi fi pierdut tot erotismul. Cadavrul însângerat al lui Diego Suarez îl obseda pe Malko. Cine era fata asta care nu se dădea în lături să ucidă cu sânge rece de două ori la rând – ca să nu mai vorbim de bombă – pentru a se acoperi?

Era convins că Fidel Cabrero era ameninţat de acelaşi pericol.

* * *

Fidel căzu pe spate cu trupul frânt şi capul golit. Pentru a cincea oară se descărcase în corpul docil al lui Flor. Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea împlinire sexuală.

Tânăra femeie îl provocase să se depăşească. De parcă ar fi făcut un rămăşag cu ea însăşi să-l stoarcă de toată substanţa, să-i lase o amintire cum nu mai avusese el niciodată până atunci. Acum, lipit de Flor, visa. Încă un an, şi îşi termina studiile. Pe urmă se puteau căsători şi trăi fericiţi împreună.

Se foi puţin din cauza piciorului său atrofiat. I se anchiloza cu uşurinţă.

Întoarsă pe o parte, Flor începu să-l mângâie delicat pe faţă, prefirându-şi degetele prin barba lui.

— Bietul de el! O auzi murmurând.

Fidel se răzvrăti şi dădu s-o atragă spre el.

— De ce, mă rog, „bietul"? o întrebă. Sunt cel mai fericit dintre bărbaţi.

O privi. Flor nu mai plângea. Ochii ei erau adânci, duri, strălucitori. Subliniaţi de cearcănele vineţii ale amorului.

— De ce ai făcut una ca asta? întrebă ea cu blândețe. De ce?

Fidel avu impresia că ea îi strivea pieptul cu amândouă mâinile. Era mult prea nedrept! N-o să fie niciodată în stare să le înțeleagă pe femei.

— Dar tu ai fost cea care a vrut! Protestă el. Tu...

Flor îi puse un deget pe buze.

— Ssst. Nu vorbesc de acum, ci de rest.

Tânărul își încruntă sprâncenele.

— Nu înțeleg.

Dar sângele îi înghețase. De fapt, înțelegea. Într-o străfulgerare el revăzu toată succesiunea de fapte care conduseseră în seara aceea la Punta del Este. Nu mai era decât un copil nefericit și iresponsabil.

— Pe mine să nu mă minți!

Vocea lui Flor era plină de reproșuri.

— Te rog să mă ierți, murmură Fidel.

— Nu mie trebuie să-mi ceri iertare, făcu tânăra, ci oamenilor care au murit din cauza ta. Celor unsprezece. Și mamei mele.

El își mușca buzele de rușine. În spatele lentilelor, ochii îi jucau în lacrimi. Calmul lui Flor era oribil, deconcertant. Ce-i drept, el era responsabil de moartea părinților ei.

— N-am vrut, se bâlbâi el. Îți jur.

— Știu, rosti grav Flor.

Inima lui Fidel bătea înnebunită. De ce alesese Flor acel moment ca să-i spună așa ceva? Și de cei se dăruise dacă știa? Gândul îl reconfortă.

— Mă ierți? întrebă el timid.

— Te iert, spuse lent Flor.

Atunci, însemna că era bine. Morții se îndepărtară în trecut, în abstract. Fidel nu se mai gândea decât la trupul cald al lui Flor, strâns lipit de al lui.

Totuși, un lucru nu-i dădea pace.

— Cum de-ai aflat? o întrebă.

Flor zâmbi trist.

— Ai fost trădat. Trădătorii sunt întotdeauna trădați.

Tresări, din nou cuprins de panică.

— De acel Prince...

Flor îi aruncă o căutătură bizară.

— De cel care ți-a dăruit cei treizeci de arginți, prețul vânzării lui Iuda.

Fidel se ridică:

— Barber!

— Eu am fost cea care l-a răpit, împreună cu alți tovarăși, mărturisi liniștită Flor. Știam că se strecurase un trădător printre noi. Barber a fost torturat până ce ți-a dat numele. A rezistat mult. E un bărbat curajos.

Fidel Cabrero își simți gâtlejul uscat. Nu se îndoise niciodată că Flor făcea parte dintre Tupamaros, ca și părinții ei. Dar chiar până într-atât? Brusc, își dădu seama de rest.

— Deci tu l-ai omorât pe celălalt american la spital?

— Da.

În vocea ei nu se deslușea nici bravadă, nici rușine.

— Când totul se va termina, adăugă ea, îmi voi face legământul de credință. Voi avea înaintea mea o viață întreagă pentru pocăire.

Din nou panica îl paraliză pe Fidel. Un nod oribil care-i strangula stomacul.

— Dar, Flor, noi ar fi trebuit să ne...

Se uită la el cu gravitate.

— Fidel, în seara asta am vrut să fii fericit. Ți-am dăruit tot ce-ai dorit de la mine. N-am să uit niciodată. Îmi pare bine că am făcut dragoste cu tine, pentru că tu mă iubești. Știu că, într-o anumită măsură, ai trădat și din cauza mea. Ai vrut să mă salvezi. Acum, aș dori să-ți cer un serviciu.

— Absolut tot ce dorești, exclamă Fidel.

Era profund mișcat de măreția sufletului ei. Nu-i adresase nici un cuvânt de reproș. Și totuși ajunsese orfană din cauza lui.

Nu mi-ai pomenit niciodată numele printre informațiile pe care le-au dat?

Tânărul sări în sus.

— Niciodată, ce-ai înnebunit!

Tânăra clătină din cap.

— E bine.

— Ce-ai de gând să faci?

— Tu trebuie să faci ceva, spuse ea. Iată serviciul pe care-l aștept de la tine. Te îmbraci și pleci cu mașina pe șosea spre Montevideo. (Tăcu.) Poți merge cu viteză foarte mare, și nu-i nevoie să ajungi la destinație.

O privi fără să priceapă.

— De ce?

În ochii lui Flor erau lacrimi.

— Pentru că, dacă te întorci, în fața casei te așteaptă doi tovarăși care au ordin să te ucidă. Dacă din întâmplare ai să le scapi, ar trebui să fugi din Montevideo ca să mai rămâi în viață...

— Dar cine a dat ordinul?

— Eu, răspunse Flor.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Timpul necesar ca ideea să-și facă loc în capul tânărului. Flor îl privea cu ochi triști, patetici. Își trecu mâna peste obrazul lui.

— Fidel, murmură ea, tu trebuie să mori. Tovarășii mei nu vor înțelege, dar eu îți dau o șansă să te porți ca un bărbat. Dacă mori pe drum, nimeni nu va afla niciodată că tu ai trădat. Cu excepția a trei persoane, care nu vor sufla o vorbă. În ceea ce te privește, rezultatul e același. Te implor, lasă-mi o amintire frumoasă despre tine. Dacă n-ar fi fost toate astea, cred că aș fi putut să te iubesc. Pentru că ești un nefericit.

Flor tăcu. El își simți nodul din gât crescând și sufocându-l. Cu maxilarele încleștate, tânăra îl privea. Fidel numără în gând până la zece, apoi se ridică în picioare ca un automat.

Se îmbrăcă repede fără un cuvânt. Cu capul sprijinit de perete, Flor se uita la el. De jos, se auzea mereu muzica.

Când fu gata îmbrăcat, Flor se sculă și se apropia de el. Își încolăci brațele de gâtul lui și-l sărută apăsat pe gură. Buzele lui erau ca de gheață. Își dădu seama că ar fi vrut să-i spună ceva, și se trase într-o parte.

Băiatul se uita la ea nenorocit.

— Ești sigură că nu mai există o altă modalitate de...

Ea clătină din cap.

— Nu-mi face sarcina și mai grea, Fidel.

Privirile lor rămaseră înfipte una în cealaltă, apoi tânărul se mișcă. Totul îl durea. Nu mai putea nici vorbi. Deschise ușa și ieși repede pentru ca Flor să nu-i vadă lacrimile. Din spate, îi auzi vocea dulce, frântă de amărăciune:

— *Vaya con dios,* Fidel!

Mașina era acolo unde o lăsase. Urcă și puse cheia în contact. Motorul începu să toarcă. Lacrimile îi încețoșau vederea. Trecu în viteza întâi și demară cu mintea plină de Flor. Prin aleile pădurii de pin trebui să meargă încet, până ieși

la drumul mare. Rachetele unui foc de artificii îl făcură să tresară.

Apoi, acceleră progresiv. Timp de câteva minute se simţi mai bine. Motorul rula rotund, indicatorul de viteză arăta 145 la oră. Drumul era pustiu. Aprinse farurile cu iod ca să vadă mai bine denivelările, depăşi o maşină hodorogită care abia se târa şi izbucni în hohote de plâns.

Se terminase. Totul se terminase.

Mental, trecu şoseaua în revistă pentru a găsi locul potrivit unde urma să îndeplinească dorinţa lui Flor.

Îl descoperi destul de repede: cunoştea drumul pe de rost. Îi mai rămâneau cam zece minute de trăit. Fidel înălţă o rugă fierbinte ca Dumnezeu să-i dea curaj să meargă drept înainte. Din ce în ce mai tare piciorul lui strivea acceleratorul. Deschise la maximum radioul şi nimeri peste vocea tunătoare a unui spicher.

— Radio Oriental vă doreşte un an fericit. *Nuova et feliz ano!*

Farurile albe spintecară noaptea, decupând din întuneric arbori şi câmpii. Acceleratorul era la fund. Fidel privi indicatorul de viteză ca într-o beţie uşoară: 205 la oră. Niciodată până atunci nu mai îndrăznise să-şi forţeze aşa motorul.

Acum, nu mai avea importanţă. Un panou indicator apăru pentru o fracţiune de secundă în lumina farurilor: intersecţia cu drumul 91 spre Pan de Azucar. Fidel strânse volanul. Nu trebuia să ia curba, să nu cumva să ia curba!

Închise ochii, cu vuietul celor şase cilindri bubuind în urechi.

* * *

Malko frână brusc. Un poliţist în uniformă îi făcea semn să încetinească. Nu mai rămăsese decât o jumătate de oră până la Punta del Este. Pe o parte a drumului erau oprite câteva maşini şi o ambulanţă. În momentul în care Malko depăşea grupul, zări o caroserie verde, mototolită, scâlciată, zdrobită de un pom. Frână cu o înjurătură urâtă, coborî şi alergă spre locul accidentului.

O asemenea coincidenţă era cu neputinţă...

Doi poliţişti cercetau cu o lanternă interiorul maşinii lui Fidel Cabrero. Malko se apropie. Partea din faţă dispăruse, volanul ajunsese pe canapeaua din spate. Scaunul era plin de sânge.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Unul dintre polițiști ridică din umeri.

— Oh! *uno loco*[1]. A încercat să ia virajul cu 200 la oră. Ceasul indicator a rămas blocat. Trebuie că era beat turtă. Odraslele astea ale bogătașilor au impresia că Dumnezeu e mereu cu ele...

— E mort?

Polițistul dădu din cap.

— *Claro que si*... Cum credeți că ar fi putut scăpa după un asemenea impact? Trebuie că n-a suferit prea mult.

Malko se îndepărtă, răvășit și gânditor. Diego Suarez, Dennis O Hara și acum Fidel Cabrero. Trei morți pentru că încercaseră să se apropie de misterioasa Tupamara. Nu putea crede că Fidel murise accidental. Era o coincidență prea extraordinară.

Fidel Cabrero venea dinspre Punta del Este când s-a omorât. Deci, acolo trebuia să meargă și el. Fiindcă telefonul primit nu fusese din partea lui.

Malko urcă în Opel cu un sentiment de neliniște.

---

1. Un nebun!

Capitolul XIII

Laura Iglesia se strecură printre mesele ticsite de lume din *Bungalow Suiso* pentru a ajunge la Malko. După expresia ei triumfătoare înțelese că dăduse peste un fir. Din zorii zilei cutreieraseră toată Punta del Este în căutarea cuiva care să-l fi văzut pe Fidel Cabrero.

Laura se așeză între Chris și Milton.

— Și-a petrecut revelionul cu o întreagă trupă de tineri, anunță ea.

Dintr-o dată, lui Malko i se păru acceptabil surogatul de pateu de gâscă! Deși mâncarea era de-a dreptul infectă, iar prețurile exorbitante, *Bungalow Suiso* – chipurile o cabană de munte – era cel mai scump și cel mai frecventat local din Punta. Îi făcea pe „orientalii" acestei țări cu un șes disperant să viseze la munți și zăpadă...

— Unde sunt?

Laura bău un pahar plin de vin chilian de 14°, înainte de a răspunde, savurându-și triumful.

— S-au dus cu toții pe plajă, spuse ea, în dreptul cargoului naufragiat:

— Fantastic!

Ochii aurii ai lui Malko străluceau într-o lumină aproape hipnotică. Se apropia de țintă. Cea care-l împinsese la moarte pe Fidel trebuia să fie în grup.

Laura îl privi fără să priceapă.

— Dar nu știți de care fată-i vorba. Sunt o sumedenie.

— Am eu o idee, spuse Malko.

Putea, în sfârșit, să verifice indiciul lui Diego. La plajă se mergea în costum de baie.

Îi adresă un surâs grațios lui Chris Jones, care-și pusese discret revolverul sub șervet. Gata de orice.

— Mergem imediat la plajă. O să ne priască.

Chris și Milton se uitau la el de parcă și-ar fi pierdut mințile. N-aveau încredere în mările care nu erau americane.

* * *

O adiere călduță înviora Playa Brava, la răsărit de Punta del Este. Privit dintr-acolo, micul oraș părea un amestec de stațiune balneară englezească și de un Deauville ai anilor 30, cu clădirile lui din cărămidă roșie. Cele câteva blocuri mari și moderne nu reușeau să-l întinerească.

Malko pășea agale pe nisip pregătit pentru baie. Era întâi ianuarie. Bizară impresie. Laura tropăia pe lângă el, îndesată ca un cârnat într-un costum negru care nu izbutea s-o arate mai suplă. Opel-ul condus de Chris, venea din urmă pe drumul care se întindea de-a lungul plajei. În spatele lor se ridica oribilul hotel-cazino *Raphaël*, cu care se mândrea Punta și unde nu era acceptat nici un client sub optzeci de ani.

— Uite-l, anunță Laura. Îi cunosc pe câțiva.

Cu toate astea, nu era deloc stăpână pe vocea ei.

Un întreg grup de tineri stăteau întinși pe plajă sub umbrele, cu tranzistoare și reviste. Lui Malko îi venea să se ciupească! Nu erau decât niște copii! Una dintre ei se afla probabil la originea a trei asasinate și o răpire!

Laura se îndreptă spre grup. Un băiat o observă, se ridică și veni s-o sărute. Se făcură prezentările.

Îi invitară să se întindă. De îndată un grup restrâns îl înconjură pe Malko. Străinii îi fascinau pe uruguayeni. Le răspunse politicos la întrebările legate de Europa. Cu gândul aiurea. Din spatele ochelarilor negri, examina picioarele celor șase fete din jurul lui.

Rapid, elimină patru. Niciuna nu avea fatidica aluniță. Mai rămâneau două întinse pe burtă, care voiau să se bronzeze.

Unul dintre băieți se ridică și luă de mână o fată, trăgând-o spre mare. Se luă după el fără entuziasm.

Malko așteptă câteva clipe, și-i ajunse din urmă.

— E amuzant să faci baie în mare la întâi ianuarie, remarcă el.

Apa era destul de rece. Intrară în valuri și înotară puțin. Părul negru al fetei plutea pe apă de parcă ar fi fost înecată.

— E rece, spuse deodată băiatul.

Făcură cu toţii cale întoarsă. Malko înotă cu viteză pentru a ieşi primul din mare. Fata ajunse după el adusă de un val. Îi întinse galant mâna ca s-o scoată din apă.

Timp de câteva secunde se aflară faţă în faţă. Malko îşi coborî privirea spre coapsele pline. Avu impresia că i se opreşte respiraţia. Pe interiorul pulpei drepte, chiar aproape de chilot, se vedea o aluniţă mare, cafenie, înconjurată de câteva fire de păr.

Vocea tinerei îl smulse din contemplaţie.

— La ce vă uitaţi?

În glasul ei se simţea doar iritare, dar nici umbră de nelinişte. Malko îşi ridică privirea. Ochii lui aurii căpătară pe loc striaţii verzi. Inima îi bătea cu putere în piept. După o săptămână însângerată în care se jucaseră de-a v-aţi ascunselea, se afla în sfârşit dinaintea celei care-l răpise pe Ron Barbar, îl ucisese pe O Hara şi încercase să-l asasineze şi pe el... Această fată cu chip voluntar, încă de copil, cu corpul abia îmbobocit, dar plină de farmec.

— La picioarele dumneavoastră, răspunse el. Sunt superbe.

Tânăra făcu o mutriţă amuzată şi dispreţuitoare.

— Sunteţi cam indiscret. Am impresia că nici nu ne cunoaştem?

De data aceasta ironia era perceptibilă. Malko ezită doar o secundă. Cu o ocazie ca asta nu avea să se mai întâlnească niciodată. Schiţă un surâs rece.

— Vă privesc mai ales aluniţa, completă el.

Tânăra uruguayană roşi.

— Señor, sunteţi un prost crescut, se burzului ea.

Malko n-o pierdea din ochi.

— Mi s-a vorbit de această aluniţă.

— Ce?

Malko îşi înfipse ochii lui aurii în privirea ei.

— Un anume Diego Suarez, adăugă el. Cred că a atins-o fără să vrea, într-o anumită seară la spitalul Ferreira.

Pupilele fetei se dilatară fantastic. Malko îi văzu muşchii maxilarului crispându-se şi o expresie de ură incredibilă îi luă locul furiei. Apoi, cu un efort supraomenesc, îşi destinse trăsăturile feţei.

— Habar n-am ce tot vorbiţi, spuse ea. În orice caz, sunteţi un individ grosolan.

Îi întoarse spatele. Malko o înhăţă de braţ, împiedicând-o să se depărteze. Ea îi ţinea piept ca o pisică furioasă.

— Domnişoară, articulă Malko, punând în glasul lui toată răceala de care era în stare, am venit la Montevideo să-l recuperez pe Ron Barber. În viaţă, dacă e posibil. Nimic nu mă va putea opri. Dacă te predau poliţiei ai să fii torturată, iar eu nu am să dau de Barber. Dumneata l-ai asasinat pe Dennis O Hara pe patul de spital. Îţi fac o ofertă: dă-mi-l pe Ron Barber şi nu te denunţ.

O lumină ambiguă trecu prin ochii tinerei uruguayene. Apoi privirea îi deveni dură, distantă, ostilă.

— Nu înţeleg nimic din tot ce-mi spuneţi.

Băiatul cu care făcuse baie o striga.

— Flor, vino! Mergem la Fernandez, pictorul.

Flor îi adresă lui Malko un surâs ironic.

— N-aş vrea să vă părăsesc, Señor, dar mă aşteaptă prietenii mei. Vă rog să mă scuzaţi.

Malko se împotrivi printr-o mişcare a capului. Îi arătă cu degetul pe Chris şi Milton sprijiniţi de zidul scund de piatră care străjuia plaja.

— Nu mai juca teatru cu mine, nu sunt singur. Îţi dau o oră să te hotărăşti. De acum nu te mai pierd din ochi. Ori mă conduci la Ron Barber ori te conduc eu la Jefatura.

Flor nu răspunse. Se desprinse din mâna lui şi se depărtă. În ciuda tinereţii ei, fata asta era de oţel. Dar Malko se hotărâse să fie fără cruţare. Acum avea într-adevăr o şansă de a-l regăsi pe Ron Barber.

* * *

— E timpul, spuse Malko.

Ieşi împreună cu Milton din Opel. Chris stătea ceva mai departe, supraveghind plaja, în josul falezei pustii.

Pentru a ajunge la vila pictorului, trebuia parcurs un soi de *no man s land*[1] de coline.

Începând de la Playa Brava, Opel-ul urmărise cele trei maşini ale tinerilor.

---

1. *Ţară a nimănui – limba engleză în original. (n. tr.)*

Vila în care se afla Flor, se etaja în lungul falezei, până pe plajă, într-o suită de mici construcţii albe, spoite cu var.

Laura ţinuse să vină şi ea. Plină de curaj.

Chris Jones îşi prinsese la curea coltul. Milton Brabeck ţinea în buzunarul costumului său deschis la culoare un lansator de rachete miniatural, în stare să străpungă un zid de beton. Şi din considerente foarte întemeiate, pe rebeli.

— La primul gest suspect, indiferent al cui, îi avertiză Malko, trageţi.

Şi el se înarmase cu revolverul lui extraplat.

Un bărbat pleşuv, îmbrăcat într-o cămaşă albă, le deschise. Cam prea afabil. Peste tot erau suspendate pânze. Câteva persoane stăteau întinse lângă o piscină în cantilever.

— O căutăm pe Flor, spuse Malko.

— E pe plajă, îl informă pictorul. Să vă arăt cum ajungeţi acolo.

O scară mică şerpuia pe cei douăzeci de metri ai diferenţei de nivel.

O porni într-acolo. Milton şi Chris îl acopereau de la o distanţă de zece metri, cu nervii încordaţi.

Flor se afla pe plajă, puţin mai departe. Singură. Întinsă pe un prosop, cu o revistă şi o geantă de plajă. Ca o studentă inocentă care se bronza.

Malko puse un picior pe nisip şi se întoarse. Nu voia să se expună nici unei surprize.

— Pregătiţi armele, le spuse lui Chris şi Milton.

Fără grabă, cei trei bărbaţi se apropiară de tânăra care stătea nemişcată pe nisip. Îi privea venind, de parcă ar fi fost nişte oameni obişnuiţi, ieşiţi la plimbare. Când nu-i mai despărţea decât un metru, ea îşi scoase ochelarii şi-l măsură ironic pe Malko.

— Ei, Señor, aşa or fi făcând curte bărbaţii din ţara dumneavoastră?

Părea perfect decontractată.

Malko n-avea nici un chef de glume.

— V-am făcut o propunere, spuse el. O acceptaţi?

Ea clătină din cap.

— Nu fiţi stupid, Señor, n-am nimic să vă spun.

— În acest caz, sunt obligat să vă iau cu mine. Îi veţi explica lui Ricardo Toledo cât sunteţi de inocentă. Ridicaţi-vă.

Cum ea nu se mișca, Malko se aplecă s-o apuce de braț și s-o salte.

— Nu puneți mâna pe mine. Ori sunteți un om mort.

Malko sabia se stăpâni să nu-i râdă în nas. Chiar dacă ar fi ascuns o armă în geanta ei de plajă, Chris și Milton ar fi avut destul timp săi-o transforme în dantelă.

— Gata cu gluma, spuse el.

Fără a-l scăpa din ochi, Flor trase ușor prosopul de lângă ea, descoperind o cutie metalică lungă de aproximativ cincisprezece centimetri lată de zece și cu puțin mai înaltă. Pe suprafața superioară se afla un buton pe care se așezase degetul lui Flor. Aceasta rosti cu o voce calmă:

— Am aici o bombă cu trei sute cincizeci de bile din oțel. Scăldate în ședită. Dacă apăs pe acest buton, declanșez aprinzătorul. Spuneți-le ălora doi să-și arunce pistoalele.

Malko privi armele lui Milton și Chris țintite spre tânăra fată. Un frison de frică îi străbătu brațele.

— Ai să mori și dumneata, spuse el.

Flor ridică din umeri.

— Mi-e tot una. Număr până la cinci: unu, doi...

Cele două gorile păreau transformate în stane de piatră. Dar Malko văzu degetul lui Chris crispându-se pe trăgaciul pistolului de șase țoli. Țeava se mișca ușor vizând degetul lui Flor. Însemna să-ți joci viața la ruleta rusească.

— ...Trei ...patru.

— Chris, nu trage, strigă Malko.

Se scurse o interminabilă fracțiune de secundă. Malko simțea că gorila n-avea chef să se supună. Apoi, țeava lungă a pistolului se lăsă ușor în jos.

Milton își aruncă primul arma în nisip. Cu regret, Chris îi urmă exemplul, depunându-și cu grijă revolverul. Degetul lui Flor nu părăsea bomba. Pe plaja aceea pustie, inundată de soare, scena avea ceva halucinant.

Un zâmbet rău lumină chipul voluntar al tinerei Tupamara.

— Parcă voi erați cei care trebuia mai adineaori să mă predați la Jefatura, îi ironiză ea. Ați fi fost felicitați. Poate că v-ar fi permis să mă și violați...

Malko se simțea dezarmat în fața acestei ironii disperate. Flor răsturnase situația și era conștientă de acest lucru.

— N-am venit în Uruguay să vă dau pe mâna poliției, spuse el, ci pentru a-l găsi pe Ron Barber.

— Ron Barber va fi judecat de Tribunalul Poporului săptămâna asta, anunță ea. L-am frânt. El a fost cel care ne-a dat numele trădătorului, aflat la originea atâtor morți din rândurile noastre.

— Suntem gata să facem orice pentru a-l salva, o întrerupse Malko.

Flor Catalina rămase tăcută câteva secunde. Apoi, fără să lase bomba, spuse:

— Dacă doriți cu adevărat să salvați viața lui Ron Barber cu orice preț, aș putea să vă ofer o șansă.

Din expresia ochilor ei, Malko înțelese că vorbea serios. Dar că urma să ceară imposibilul, și el n-avea dreptul să refuze.

— Vă ascult, spuse Malko.

Capitolul XIV

Timpul părea să se fi oprit. Un pescăruş trecu în zbor scoţând ţipete ascuţite. Chris şi Milton îşi fixau pistoalele căzute în nisip, de parcă forţa voinţei lor le-ar fi putut mişca din loc. Malko rămăsese suspendat de buzele lui Flor.

— În închisoarea centrală din Montevideo se află doi deţinuţi condamnaţi pe viaţă, rosti tânăra Tupamara. Doi fondatori ai Movimiento de Liberacion Nacional. Am încercat tot ce s-a putut pentru a-i ajuta să evadeze: am săpat tunele, am cumpărat gardieni, am atacat închisoarea. Nimic n-a mers. Se află sub o pază deosebită. Nu sunt scoşi afară decât pentru o jumătate de oră în fiecare zi şi nu împreună cu ceilalţi puşcăriaşi.

Tăcu şi-l privi pe Malko ironic şi trist.

— Dacă-i puteţi elibera pe aceşti doi oameni vi-l înapoiam pe Ron Barber. Aveţi la dispoziţie o săptămână.

— Aş putea propune guvernului uruguayan un schimb, fu de părere Malko. State Department are un cuvânt greu de spus...

Flor sări în sus:

— În nici un caz! Dacă vor afla că se pune la cale eliberarea lor, îi vor suprima în celula lor. Descurcaţi-vă singur cum puteţi.

— Cine-mi garantează că o să vă ţineţi de cuvânt?

Flor Catalina ridică din umeri.

— Dacă nu faceţi nimic, într-o săptămână Ron Barber va fi mort.

— Înainte de toate vreau să-l văd, spuse Malko. Să mă asigur că-i în viaţă.

Flor ezită doar câteva secunde.

— Cum doriţi.

Malko schiță un surâs periculos de amabil.

— N-aș vrea să vă furnizez un al doilea ostatec, în persoana mea, spuse el. Prietenii mei vor rămâne împreună cu dumneata în timp ce eu mă voi duce acolo unde mi se va indica... Dacă iar veni cuiva ideea să mă rețină, ai sfârși la Jefatura...

Tânăra Tupamara nu slăbise nici o clipă butonul detonatorului. Propunerea lui Malko nu păru s-o deranjeze.

— De acord, zise ea. În seara asta o să vă aștepte cineva în față la *Victoria Plaza*. Am să fiu și eu acolo și am să rămân cu prietenii dumneavoastră.

— Ne-am înțeles, încuviință Malko.

— Atunci, pe diseară, i se adresă Tupamara pe un ton fără replică. Luați-vă armele și plecați. Rețineți că la prima alarmă Ron Barber va fi imediat executat.

Chris și Milton își recuperară artileria cu gesturi de o încetineală studiată. Flor nu-și ridică degetul de pe detonatorul bombei decât după ce ei nu se mai zăriră.

* * *

Rover-ul vechi opri în fața hotelului *Victoria-Plaza*.

Cervezeria de sub arcade era plină până la refuz. Farurile se aprinseră de trei ori.

— Ei sunt, spuse Flor.

Un Cadillac negru al ambasadei aștepta. Cu Chris și Milton. Flor se apropie de portiera deschisă.

— Pe curând.

Malko traversă. Unul dintre cei patru ocupanți ai Rover-ului îi deschise portiera.

— Urcați.

Se conformă. Imediat fu palpat brutal peste tot, chiar și între picioare. Nu-și luase cu el pistolul extraplat. În fața lor, Cadillac-ul demară lin cu direcția ambasadei SUA. Numai Malko în persoană avea dreptul s-o elibereze pe Flor.

Mașina, în care se afla el, trecu pe dinaintea unui bloc înalt din fața restaurantului Aguilar și o luă pe Rambla.

— Trebuie să vă acoperim ochii și să vă legăm, îl anunță unul dintre rebeli.

Malko nu se împotrivi. Îl legară la ochi cu o pânză neagră și-l puseră cătușe polițienești la mâini. Mașina reveni imediat

spre centru, coti, încetini, acceleră... Zguduit între cei doi temniceri ai lui, care nu scoteau o vorbă, Malko încerca să nu-și piardă cumpătul.

În fine, mașina opri. Îl luară pe Malko de braț, ajutându-l să coboare. După ecoul glasurilor își dădu seama că se afla într-un spațiu închis.

— Atenție! îl avertiză o voce, aici e o scară.

Pe bâjbâite, realiză că era coborât într-un soi de fântână. De cum îi scoaseră cătușele se agăță de o scară de fier. Numără treptele: douăzeci și una. Pe măsură ce coborau, atmosfera devenea tot mai umedă. În cele din urmă, simți sub picioare un teren alunecos și tare. Auzi zgomot de apă. O miazmă dezgustătoare îl înecă: se afla într-un canal de scurgere.

Cineva îl luă de mână și-l conduse. Merseră preț de un sfert de oră. Apoi, dădură peste o altă scară și alte voci.

Îi scoaseră imediat cârpa de pe ochi. Se aflau într-un coridor subteran, gol, de vreo zece metri, cu mai multe uși de lemn. Trei bărbați cu fața mascată așteptau. Doi – înarmați cu mitraliere.

— Îl veți vedea pe Ron Barber, spuse unul dintre ei. Aveți voie să-i vorbiți, dar numai în legătură cu sănătatea lui. Altminteri îi puneți viața în pericol...

Deschise una dintre ușile de lemn. „Celula" avea un metru pătrat și nici măcar doi metri înălțime.

Ron Barber era așezat pe un scăunel de lemn cu capul între mâini și o oală de noapte din porțelan alb între picioare. Nici măcar nu clinti în momentul în care se deschise ușa.

— De ce-l țineți gol? Întrebă Malko îngrozit.

— Așa se poartă și ei cu ai noștri la Jefatura, spuse cel mai înalt dintre Tupas.

Americanul rămase în continuare nemișcat.

— Barber! îl strigă Malko.

Agentul CIA întoarse anevoie capul, de parcă ar fi fost drogat. Privirea lui inexpresivă se opri pe Malko. Fața i se strâmbă ca într-un zâmbet.

Unul dintre răsculați îl luă de braț și-l scoase afară din celulă. Ron Barber îi domina cu vreo douăzeci de centimetri.

— Cum vă simțiți? îl întrebă Malko în engleză.

Felul lui de a vorbi păru să-l readucă pe Ron Barber la viață. Îl cercetă pe Malko mai atent.

— V-au prins și pe dumneavoastră? întrebă el. Cine sunteți?

Chiar și vocea îi era spartă, neutră.

— Am venit aici din proprie inițiativă, îi explică Malko. Încerc să vă eliberez. David Wise m-a trimis să vă vin în ajutor.

Ron Barber păru să facă un efort disperat.

— David Wise? Cine sunteți dumneavoastră?

În ochii lui se aprinse o luminiță.

— Prințul Malko Linge.

— Dumneavoastră!

Părea sincer uluit.

— Rebelii acceptă să vă schimbe pe doi dintre ai lor, aflați în temniță, îl lămuri Malko. Am să încerc să-i ajut să evadeze.

Ron Barber clătină din cap.

— N-o să reușiți. Spuneți-i lui Maureen că mă gândesc fără încetare la ea. Vă mulțumesc că ați venit.

Ca și cum s-ar fi temut că l-a lăsat să vorbească prea mult, unul dintre oamenii mascați îl împinse în celulă.

Închise ușa și se întoarse spre Malko să-l lege la ochi.

Și iar mersul îndelung prin canalele de scurgere până să urce la suprafață. Malko se gândea la vizita pe care trebuia să i-o facă lui Maureen Barber. Oare ce se cuvenea să-i spună?

* * *

Până și biroul ambasadorului era pregătit să poată rezista lansatoarelor de rachete antitanc. Ceea ce denota o oarecare evoluție a uzanțelor diplomatice... Cu toate astea, Chris și Milton tresăreau la cel mai mic zgomot.

Ar fi fost nevoie de un batalion de „Marines" ca să atace ambasada. Construită conform conceptului poetic al ambasadei din Saigon – ca un cub de beton cenușiu, ridicat pe piloni înțesați cu detectori electronici – era prevăzută să reziste celor mai cumplite răzmerițe.

În picioare lângă fereastră, Flor Catalina privea felinarele de pe Rambla. Fără să se sinchisească de cele două gorile. Se întoarse.

— Iată-l că vine.

Malko tocmai cobora dintr-un taxi negru cu galben.

* * *

Flor își ridică privirea. O ură aproape demențială strălucea în ochii ei negri.

— La cea mai mică alertă, subterana ar fi inundată, iar señor Barber înecat ca un șobolan...

— Ce i-ați făcut de l-ați adus în halul ăsta? întrebă Malko.

— Nimic mai mult decât a făcut el prietenilor noștri.

Tânăra Tupamara se plimba nervoasă prin birou, un ghem compact de ură. Înspăimântătoare și jalnică. Brusc, se opri în fața lui Malko, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Mi-au ucis mama, spuse ea cu o voce joasă. Din greșeală. Ca și pe tatăl meu. Pentru că preconiza ca țăranii să nu mai moară de foame, ca politicienii să nu mai permită brazilienilor să ne jefuiască cu contrabanda... La ordinul lui Barber al dumneavoastră.

Malko nu răspunse. Oare de partea cui era dreptatea?

— Cunoașteți pe de rost tot sistemul de canalizare, remarcă el.

Flor râse scurt, fără veselie.

— Am furat planurile de la primărie. Singurele care există. Ei, cum rămâne? adăugă ea. Acum, după ce l-ați văzut pe Ron Barber, ce hotărâți?

— Decizia nu-mi aparține, spuse Malko, așteptăm răspunsul de la Washington.

— Și când îl veți avea?

— Mâine cel mai târziu.

— Foarte bine. Dacă sunteți de acord, lăsați un mesaj în spatele oglinzii din toaleta femeilor, în restaurantul Aguilar. Înainte de miezul nopții. Acum, am plecat.

Gorilele manifestau un chef nebun să intre în acțiune, dar rămaseră cuminți pe scaunele lor.

Flor se îndreptă spre ușă și se întoarse:

— Nu vă deranjați să mă denunțați. Dacă voi fi arestată, domnul Barber ar fi imediat executat...

— N-am nici o intenție în acest sens, o asigură Malko.

Fata adăugă:

— Spuneți-i lui Juan Etchepare că n-o să ajungă sfârșitul anului. E la fel de răspunzător ca și Barber.

După această intervenție veninoasă, închise ușa în urma ei.

— S-o urmărim? propuse Chris.

Malko schiță un surâs neputincios.

— Dacă ați avea o baghetă magică să vă transformați în șobolani de haznale...

— L-ați văzut pe Barber?

— Da, făcu Malko, trăiește, dar e într-o stare jalnică.

Reușise totuși să încheie un târg cu răsculații, așa prost cum era.

Poate comitea o greșeală grosolană lăsând-o pe Flor să plece, dar nu avea curajul să joace la pocher viața lui Ron Barber.

* * *

Ambasadorul Statelor Unite parcurgea telexul cu entuziasmul unui contribuabil care-și citește foaia cu impozitele. I-l întinse lui Malko fără nici un comentariu. Era foarte concis.

„Imposibil să tratați cu rebelii. Cu toate acestea, faceți tot ce vă stă în putere pe lângă autoritățile uruguayene pentru salvarea lui Ron Barber."

Malko își ridică privirea.

— Atunci, îl lăsăm să fie executat?

Ambasadorul clătină din cap. Fericit ca un furuncul gata să spargă.

— Nu. Ăsta-i răspunsul OFICIAL al Departamentului de Stat. Cel care va intra în arhive și pe care-l vom flutura pe sub nasul uruguayenilor dacă lucrurile iau o întorsătură proastă. Am vorbit cu David Wise. Mi-a dat mână liberă ca să vă duceți la bun sfârșit această operațiune. Oficios, bineînțeles. Cu titlu privat...

— Frumos, făcu Malko, cu o umbră de ironie. Mă lansez în asaltul unei închisori așa de plăcerea mea... Continuați.

— Asta-i tot, spuse ambasadorul, mai de voie mai de nevoie. Misiunea dumneavoastră oficială se termină în această clipă. De altfel, v-aș ruga să treceți cât mai rar posibil pe la ambasadă. Voi avertiza Jefatura că le încredințăm lor recuperarea lui Ron Barber. Însă, nimic nu vă împiedică să rămâneți în Montevideo pentru plăcerea dumneavoastră.

— Și credeți că vor înghiți gogoașa? făcu Malko.

— Treaba lor, răspunse ambasadorul. Eu nu vreau nici măcar să știu ce aveți de gând să faceți. Cu inima sunt alături de dumneavoastră, dar voi dezminți sus și tare orice amestec al CIA în această tentativă. Chiar dacă ar trebui să petreceți câțiva ani într-o închisoare uruguayană.

Fermecătoare perspectivă.

— Îi trimiteţi înapoi pe Chris şi pe Milton?

Ambasadorul ezită.

— N-am nici o instrucţiune în ceea ce-i priveşte. Dar cred că ar putea să facă şi ei puţin turism.

— Vor fi încântaţi, afirmă Malko.

Ambasadorul se ridică. Nu-i plăceau istoriile care miroseau a sulf.

* * *

Restaurantul *Aguilar* era aproape plin. În josul Pieţii Independenţei, era localul cu preparate decente din fructe de mare. Malko se ridică şi se îndreptă spre toalete.

Uşa de la dame era întredeschisă. Intră, îndesă plicul alb în spatele oglinzii de deasupra chiuvetei şi ieşi imediat.

Te-ai fi crezut într-un bufet de gară, cu plafoanele acelea înalte şi decoraţiile îmbătrânite. Cei trei bărbaţi erau munciţi de gânduri negre...

În mesajul lui, Malko cerea s-o întâlnească pe Flor. Avea neapărată nevoie să fie ajutat de rebeli.

— Ce-au de gând cu micuţa şi cu bătrânul maimuţoi? întrebă Chris.

Era vorba de Laura şi de Etchepare. Malko şovăi.

— Există un risc. Mai ales în ceea ce-l priveşte pe Etchepare.

— Dacă mă gândesc unde am ajuns, făcu Milton... Haleala n-ar putea fi mai rea la închisoare decât în restaurantul ăsta...

Fructele de mare îl îngrozeau, iar homari nu se găseau la Montevideo. Malko îşi muie buzele cu o grimasă în paharul lui cu un vin siropos, groaznic.

— Totuşi, am să-i cer lui Juan să ne ajute, rosti el. Ca să-şi apere pielea.

Avea la dispoziţie opt zile pentru a întreprinde ceva practic imposibil. În învoiala făcută, Flor îl păcălise.

Capitolul XV

Opel-ul trecu fără viteză prin fața porții înalte de piatră. Malko putu să citească deslușit inscripția enormă: ESTABILITAMENTO PENITENCIARO. Închisoarea din Punta Carretas, aflată în plin oraș, cu fațada spre mare, arăta mai curând respingător, cu zidurile ei înalte de opt metri. În pofida cerului albastru și a căldurii.

— Încă n-au scos nasul, spuse Chris Jones.

De o jumătate de oră, Malko și cele două gorile dădeau târcoale penitenciarului căutând o soluție. Ce vedeau nu era deloc încurajator. Închisoarea fusese construită pe un teren în pantă. Toate străzile din partea de jos erau interzise circulației.

La fiecare colț al zidurilor de opt metri se afla o cazemată și vălătuci din sârmă ghimpată.

Malko întoarse și reveni încet pe strada Jose-Ellauri, care mergea de-a lungul părții superioare a închisorii. Din cauza terenului înclinat se puteau zări celulele, gratiile de la ferestre și chiar deținuții din clădirea penitenciarului, aflat în spatele unei grădini și a administrației... Totul părea formidabil păzit. Nu era o închisoare de operetă.

Când Malko tocmai depășea închisoarea, un gardian ieși din ghereta de pe colț în mijlocul drumului, barându-le strada. Malko frână brutal ca să nu-l strivească. Individul se apropie de Opel, vizând mașina cu o mitralieră în poziție de tragere.

— Ce faceți aici? întrebă el.

Malko își compuse chipul lui cel mai inocent.

— Treceam. De ce?

Gardianul îi măsură pe cei trei bărbați cu un aer bănuitor.

— Ați trecut până acum de trei ori. Nimeni n-are voie să se oprească sau să încetinească prin fața închisorii. Nu știați?

— Nu, făcu Malko.

Uruguayanul își legănă țeava mitralierei.

— Spălați putina. Dacă vă mai prind pe aici, trag în pneuri. Și n-aveți decât să vă duceți pe urmă și să vă plângeți la ambasada voastră dacă vreți.

Malko demară imediat. În oglida retrovizoare îl văzu pe gardian notând numărul Opel-ului...

— Aici e nevoie de un car de asalt! Oftă Chris Jones. Și tot n-ar fi destul.

Laura Iglesia îl avertizase că închisoarea devenise inexpugnabilă după o serie de evadări. Dar nu-și închipuise să fie chiar așa...

Punta Carretas dispăru în spatele copacilor. Malko se îndreptă spre strada General Rivera. Când ieșise din hotel, o fată îi strecurase un bilet. Doar câteva cuvinte: „Veniți la mănăstire la ora unsprezece". Deci Flor primise mesajul lăsat la restaurant.

În Montevideo nu se mai vorbea de Ron Barber. De parcă ar fi fost de pe acum mort. Juan Etchepare se ascundea în vila lui. Îi pusese la dispoziția lui Malko Opel-ul. Numai vulcanica Laura, vădit îndrăgostită de ochii aurii, continua să fie plină de bunăvoință. Nu se știa niciodată...

* * *

Bătrâna dominicană îl privi pe Malko mai mult decât bănuitor.

— Formal, vizitele sunt interzise, spuse ea. Cu excepția membrilor familiei.

— Señorita Catalina a cerut să mă vadă, insistă Malko.

— Care-i numele dumneavoastră?

— Prințul Malko Linge.

Bătrâna scoase un capăt de hârtie din mâneca ei largă și o cercetă rapid.

— Bine, mormăi ea ostil. Intrați.

Poarta se întredeschise exact atât cât să se poată strecura înăuntru. Zăvoarele clănțăniră în urma lui. Bătrâna maică o porni înainte cu pași mărunți, urmată de Malko. Străbătu un coridor și se opri dinaintea unei uși pe care o deschise.

— Așteptați aici.

Maica ieși răsucind cheia în broască: îl încuiase înăuntru! În mănăstire nu prea domnea încrederea.

Se scurseră mai multe minute. Apoi, cheia se răsuci din nou. Apăru bătrâna călugăriță urmată de Flor Catalina, în straie de dominicană.

— Să nu stați prea mult, bombăni maica.

Închise ușa și dispăru. Flor se uită la Malko afișând o expresie dură și ostilă.

— De ce ați vrut să mă vedeți?

— Am nevoie de informații despre Punta Carretas, spuse el. Puteți lua legătura cu cei doi prieteni închiși?

Ea ezită.

— Greu, dar putem. După o evadare masivă, au schimbat directorul și aproape toți gardienii. Vizitatorii sunt percheziționați la intrare și la ieșire. Celulele sunt ascultate și scotocite zilnic. (În privirea ei sclipi o străfulgerare de mândrie.) Datorită nouă au evadat dintr-o dată o sută șase tovarăși... Familiile scoteau pământul sub pretextul celor două vizite permise săptămânal. Cumpăraserăm două imobile în străduța care este acum interzisă. În prezent orice tentativă a devenit imposibilă. Ar trebui să te transformi în pasăre ca să mai poți scăpa din Punta Carretas.

— În cât timp i-ați putea preveni?

Flor căzu pe gânduri.

— În două zile.

— Sunt scoși la plimbare în fiecare zi? La ce oră?

— Între patru și patru jumătate. Asta-i tot?

— Tot.

— Bine. Să nu mă mai deranjați decât atunci când o să-mi spuneți că sunteți gata. În același fel. Și nu uitați că v-au mai rămas doar șase zile.

Se întoarse rigidă ca Jeanne d Arc mergând spre eșafod, și ieși. Călugărița bătrână îl apucă din mers și-l escortă până la poartă fără un cuânt. Se regăsi pe trotuarul străzii General Rivera cu un sentiment de ușurare.

— Am fost neliniștiți, observă cu finețe Chris, am crezut că s-o fi apucat să vă descânte...

Milton își permise un discret cotcodăcit de bucurie.

— Ce facem acum? întrebă Chris. Comandăm o divizie de Marines contra cost?

Prin ochii lui Malko trecu o lumină periculoasă. Flor îi dăduse o idee. Și lui îi plăcea să jongleze cu imposibilul.

— Pornim în căutarea unui elicopter, răspunse el.

Era singura modalitate de a-i recupera pe cei doi prizonieri. Dar un elicopter cu pilot în Uruguay erau ca apa în Sahara. Mai ales pentru ceea ce voia Malko să facă...

* * *

Biroul ataşatului militar era izolat de restul lumii prin covoare, beton şi sticlă antiglonţ. Colonelul La Verne ieşea cât mai rar cu putinţă. Uruguayul îi inspira oroare, ca şi toată America de Sud în general, după ce-şi petrecuse jumătate din carieră în Africa. Îşi stinse ţigara în scrumieră.

— Ceea ce doriţi dumneavoastră este imposibil, spuse el calm. Nici măcar nu voi transmite această cerere Pentagonului.

Malko nu renunţă cu una cu două. Ataşatul militar reprezenta ultima lui posibilitate.

— N-ar trebui decât un portavion în largul coastelor. Din trei pensule i s-ar şterge înmatricularea şi picta în loc însemnele poliţiei uruguayene. Elicopterul m-ar putea lua dintr-un loc pustiu din afara oraşului. Toată operaţiunea ne-ar lua mai puţin de o zi...

Colonelul scutură din cap.

— Sunteţi nebun! Şi dacă aparatul e doborât de poliţie? La comenzi s-ar afla un american. Vă daţi seama de consecinţe? Politice şi chiar militare. Am multă stimă pentru Ron Barber, dar chiar dacă ar fi de zece ori mai important şi tot n-ar merita un asemenea risc. Îmi pare rău.

În sinea lui, Malko îi dădea dreptate ataşatului militar. Un aparat al U.S. Navy nu putea fi amestecat într-o misiune clandestină... În urma eşecului din Golful Porcilor, Pentagonul îşi făcuse rost de o morală nouă.

Malko se ridică.

— Vă înţeleg. Voi încerca să găsesc un alt mijloc.

Colonelul La Verne îl conduse până la uşă. Înainte de a se despărţi îi spuse:

— Ştiu că sunteţi obişnuit să faceţi minuni. Dar de data aceasta, chiar că nu văd cum îi veţi scoate pe oamenii aceia...

Malko ajunse afară descurajat şi obosit. Ca într-o sfidare, făcu un ocol pentru a treia oară prin faţa puşcăriei Punta Carretas. Dincolo de gratii se vedeau prizonierii. Soluţiile conformiste fiind eliminate, nu-i mai rămânea decât să improvizeze. Mai dispunea doar de o mică idee atât de trăsnită

că nici măcar nu se mai gândise la ea. Dar, pe măsură ce timpul trecea, ea părea tot mai seducătoare. În Uruguay nu existau elicoptere civile, cât despre cele militare nu prea erau șanse să i se pună unul la dispoziție pentru a-i ajuta pe rebeli să evadeze...

* * *

Malko întrerupse radioul. Silueta Mariei-Isabel își făcu apariția. Cu eterna ei voaletă și mantoul negru. Semnaliză cu farurile și ea se îndreptă spre mașină cu o încetineală studiată.

Străduța era pustie. Focoasa coloneleasă se dădea în vânt după mistere. Laura avusese dreptate când îl avertizase că n-ar accepta să-l întâlnească într-un loc public. Femeia ajunse în dreptul Opel-ului. Malko se aplecă să-i deschidă portiera.

— Urcă, o invită el.

Se așeză alături. Din cauza voaletei nu-i putea vedea expresia feței.

— Ești mereu la fel de fermecătoare, i se adresă galant.

Maria-Isabel râse ușor jenată:

— Am impresia că nu prea remarci acest aspect, observă ea cu o umbră de înciudare.

Își puse picior peste picior și mătasea ciorapilor foșni plăcut. Se parfuma întotdeauna cu Diorella. Stătea dreaptă și Malko nu-i zărea decât profilul. Un profil încântător. Se aplecă și o sărută pe gât.

Coloneleasa se topi pe loc. Trupul ei basculă spre Malko, care se trezi cu degetele încâlcite în colierul de perle. Fusta de mătase i se ridicase dezvelind partea de sus a ciorapului și o jartieră. Maria-Isabel era delicios de anacronică.

Nu-și ridicase voaleta. Prin țesătura aspră îi simți limba ascuțită atingându-i buzele și retrăgându-se imediat. Maria-Isabel suspină adânc și se depărtă.

— Trebuie să plec. Dacă suntem văzuți...

Cum mâna lui Malko urca în lungul coapsei, ea nu mai spuse nimic lăsându-și capul pe speteaza scaunului. Picioarele i se depărtau ușor. Își mușca șiragul de perle cu respirația sacadată. Apoi, brusc, se uită la ceas.

— Dumnezeule, am întârziat! Trebuie să iau masa la Galeon.

Singurul local din Montevideo unde se găsea caviar. Deși

nu avea decât douăzeci de locuri, restaurantul, ai cărui pereți erau căptușiți cu rafturi pline de sticle, era permanent pe jumătate gol.

— Te întorci târziu? întrebă Malko.

— De ce?

— Aș veni să-ți spun noapte bună, dacă soțul tău nu-i acasă.

Tânăra femeie clătină din cap.

— Nu e. Se întoarce mâine.

Malko îi luă mâna și i-o sărută.

— Bun. Încearcă să nu întârzii prea mult.

Îl privi cu ochi scânteietori.

— Chiar vrei să vii?

— Bineînțeles, o asigură Malko.

Ea își mușca buzele nehotărâtă.

E cam imprudent... Dar am să-i spun Rosei să-și ia liber... Lasă că-ți explic eu.

* * *

Maria-Isabel era doar în ciorapii ei lungi fumurii, care se țineau printr-un miracol în jurul pulpelor. Contempla patul răvășit, râzând ușor.

— Dacă m-ar vedea bărbatul meu... în patul conjugal.

— Ce-ar face? întrebă Malko totuși curios.

Ea gânguri satisfăcută.

— Ne-ar omorî pe amândoi. Mă rog, pe tine în mod sigur. Pe mine cred că n-ar putea...

— Ar fi mai indicat să nu-i spui nimic...

Tânăra femeie făcu o mutrișoară încântătoare.

— Cred totuși că am să-i spun... Îmi place să-i dezvălui lucruri de genul ăsta. Nu le crede, dar pe urmă face dragoste ca un nebun.

— Parcă spuneai că nu-ți place să faci dragoste cu el, remarcă Malko.

Se uită la el cu o privire tulbure.

— Când mă violează, da.

Delicioasă cocotă. Ca pentru a se justifica, îi explică:

— Îmi place să-l simt că-i nebun după mine. Și că în același timp ar avea chef să mă omoare...

Malko o privi dus pe gânduri.

— Cred că ți-aș putea oferi o ocazie strașnică să-i provoci instinctele criminale, spuse el.

Privirea Mariei-Isabel se opri întrebătoare asupra lui Malko.

— Ce vrei să spui?

O lămuri cum stau lucrurile. Cu cineva ca Maria-Isabel n-avea rost să trișeze. Nu l-ar fi ajutat decât dacă perspectiva ar fi amuzat-o... Mușcându-și întruna colierul de perle, îl asculta cu atenție. Mașinal își desfăcu picioarele, suspină de plăcere de parcă cele prezentate de Malko i-ar fi procurat o supremă satisfacție de pe acum.

După ce-și expuse planul, Maria-Isabel rosti agale:

— Cred că te-aș putea ajuta.

O lumină malițioasă juca în ochii ei migdalați. Malko îi văzu cearcănele vineții de sub ochi. Nu i-ar fi plăcut să fie soțul Mariei-Isabel.

— Îți dai seama că acțiunea poate fi extrem de periculoasă pentru tine? E vorba de politică.

— Pedro e foarte puternic. În cel mai rău caz m-ar închide o lună și m-ar bate. Nu cred că m-ar ucide. N-ar fi în stare. El însă, și-ar putea pune capăt zilelor...

Cântărea riscurile ca un profesionist în ale spionajului. Malko se simțea sufocat. Maria-Isabel se întoarse spre el:

— Când vrei să trecem la acțiune?

— Înainte de marți.

Își mușcă buzele.

— Mai târziu n-ar mai merita osteneala, sublinie Malko.

— Înțeleg.

Se întinse de parcă avusese loc o discuție lipsită de importanță... Apoi se apropie de Malko și i se cuibări în brațe.

— Ce-mi dai dacă-ți fac serviciul ăsta? murmură ea.

În mod cert, nu de bani era vorba.

Trecu ușor cu degetul peste pleoapele lui Malko și suspină.

— Ce păcat că nu locuiești în Montevideo. Toate prietenele mele s-ar da în vânt după ochii tăi. Au toate culorile aurului.

Dată fiind starea sănătății de care părea să se bucure, Malko ar fi sfârșit rapid într-un sanatoriu. Dar acestea sunt chestiuni care nu se spun unei femei amorezate. Mai ales când ea e gata să-ți facă un asemenea serviciu.

Capitolul XVI

Maria-Isabel Corso coborî din jeep-ul vechi cu grația unei elegante apărând dintr-un Rolls în fața Cazinoului din Monte-Carlo.

În tabăra militară, orice urmă de viață încremenise. Nu vedeai în fiecare zi o ființă cum era nevasta colonelului Pedro Corso. Vântul îi flutura fusta înflorată, dezgolindu-i o bună parte din coapsă și partea de sus a ciorapului cu jartieră roz. Un mecanic scăpă cârpa din mână și înjură grosolan de toți sfinții.

Locotenentul Colonia sări din elicopter și dădu fuga spre tânăra femeie. Ofițer de legătură al colonelului Corso, nu era pentru prima dată când o transporta pe soția acestuia. Întotdeauna încerca o tulburare delicioasă, deși platonică. Pe seama Mariei-Isabel circulau cele mai nebunești bârfe, dar ea trăia într-o lume diferită de a lui.

Ca să-i faci curte unei femei trebuia să ai cu ce să-i iei ochii, își spunea întotdeauna Colonia. Ori cu cei 76.000 pesos, solda lui pe o lună, nici nu putea fi vorba, atâta vreme cât o sticlă de Pommard costa aproape 20.000 de pesos la *Galeon*...

Oricum, dacă i-ar fi luat în nume de rău avansurile, l-ar fi păscut perspectiva patrulării prin canalizarea orașului la vânătoarea de rebeli până la sfârșitul zilelor. Astfel încât, locotenentul Colonia se mulțumea cu visele. O salută regulamentar pe doamna colonel.

— Aparatul e gata, Señora.

Bineînțeles, regulamentele militare uruguayene nu prevedeau că se putea pune la dispoziția unei soții de colonel un elicopter. Dar „Rostra" avea anumite privilegii. Dându-i ordinul de misiune, maiorul subliniase, și pe bună dreptate, că zborul constituia un excelent antrenament. Dacă locotenentul va observa ceva cât de cât suspect va trebui să raporteze

imediat prin radio la Statul Major. Doar un elicopter al armatei fusese cel care reperase cu câteva luni mai înainte intrarea într-un teren de tir subteran al răsculaţilor...

Tânăra coloneleasă scrută elicopterul şi pe pilotul lui cu o mutriţă fermecătoare.

— Nu sunt grăbită. Mi-ar plăcea să-mi arătaţi tabăra, e imensă...

Locotenentul Colonia nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Aspira cu încântare parfumul tinerei femei. Gândea că era cam prea elegantă pentru o călătorie la Punta del Este. Machiată, coafată, cu ciorapi şi tocuri înalte. Simţi o tulburare dulce când îşi dădu seama că nu purta sutien sub bluza aproape transparentă. Dar, cum era băiat bine crescut şi mai curând timid, se strădui să privească în altă parte.

— Haideţi să vă arăt aparatele forţei de intervenţie, spuse el, îndreptându-se spre nişte avioane ceva mai departe.

Se simţea teribil de mândru că însoţea o femeie atât de frumoasă pe sub hangare. Maria-Isabel pirueta, se interesa de toate şi îi surâdea câteodată locotenentului Colonia cu o expresie ambiguă.

După douăzeci de minute, Maria-Isabel Corso îşi privi discret ceasul şi remarcă:

— Acum, am putea pleca.

Se întoarseră spre elicopter. Un „Bell 47" nou nouţ de patru locuri, vopsit în verde oliv. Colonia o ajută să se instaleze pe bancheta de pânză de lângă el. Închizându-şi centura de siguranţă, tânăra femeie îşi descoperi involuntar pulpele atât de sus încât locotenentul zări un colţ de danteluţă roz. Maria-Isabel păru să nu bage de seamă.

— Poate merge departe? întrebă ea râzând.

Colonia se umflă în pene.

— Am carburant pentru patru sute de kilometri, zburând cu o viteză de 65 de mile. Rezervorul e plin. Prea destul ca să ajungem la Punta del Este.

Se instală la comenzi, făcu o verificare rapidă şi puse rotorul în mişcare. Învârtitul paletelor înlocui zgomotul turbinei. Concentrat asupra comenzilor, locotenentul Colonia nu-i mai acorda nici o atenţie frumoasei lui pasagere.

„Bell 47" decolă lent la început, se legănă stângaci la câţiva metri de sol, apoi se lansă spre cer. Maria-Isabel scoase un ţipăt de încântare, în timp ce elicopterul gonea drept înainte.

Sub aparat, Maria-Isabel văzu întinzându-se plaja, eucalipții de pe Interbalnearia și câteva rable de mașini care abia se târau.

Colonia luă puțină altitudine și trecu prin câțiva nori subțiri. La comanda aparatului său se simțea alt om. Uruitul motorului nu-i permitea să vorbească mult. Înclină elicopterul spre mare pentru a tăia direct spre Punta del Este. Imediat Maria-Isabel întoarse capul:

— Unde mergem? strigă ea.

El îi arătă harta de pe genunchi cu planul de zbor trasat în roșu.

— E prea scurt așa.

Pentru prima oară părea contrariată.

— Aș vrea să zburăm pe deasupra pământului, strigă ea, e mai distractiv. Și apoi, mi-e frică pe deasupra mării. Nu știu să înot.

Locotenentul Colonia ezită. Apoi, cedând privirii rugătoare a tinerei femei, vorbi în microfonul suspendat în dreptul gurii, cerând autorizarea schimbării itinerarului.

După treizeci de secunde, turnul de control îi dădu acordul. Colonia înclină elicopterul, zâmbindu-i larg Mariei-Isabel.

Ea își desfăcu centura, își încrucișă și mai sus picioarele, oferindu-și profilul senzual, animalic. Întoarse capul spre el cu un surâs admirativ. Puțin cam prea admirativ ca pentru o simplă politețe. Locotenentul Colonia avu impresia că i se turna în stomac fontă topită.

— E formidabil! strigă tânăra femeie.

Pilotul zâmbea măgulit. Ce misiune plăcută! Îi aruncă și el o ochiadă. Maria-Isabel râse gângurit și strigă:

— Soția dumneavoastră ar fi geloasă dacă ne-ar vedea!

— Nu sunt însurat, strigă Colonia.

Ea se miră.

— Bănuiesc că aveți mare succes la femei, spuse râzând cu subînțelesuri.

Din nou el se umflă în pene. Coloneleasa se aplecă peste el, aproape atingându-i urechea cu buzele.

— Aș vrea să zburăm mai jos spuse ea.

Ofițerul clătină din cap.

— E interzis, Señora, nu pot.

— Nici chiar pentru plăcerea mea?

Îl privi cu buzele întredeschise, jucându-se cu lungul ei

colier de perle, fermecătoare, iar el își înghiți cu greu saliva. Nu era cu putință s-o refuzi. Coborî ușor elicopterul. Maria-Isabel trase un țipăt.

— Fantastic!

Se aplecă peste el sărutându-l pur și simplu pe colțul buzelor. Tânărul avu impresia că visează. Îi aruncă o privire stupefiată, năpădit de dorință.

— Cred că întotdeauna mi-ai plăcut, locotenente, strigă ea. Dar eu îți plac?

El nu îndrăzni să răspundă. Din cauza sărutului deviase cu douăzeci de metri... Ofițerul se mulțumi să-i zâmbească, dar Maria-Isabel, necruțătoare, îi puse o mână cu degete lungi, manichiurate pe stofa uniformei în susul coapsei.

— Te-am întrebat ceva, locotenente?

— Sunteți foarte frumoasă, doña Maria-Isabel, rosti el cu o voce strangulată.

Imediat ea își petrecu brațul stâng de gâtul ofițerului.

— Atunci, de ce ești așa de timid? Strigă. Aici nu ne poate vedea nimeni...

Așa era. Aiurit de bucurie, locotenentul își spuse că probabil pasagera lui băuse. Așa un noroc nu era cu putință. Își întoarse capul spre ea și din nou „Bell 47" făcu un ecart. Sigur că întâmplător, bluza înflorată se descheiase. Prin deschiderea ei zări profilul unui sân seducător.

Maria-Isabel se răsuci pe banchetă. Surâsul ei nu mai era echivoc. „Ce cochetă" gândi Colonia cu disperare. Vedea și ea că era țintuit la comenzi...

Și, cu toate astea, față de o asemenea provocare, nu se putu abține să nu-i pună mâna pe coapsa învelită în mătase. De parcă atât ar fi așteptat, Maria-Isabel își întinse picioarele. Fusta I se ridică sus și degetele locotenentului atinseră pielea albă de deasupra ciorapilor.

Imediat fu nevoit să apuce manetele de comandă, frustrat și furios.

De data aceasta erau gata gata să se zdrobească de copacii care străjuiau Interbalnearia. Dar acel contact furtiv îl electrizase. Cu coada ochiului o privi pe ciudata pasageră. Ea fredona cu bluza descheiată și picioarele descoperite. Oferindu-i-se.

Simțea că era destul s-o stingă pentru a-i ceda. Se foia prost dispus. Propria lui dorință devenise dureroasă și

stânjenitoare. De parcă i-ar fi ghicit problemele, soția colonelului Corso se aplecă spre el. Șocat, ofițerul îi simți degetele atingându-i uniforma, eliberându-l, de parcă ar fi fost vorba de gestul cel mai natural din lume.

Sângele îi bubuia în tâmple și cu greu se putea concentra asupra comenzilor aparatului. Cu un sadism distrat, dona Maria-Isabel începu un lent du-te-vino.

Nici măcar nu se uita la ce făcea. Dimpotrivă, întorsese capul spre în afară privind peisajul care defila sub ei.

— Ia uite, ai zice că-i Soca! Remarcă ea.

Dacă locotenentului Colonia is-ar fi comunicat că survola piramidele, efectul ar fi fost același. Lupta disperat împotriva dorinței de a frământa coapsele acelea dezgolite, de a sfâșia dantelușele roz și de a o avea acolo pe Maria-Isabel.

Dar se propulsase cu peste 65 de mile la oră în văzduh la bordul unei mașinării extrem de instabile. Elicopterele nu dispun de pilot automat... Nici n-ar fi avut timp să se potolească și s-ar fi prăbușit ca o piatră... Degetele doñei Maria-Isabel, strânse brusc în jurul lui, îl făcură să tresară.

— Găsesc că nu ești prea galant, strigă ea. Aveam impresia că-ți plac mai mult decât atât...

Ea savura sincer clipa aceea. Să-l mângâie pe bărbatul de la comenzile acelui aparat periculos, să știe că-i la discreția ei, era ceva extraordinar. Își reținea orgasmul din toate puterile. Dar rolul ei nu se terminase încă. Fără să-i dea drumul, se apropie de el și-i murmură la ureche o propunere atât de îndrăzneață încât el avu impresia că nu înțelesese bine.

Femeia asta era dracul gol!

Nu mai avea în cap decât o singură idee: să se elibereze de presiunea aceea care-i tăia răsuflarea. Din nou întinse mâna câteva secunde. Simți șoldul elastic sub mătasea suplă, asperitatea slipului și a portjartierului... Dar nu mai avu timp să continue. „Bell 47" îi scăpa de sub control. Înnebunit reluă comenzile. Señora Corso părea acum la fel de enervată ca și el.

— De ce nu coborâm? strigă ea. Doar pentru o clipă. Cine o să știe...

O privi îngrozit.

— Dar e imposibil. Jos sunt oameni și pe urmă, controlul aerian...

O escapadă amoroasă cu pasagera lui nu fusese prevăzută în planul de zbor...

Maria-Isabel își dezveli dinții strălucitori. Pe jumătate dezbrăcată, rămânea foarte mondenă și surprinzător de excitantă.

Îi strigă din nou la ureche:

— Am niște prieteni care au o *estancia* mare la nord de la Las Flores. Dacă aterizăm acolo n-o să ne deranjeze nimeni. Ei sunt plecați.

Creierii locotenentului Colonia dădeau în fiert. Tot ce se petrecea cu el era lipsit de sens. Dona Maria-Isabel, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, soția colonelului, îi apucase sexul cu toată mâna și-i cerea s-o satisfacă... De necrezut!

Voința ofițerului se frânse brusc.

— Unde e proprietatea asta?

Maria-Isabel afișă un surâs vrăjit.

— După Rio Pan de Azucar este un mic *cerrito*[1]. La poalele ei se află o estancia mare și albă. Putem depune aparatul în spatele casei.

Locotenentul Colonia puse mâna pe microfon.

— Aici 876, cer permisiunea de a ateriza. Am o scădere de presiune la palete. Am schimbat pasul rotoarelor dar nu reușesc să compensez.

Postul militar de control din Montevideo răspunse imediat.

— Încercați să ajungeți la baza Repecho. Îi anunțăm noi.

Locotenentul își mușcă buzele. Uitase complet de existența bazei militare aflate la treizeci de kilometri de acolo. Dăduse în bară.

Elicopterul își continuă drumul drept înainte. Cu ochii întredeschiși, cu fusta ridicată, doña Maria-Isabel părea să nu aștepte decât momentul în care locotenentul Colonia avea s-o posede...

Nemaiputându-se abține, acesta din urmă reluă brusc microfonul.

— Aici 876, imposibil să ajung până la Repecho, sunt obligat să reduc la 1500 de turații pe minut.

— O.K., așează-te unde poți, răspunse turnul de control. Anunțați imediat ce ajungeți la sol.

Locotenentul Colonia întrerupse legătura. Jos, la mai puțin

---

1. Colină.

de doi kilometri se zărea o *estancia* albă. Cu o mișcare hotărâtă, înclină botul elicopterului. Aceasta avea să fie aventura cea mai excitantă din viața lui... Deși cockpitul unui Bell 47 nu era tocmai locul cel mai indicat pentru acest gen de exerciții. Întâlni privirea doñei Maria-Isabel umedă de dorință.

* * *

Elicopterul ateriză într-un nor de praf. Când acesta se risipi, locotenentul Colonia zări o construcție veche cu storurile trase. Rotorul se mai învârtea încă ușor. Ca un nebun, pilotul își desprinse curelele și o cuprinse în brațe pe Maria-Isabel. Dinții li se ciocniră. Dorința lui era așa de violentă încât îi venea să ragă ca un animal. Ea se lipise de el într-un vârtej de cărnuri, mătase și nailon.

Îi pipăi avid corpul elastic, îi mușcă un sân care ieșise din bluză, apoi încercă să îngenuncheze în fața banchetei pentru a-și satisface în sfârșit dorința. Maria-Isabel îl opri cu blândețe.

— Nu aici, *querido*, nu aici.

Înciudat se uită la ea cu ochii injectați de sânge.

— Nu putem părăsi elicopterul.

— Nici pentru câteva minute? Întrebă ea. Măcar prima dată! În spatele casei e un hambar deschis în permanență.

Ofițerului ise păru că nu auzise bine. Urechile încă îi mai răsunau de bubuitul motorului.

Ea deschisese deja ușa din plexiglas și sărise jos. Se întoarse spre el bine înfiptă pe picioarele depărtate, cu unsurâs capabil să bage un papă în păcat. Pentru o fracțiune de secundă, locotenentul Colonia își spuse că cea mai bună soluție era să decoleze și s-o lase acolo. Dar nu se simțea în stare... Grăbit, strigă în microfon:

— Aici 876, am aterizat cu bine. Mă duc să văd ce s-a întâmplat.

Ieși din carlingă și alergă în urma ei. De cum o ajunse, o răsuci și o lipi de el sărutând-o din nou cu lăcomie. Ea îi răspunse la sărut și se desprinse din îmbrățișare.

— Vino.

Luându-l de mână, îl trase după ea, înconjurând casa și mergând drept către o construcție mică fără ferestre. Împinse ușa și pătrunse cu ofițerul în obscuritatea răcoroasă.

Tânărul nu mai putea rezista. O apucă de șolduri, îi ridică

fusta subţire, încercând neîndemânatec să-i dea jos ce avea pe dedesubt. Se clătinară în penumbră, gâfâind amândoi. Deodată, în clipa în care degetele i se crispaseră pe pântecul tinerei femei, locotenentul simi ceva rece aşezându-i-se pe ceafă, în dosul urechii.

— *Cool down*[1], locotenente, ordonă o voce în engleză, cool down!

În timpul unei interminabile secunde, locotenentul Colonia crezu că visează. Dar simţi corpul Mariei-Isabel desprinzându-se de al lui. Se aprinse lumina. Îi dădu drumul, se întoarse şi zări un bărbat cu faţa dură şi părul tuns scurt, ţintind asupra lui un revolver enorm.

---

1. *Calmează-te!*

Capitolul XVII

Locotenentul Colonia se uita pe rând când la Maria-Isabel când la necunoscutul care-l ameninţa cu arma. Gata să facă o congestie cerebrală. Tânăra femeie îi adresă un surâs dulce şi ironic în acelaşi timp.

— Te rog să mă ierţi, locotenente, dar am avut neapărată nevoie să te aduc aici.

Alţi doi necunoscuţi se desprinseră din umbră. Unul masiv cu un colt Cobra în mână, celălalt blond, elegant şi distins, cu ochelari negri şi fără armă. Acesta din urmă se adresă în spaniolă pilotului de pe elicopter.

— Domnule locotenent, am utilizat acest procedeu discutabil pentru a intra în legătură cu dumneata, deoarece avem nevoie de acest Bell ca şi de pilotul lui.

Locotenentul Colonia pricepea din ce în ce mai puţin. Ce avea de-a face soţia colonelului său cu aceşti necunoscuţi înarmaţi? Liniştită, ea îşi corecta ţinuta şi o bruscă scânteie de dorinţă îl făcu să uite pe moment cât era de uluit.

— Cine sunteţi dumneavoastră? îl întrebă pe bărbatul blond.

Cei trei îl înconjurau calmi şi periculoşi.

— Numele meu n-o să-ţi spună mare lucru, replică necunoscutul. Să zicem că sunt un amic al doñei Corso.

Pilotul îşi ieşi din fire:

— Ei bine, ce înseamnă toate astea? Ce căutaţi aici?

— Dar dumneata? Nimeni nu te-a forţat să-ţi aşezi aparatul aici.

Brusc, pilotul realiză că situaţia îi scăpa de sub control. În faţa celor doi necunoscuţi înarmaţi, nici măcar nu putea face uz de pistol.

— Ascultă-mă, i se adresă Malko. Am să-ţi fac o propunere.

Pilotul își încruntă sprâncenele. Totul se transforma în coșmar. Maria-Isabel îl observa cu un surâs ambiguu. Aproape promițător. Din nou simți cum îl strânge în clești dorința.

— Ce vreți de la mine? întrebă el.

Începea să înțeleagă. Se afla dinaintea unui membru al faimosului comandou „Casa Tupamaros". Asta nu-i displăcea. Aflase că armata le furniza arme, cu binecuvântarea guvernului... Dar nevasta colonelului Corso ar fi putut să i-o spună direct. Atât că...

— Ce doriți de la mine, Señor? se auzi el întrebând.

Omul blond păru mulțumit de schimbarea atitudinii lui.

— Așa cum puteți bănui, spuse el, suntem antrenați într-o acțiune oarecum ilegală, fără a fi cu adevărat blamabilă. Acești doi domni sunt americani...

Asta era. Locotenentul Colonia zâmbi ca unul care pricepuse.

— Avem nevoie de elicopter pentru a căuta pe cineva, preciză Malko. Este singura modalitate de a-l recupera și ținem mult s-o facem...

Ofițerul cunoștea istoria cu Ron Barber și se gândi imediat la el.

— Cred că am înțeles, făcu el vorbind fără grabă, dar...

Malko îl întrerupse.

— Așteptați! Nu-i foarte periculos. Sigur că riscați să vă expuneți la câteva focuri de armă, dar sunt niște oameni care nu se pricep să tragă prea bine.

— Sper că nu sunteți un laș, locotenente! interveni dulce Maria-Isabel.

El zâmbi mecanic. Nu, sigur că nu era un laș. Curajul îi reveni. Pasagera lui s-ar fi comportant în felul acela dacă n-ar fi fost interesată cât de cât?...

— Operațiunea de salvare nu suferă nici o tergiversare. Totul trebuie să se termine într-o oră... Știu că ești un pilot bun. Va trebui să așezi aparatul într-o curte foarte mică, înconjurată de ziduri de opt metri.

Pilotul tresări.

— Opt metri, asta-i o închisoare!

Din nou, locotenentul nu mai înțelegea nimic.

— E vorba de închisoarea Punta Carretas, îl lămuri liniștit Malko.

Pilotul simți că-l părăsește rațiunea.

— Dar după cine mergeţi la Punta Carretas. Acolo nu-s decât puşcăriaşi de drept comun şi rebeli.

— Cei doi oameni pe care-i vrem sunt rebeli, spuse Malko. Avem nevoie de ei pentru un schimb.

Colonia clătină din cap, depăşit.

— E lipsit de sens, murmură el. Lipsit de sens.

Ce căuta doña Maria-Isabel în toată maşinaţia asta? Şi turnul de control care se întreba probabil ce i s-o fi întâmplat...

— Sunt obligat să mă întorc la aparat, spuse el. Radioul...

Malko nu se mişcă din loc.

— Vreau să decolaţi imediat împreună cu mine. Vom fi înapoi în patruzeci de minute.

Ofiţerul îşi recâştigase parţial sângele rece.

— Înţeleg, Señor, i se adresă el, dar mi-e imposibil. N-am de gând să-mi ratez viaţa şi cariera pentru dumneavoastră...

Malko îl întrerupse:

— Dacă totul merge bine, domnule locotenent, nu ratezi nimic. Nimeni nu va avea timp să vă recunoască. Avem tot ce ne trebuie aici pentru a masca numărul de înmatriculare al aparatului. Se ştie că aţi rămas în pană. Nu uitaţi că soţia colonelului va putea depune mărturie că nu v-a părăsit nici un pas...

Din nou mintea tânărului pilot basculă.

— Nu, nu, nu se poate, se opuse el. Refuz.

— Nu te grăbi! spuse Malko. Nu ştii ce te aşteaptă dacă refuzi

Maria-Isabel se apropie mult de pilot. Chipul ei frumos se înăsprise şi arborase un surâs neliniştitor.

— Am să plec de aici fugind, spuse ea cu o voce dulce. Şoseaua nu-i departe. Am să găsesc eu o maşină care să mă ducă până la Policia Caminera, unde am să declar că pilotul însărcinat să mă transporte la Punta del Este a simulat o pană şi apoi s-a aruncat peste mine şi m-a violat.

Turbat de furie, locotenentul Colonia ridică din umeri.

— Nu ţine!

— Ba ţine! îl corectă tânăra femeie. Pentru că voi fi într-adevăr violată. Voi cere unui medic să constate faptul. Cred că soţul meu nici nu v-ar lăsa să mai ajungeţi în faţa instanţei. V-ar ucide mai înainte.

Cuvintele Mariei-Isabel ajunseră la el ca prin ceaţă. Ce viperă! Se uita la ea cu groază.

— Dar de ce tocmai eu... eu n-am...

Maria-Isabel ridică ușor din umeri.

— Hotărâți-vă repede. Aș prefera prima alternativă.

Se lăsă o tăcere insuportabil de lungă. Locotenentul Colonia nu-și revenea din tensiunea transmisă de tânăra femeie. Ea dorea ca el să accepte. Deodată se apropie mult, mai să-l atingă. Dalila în zilele ei bune. Și iar chipul ei exprima numai senzualitate.

— Am fost sinceră adineaori, murmură ea. Regret că te-am adus aici. Dar era o chestiune de viață și de moarte. Îți promit tot sprijinul meu...

Din ochi mai promitea și altceva, ceea ce-l dădu gata pe locotenentul Colonia.

Căută privirea bărbatului blond.

— Foarte bine. Accept.

Malko avu impresia că vinele i se umplură brusc cu argint viu. Habar n-avea ce-ar fi făcut dacă ofițerul refuza. L-ar fi lăsat să plece cu nurlia doña Maria-Isabel. Sau l-ar fi învățat pe Chris Jones cum se pilotează un „Bell 47"?

— Bun, să mergem repede, spuse el.

* * *

În douăzeci și nouă de ani, Simon Colonia nu fusese niciodată atât de încordat. Prin ușa din dreapta, ridicată, aerul proaspăt pătrundea în cabină, înghețându-i buzele. Malko și cu el se legaseră cu atenție. O mișcare greșită și s-ar fi prăbușit în gol.

Elicopterul zbura la trei sute de picioare de sol, pentru a scăpa eventualelor radare, direct pe deasupra mării, îndreptându-se spre centrul lui Montevideo.

Înainte de plecare, locotenentul Colonia transmisese un mesaj radio la turnul de control, explicând că-i trebuia o oră să verifice aparatul. Cei doi americani stăteau alături de el în timp ce vorbea, ținându-și neglijent armele. Dar ceea ce-l impresionase mai mult fusese atingerea buzelor umede ale Mariei-Isabel, înainte de decolare.

— Întoarce-te repede, îi murmurase ea.

În cockpit, bărbatul blond îi schiță rapid planul închisorii Punta Carretas.

Își privi ceasul. 4 h 03. În patru minute va fi deasupra

penitenciarului. Cei doi prizonieri urmau să iasă la ora patru pentru treizeci de minute. Mental, își trecu în revistă tot ce avea de făcut: să ajungă în lungul coastei, să vireze apoi în unghi drept, să depășească închisoarea, pentru a simula că venea dinspre centru.

În curtea mică era un fileu de baschet și trebuia să fie atent să nu-l agațe cu paletele rotorului. Apoi, să se lase vertical pe sol. În felul acesta s-ar fi aflat relativ departe de posturile de observație ale gardienilor înarmați. Pe urmă avea să rămână jos atât timp cât să le permită celor doi oameni să urce la bord. Dacă totul mergea bine, n-ar fi avut nevoie să depășească cincisprezece secunde. Dacă, din nenorocire, prizonierii n-ar fi fost prezenți, bărbatul blond îi dăduse ordin să decoleze după douăzeci de secunde. O întârziere mai mare, și toată închisoarea s-ar fi ridicat în picioare.

Banderole de plastic mascau numărul real al elicopterului, făcându-l neidentificabil. Poliția dispunea cam de douăzeci de același tip.

* * *

Lucas Prado nu se putea împiedica să nu tresară când auzi cheia răsucindu-se în broasca celulei lui. Gardianul întârziase. Era ora patru și cinci. În închisoare domnea liniștea fiindcă cea mai mare parte a deținuților vizionau un film, o producție americană veche. El și Mendoza, tovarășul lui de suferință, erau ținuți la secret și nu beneficiau de asemenea distracții. Încă de la prânz, Lucas Prado începuse să dea ocol celulei, numărând până la zece mii, după care o lua de la capăt. Nu-i venea să creadă că va fi eliberat. Încă nu știa cum. I se comunicase doar că avea să se petreacă ceva în timpul plimbării... Un ajutor venit din exterior. Se gândea că tovarășii lui reușiseră să sape un tunel care să dea în curte.

La capătul culoarului, îl întâlni pe Mendoza. Cei doi bărbați își zâmbiră fără un cuvânt. În spatele lor, gardianul îi observa.

— Mai repede, mișcați-vă mai repede!

Ieșiră în curtea mică și pustie. Începură să alerge în cerc, cum făceau în fiecare zi, pentru a-și menține un minimum de forță fizică.

Deodată auziră un uruit venind de sus. Mendoza ridică ochii și văzu un elicopter. Avu impresia că aparatul rămăsese imobil

deasupra închisorii. Recunoscu camuflajul poliţiei... Îşi înghiţi o înjurătură. Nu putea însemna decât un singur lucru: planul le fusese dejucat!

Deodată, aparatul începu să coboare drept spre ei. La fel de uimit, cu capul ridicat, gardianul se uita în sus.

* * *

Locotenentul Colonia, încordat asupra comenzilor, începu să coboare spre curte. Doi gardieni îl observau dintr-o gheretă de pază. Se rigidiză, neaşteptându-se la nimic bun. Malko avea mitraliera gata pregătită.

Unul dintre cei doi paznici ieşi pe drumul de patrulare. Malko se aplecă în afară şi-şi agită braţul.

Imediat, gardianul îşi duse mâna la chipiu şi salută. Nu putea fi decât un grangur care venea la Punta Carretas cu elicopterul. Aparatul coborî, înghiţit între ziduri şi postul de observaţie nu se mai zări.

Într-o străfulgerare, pilotul văzu crescând curtea mică şi fileul de baschet. Îşi încetini şi mai mult coborârea, apoi, elicopterul atinse solul ridicând un nor de praf. Locotenentul îi văzu pe cei doi deţinuţi alergând spre el. Curbaţi în două, trecură pe sub rotorul care continua să tureze ca un enorm ventilator.

Dintr-o săritură, răsturnându-se peste bărbatul blond, ajunseră în interior, strigând, râzând şi înjurând.

— Grăbiţi-vă, repede, repede!

Gardianul privea scena paralizat. Nici nu avea o armă asupra lui. Făcu stânga-mprejur şi o rupse la fugă pe coridor să dea alarma.

Dar „Bell 47" se ridica de acum pe verticală cu 1800 de turaţii şi maximum de presiune în palete, lăsând în urmă curticica pustie. Când trecură pe lângă gardienii din postul de pază, aceştia făcură semne voioase, crezând că un pilot militar se ţine de năzdrăvănii.

Locotenentul Colonia se simţea uşor ca o pasăre. Nu-i venea să creadă că totul se terminase atât de simplu. Acum, se depărta pe deasupra mării cu 80 de mile la oră. În spatele lui, cei doi bărbaţi se felicitau. Unul dintre ei se aplecă, îl bătu prieteneşte pe umăr şi-i strigă:

— Hei, *companero*, de unde ai furat uniforma asta?

— E a mea, strigă locotenentul furios.

Revenea la realitate: el, membru în „Fuerza Cojuda" ajutase doi rebeli să evadeze. I se făcu rece pe șira spinării...

Malko se întoarse:

— Locotenentul ne-a ajutat benevol, preciză el. Elicopterul aparține armatei. Nu-i de furat...

Rebelii amuțiră. Depășiți.

Crispat pe comenzi, locotenentul Colonia pândea în aparatul radio primele mesaje de alarmă. Mai avea cinci minute de zbor până la estancia albă. Se ruga în tăcere să nu se descopere nimic. Vântul rece îi tăia respirația. Zbura atât de jos încât trenul de aterizare atingea vârful copacilor. În sfârșit, coborî oblic, aproape ca un avion, drept deasupra fermei. În clipa în care atingea pământul, recepționă primul mesaj de la „Fuerza Cojuda".

„Atențiune, atențiune, un elicopter a răpit doi deținuți periculoși din Punta Carretas."

Bărbatul blond sări jos primul.

— Bravo! Rosti el. Ești un pilot extraordinar.

Cei doi americani apărură în colțul casei, în urma Mariei-Isabel. Aceasta se apropie de pilot și, nici mai mult nici mai puțin, îi sări de gât. Buzele ei calde se striviră de ale lui. Fără nici o reținere, de parcă ar fi fost singuri.

— Fantastico! murmură ea. Ești un adevărat *macho!*

Dintr-o dată, îl tutuia.

Cei doi deținuți, salvați din închisoare, se urcară într-un Opel gri, parcat în dreptul clădirii. Bărbatul blond i se adresă locotenentului Colonia:

— Anunțați postul de control că sunteți gata de plecare...

Pilotul cuplă radioul și transmise mesajul. Imediat vocea controlorului erupse în carlingă.

— Nu mai plecați spre Punta del Este. Decolați imediat și căutați un elicopter al răsculaților care trebuie că a aterizat în regiunea Pando.

— Dar trebuie s-o duc pe señora Maria-Isabel Corso la Punta, obiectă ofițerul.

— E ordinul soțului ei, colonelul, I-o reteză controlorul de trafic. Luați-o cu dumneavoastră.

Malko îi întinse mâna.

— La revedere, domnule locotenent. Sper ca totul să se sfârșească cu bine.

Mașinal, pilotul îi strânse mâna. Încă năucit de tot ce i se

întâmplase. Se uită după Opel-ul care se îndepărta cu cei cinci bărbați la bord, dincolo de fermă.

Maria-Isabel se apropie de el. Parfumul ei îl readuse la realitate. Tandru, ea își încolăci brațele de gâtul lui.

— N-o să plecăm chiar imediat, spuse ea.

Își lipise trupul cald de al lui într-o invitație fără echivoc. O sărută furios, împotriva lui însuși. Când fusese sinceră? Atunci când se servise de el fără scrupule sau acum sub înfățișarea de femelă supusă?

Ea îi interpretă ezitarea ca fiind provocată de frică și spuse binevoitoare:

— Să știi că nu riști nimic... În cel mai rău caz, am să-i mărturisesc tot adevărul soțului meu...

Ofițerul sări în sus.

— Tot adevărul?

Doamna colonel începu să râdă gângurit.

— În fine, o parte a adevărului. Am să-i spun că am avut chef să fac dragoste cu tine și că te-am forțat să cobori. O să-ți poarte pică, dar n-o să-ți poată face nimic oficial fără a-și știrbi onoarea.

Locotenentului i se învârtea capul de atâta duplicitate cinică. Blocând în mintea lui orice gând din afară, o trase pe Maria-Isabel Corso spre hambar.

Măcar să nu rămână chiar cu buzele umflate.

Capitolul XVIII

Malko se uita când pe adresa scrisă pe un capăt de hârtie, când la coroana mortuară care atârna în chip de firmă deasupra trotuarului. Văzându-l nehotărât, Mendoza se aplecă spre el.

— Aici e, Señor.

Prăvălia se afla la intrarea în Pando, pe o stradă liniștită a târgușorului, nu departe de Interbalnearia și la treaizeci de kilometri de Montevideo.

Pe fațadă se etalau literele negre: FUNERARIO.

— Atunci, să mergem, spuse Malko.

Cei cinci bărbați ieșiră din Opel. Chris și Milton nu-i scăpau din ochi pe ostatecii lor. Se scurseră mai puțin de treizeci de minute din momentul în care elicopterul aterizase la fermă. Pando era orășelul cel mai apropiat. Rebelii consideraseră că era prea periculos ca cei doi evadați să fie duși la Montevideo.

Intrară cu toții în prăvălie.

Miros de balsamuri funerare, amestecat cu cel de lemn proaspăt și lac negru, cu care se vopseau sicriile, îl luară de nas pe Malko. Chris Jones și Milton Brabeck respirau anevoie. Nu erau supersiționși, dar n-avea rost să-l zgândăre pe dracul.

Din spatele prăvăliei apărură doi oameni. Cel mai în vârstă, recunoscându-l pe Mendoza, dădu fuga spre el și-l strânse în brațe.

— E frate-su, explică celălalt deținut.

Trecură cu toții în încăperea din spatele prăvăliei, unde era un atelier mare cu sicrie, coroane, lespezi de marmură. Un Cadillac antic de culoare neagră, transformat în dric, prevăzut cu o superbă cruce argintie, trona sub un șopron care dădea spre o altă ieșire.

Cel mai tânăr dintre ciocli, se închise într-un birou cu geamlâc să telefoneze.

Ieşi după câteva minute radiind de bucurie şi se apropie de Malko:

— *Todo esta bien*, Señor, într-o jumătate de oră sunt aici.

Malko îşi ascunse sentimentul de uşurare. Îi era imposibil să ştie reacţia din Montevideo. *Funerario* nu avea radio, iar el era grăbit să se descotorosească de ostatecii lui incomozi.

Săvârşise un adevărat miracol. Dar rebelii i-l vor putea aduce pe Ron Barber? Să iasă cu el din Montevideo, în situaţia în care toată poliţia era în alertă? Altminteri, risca să se găsească într-o situaţie încurcată şi explozivă... Nu-i putea doar aduce pe deţinuţi înapoi la Punta Carretas.

Cu condiţia ca rebelii să nu fi minţit şi să nu încerce să-i recupereze pe cei doi tovarăşi ai lor prin forţă.

Fără a-l preda pe Ron Barber...

Fratele lui Mendoza se apropie de el cu o sticlă de coniac argentinian în mână.

— Señor, spuse el, dacă aţi binevoi să bem cu toţii laolaltă, pentru libertate...

Le făcu semn celor doi evadaţi care fumau avid cu ochii în gol. Malko se întreba ce s-o fi întâmplat cu nurlia Maria-Isabel şi cu pilotul.

Fiecare luă câte un pahar şi băură în picioare, uitându-se unii la alţii. Malko auzi zgomotul unui elicopter zburând la mică altitudine. Fără îndoială, un aparat al poliţiei. Erau căutaţi.

* * *

Prima maşină stopă maiestuos la intrarea prăvăliei. Un Cadillac negru convertit în dric, debordând de zorzoane argintii. Partea din spate, dispăruse sub jerbe şi coroane de flori. Malko observa din uşa atelierului strada. Se încruntă. Oare ce mai însemna şi această nouă complicaţie?

— Avem o vizită, îi spuse el lui Chris Jones. În spatele Cadillaculi îşi făcură apariţia două Ford-uri vechi, şi ele transformate în dricuri. În locurile din faţă, stăteau îngrămădiţi bărbaţi şi femei. Era o înmormântare în toată legea?

Portiera Cadillac-ului se deschise şi din el coborî cu demnitate o femeie în negru din cap până în picioare. Din cauza tensiunii nervoase, Malko era gata să pufnească în râs când recunoscu maxilarele voluntare ale lui Flor Catalina!

Urmată de un grup plin de ifose, ea pătrunse în *Funerario*.

Patru bărbați se desprinseră de grup, dădură coroanele la o parte și ridicară pe umeri coșciugul adus de Cadillac. Cu pas măsurat, intrară în atelierul din spatele prăvăliei și-l depuseră pe niște capre.

Cei doi deținuți eliberați se repeziră spre Flor, strângând-o în brațe, râzând și plângând. Ceilalți Tupas îi înconjurară. Timp de câteva minute nu se auzi decât râsul lor bucuros.

— N-am crezut nici o clipă că veți reuși! spuse Flor. Cum de ați făcut rost de un elicopter?

Malko își reținu un zâmbet. Un colaborator extern la Central Inteligence Agency felicitat de un șef al rebelilor putea să cauzeze un infarct responsabilului cu bugetul Companiei... Dar nu era momentul să schimbe politețuri.

— Mi-am îndeplinit angajamentul, sublinie el. Unde-i Ron Barber?

Flor Catalina întinse degetul spre coșciugul pe care-l aduseseră.

— Aici.

Malko privi lemnul lustruit și mânerele argintate. Bietul Ron Barber!

— Vreau să-l văd.

— O să-l vedeți imediat.

Fata dădu un ordin în spaniolă. Fratele lui Mendoza luă o șurubelniță și începu să scoată cuiele din capac. Malko și cel două gorile se grupară cu spatele la perete, gata să facă față oricărui atac din partea răsculaților. Acum, când își recuperaseră șefii, putea să lise deschidă apetitul.

Nu se auzea decât scârțâitul șuruburilor în lemnul nou. În sfârșit, sări și ultimul, iar cioclul deschise capacul.

Malko se apropie cu inima bătând și se aplecă deasupra sicriului deschis.

Ron Barber era întins pe scândurile capitonate, cu ochii închiși, tot gol, înfășurat într-o cuvertură. Mai tras la față decât atunci când îl văzuse Malko în „Închisoarea Poporului". Trupul lui mare era exact pe dimensiunile sicriului.

Malko se aplecă, își lipi urechea de pieptul americanului. Pielea era caldă și auzi bătăile surde și regulate ale inimii. Ron Barber era în viață.

— Ce i-ați făcut?

— L-am drogat, explică Flor. Din cauza barajelor poliţieneşti. Nu-i venea să creadă că mergem să facem un schimb. O să se trezească într-o oră sau două.

— Foart bine, spuse Malko. Să-l scoatem de aici.

Mai mulţi Tupas veniră în grabă şi-l ridicară cu grijă pe Ron Barber din refugiul lui macabru. Flor, cu o voce tranşantă, începu să dea ordine. Câţiva Tupas ieşiră afară. Spre surpriza lui Malko, Mendoza păşi peste marginea sicriului şi se lungi înăuntru, zâmbitor.

— Părăsim imediat Pado cu prietenii noştri, îl lămuri Flor. Vă cer să plecaţi la zece minute după noi.

— Foarte bine, încuviinţă Malko.

Fata îi aruncă o privire ambiguă.

— Să nu vă închipuiţi cumva că mi-am schimbat părerea, spuse ea. Am făcut împreună doar o afacere, atâta tot. Dumneavoastră şi Ron Barber aţi rămas duşmanii noştri de moarte.

Cioclul înşuruba de zor capacul. Patru bărbaţi aduseră un al doilea sicriu, îl lăsară jos şi-l ridicară pe cel în care se afla Mendoza.

Malko îi văzu cum îl urcau în Cadillac. Capacul celui de a-l doilea sicriu fu rapid deschis. Celălalt deţinut se întinse înăuntru. Ca să meargă treaba mai repede, amândoi cioclii înşurubau capacul împreună.

Un minut mai târziu, era şi acesta purtat spre dric. Cu mâna pe patul revolverelor, Chris şi Milton îl păzeau pe Ron Barber, întins pe jos.

Cei patru oameni scoaseră încă un coşciug din a treia maşină. Malko se întreba ce rost avea. Deodată, unul dintre oameni se împiedică de bordura trotuarului. Se clătină, încercă să-şi menţină echilibrul câteva secunde, apoi căzu cu faţa în jos. Sicriul greu, scăpă din mâinile celor car-l purtau şi se izbi de trotuar.

Se auzi un pârâit îngrozitor. Lemnul se crăpă pe toată lungimea lui. Un superb Kalaşnikov căzu pe stradă în mijlocul unei jerbe de încărcătoare şi mitraliere.

Oamenii cărora le scăpase sicriul se grăbiră să adune la loc armele dar pe partea opusă a străzii se şi strânseseră trecătorii.

Flor trase o înjurătură şi urlă:

— Vamos!

Rebelii se năpustiră afară din *Funerario*, și puseră mâna pe armele risipite...

— S-o ștergem urgent, spuse Malko.

Chris și Milton îl apucară pe americanul inert de umeri și glezne.

Malko ieși grăbit în stradă.

În spatele lui, cei doi ciocli scotoceau în grămada de coroane. Unul dintre ei scoase de acolo un Thomson vechi, cu încărcător camembert ruginit, dar năclăit de unsoare. Îl armă cu o figură hotărâtă. Malko încremenise în pragul pompelor funebre. O mașină a poliției dăduse colțul și venea direct spre ei. Se opri în mijlocul străzii și patru polițiști săriră afară. Ca într-un coșmar, Malko îl văzu pe un rebel ridicând la ochi Kalașnikovul. Detonările îi sfâșiară urechile.

Unul dintre polițiști se prăbuși pe loc și rămase întins în mijlocul drumului. Rebelii trăgeau ca niște nebuni cu mitraliera și cu arme de asalt. Cei trei polițiști rămași în viață ripostară la rândul lor pentru a-și acoperi fuga.

Flor Catalina, cu picioarele depărtate, trăgea ca la exercițiile de tir cu un Lüger ținut în amândouă mâinile. Ochi în polițistul întins pe jos, al cărui corp mai tresărea. Apoi, toți rebelii se înghesuiră în dricuri. Câțiva agățați de scări continuau să tragă. Micul convoi se urni din loc într-un uruit de motoare vechi.

Malko se uită la Opel-ul rămas pe partea opusă a străzii. Se aruncă afară, dar nu avu timp decât să facă un salt înapoi. Mai multe gloanțe împroșcară asfaltul la câțiva centimetri de el...

Polițiștii care supraviețuiseră interziceau orice ieșire.

Ajunse în fugă în atelierul din spate și se izbi de Chris și Milton cu armele în mână.

— Telefonul, strigă Malko, trebuie să anunțăm poliția că suntem aici!

Se năpusti spre vechiul aparat și ridică receptorul. Nu avea ton. Un zgomot familiar îi ajunse la urechi: Zgomotul rotorului unui elicopter.

Mai ținea încă receptorul în mână, când o rafală de mitralieră de calibru greu, zbură în țăndări vitrina antreprizei de pompe funebre. Gloanțele țăcăneau pretutindeni. Prin fum și explozii, Malko îl zări pe unul dintre ciocli prăbușindu-se cu capul însângerat, ciuruit de rafală. Adăpostit în spatele unei grămezi de sicrie, Chris Jones urlă:

— Trebuie să le spunem că suntem aici!

Era și părerea lui Malko. Se repezi încă o dată spre stradă dar abia reuși să se arunce înapoi. Gemea de polițiști care trăgeau în tot ce mișca. Elicopterul reveni urmat de un al doilea. Din nou se revărsă un potop de foc.

Întins pe burtă printre dărâmături, Malko își spunea că n-o să mai apuce să-și revadă castelul.

Cadavrul colegului lor, întins în mijlocul străzii, îi scosese din minți pe polițiști.

Malko se retrase în atelier, unde se lovi de cioclul cu mitraliera. Acesta din urmă clătină din cap.

— O să ne omoare pe toți, Señor.

Era un dezastru!

Uruitul elicopterului care revenea îi făcu pe toți să se arunce la pământ. Din nou, rafalele sfâșiară acoperișul, proiectând sfărâmături peste cei patru oameni... Rebelul își ridică mitraliera și trase o rafală spre stradă. Mai mult pentru a se descărca nervos decât cu vreo reală intenție de eficacitate.

În depărtare se auzea țăcănit de arme. Chipul cioclului se lumină.

— Tovarășii se bat, spuse el.

Poate că era momentul s-o ia din loc. Malko zări Cadillac-ul vechi parcat sub șopron.

— Merge? întrebă el.

Cioclul zâmbi trist.

— Încet, dar merge, Señor.

Elicopterele dispăruseră. Era ultima lor șansă.

— Se poate ieși prin spate? întrebă Malko.

— *Claro que si!* îl asigură cioclul, dar grăbiți-vă!

Malko se repezi la Cadillac. Motorul tuși puțin, apoi demară într-un nor de fum albăstrui.

Malko chemă gorilele.

— Repede! Urcați-l pe Barber în spate.

Spatele era rezervat sicriului. Dar alt loc nu mai era. Cele două gorile îl depuseră aici pe Ron Barber și, închizând ușile din spate, reveniră lângă Malko. Cioclul deschise poarta de lemn. Un drum de pământ ducea spre artera principală, trei sute de metri mai departe.

Cu levierul scrâșnind, Malko introduse în viteza întâi. Cioclul își ridică Thomson-ul cu un zâmbt resemnat.

— *Adios!*

Era într-adevăr un rămas bun pentru totdeauna. Țăcăniră

împuşcături. Se trăgea asupra lor. Imediat vechiul Thomson ripostă scuipând foc.

Malko acceleră, atingând 40 la oră. Caroseria Cadillac-ului vibra din toate încheieturile.

Deodată, sinistrul uruit al elicopterului îl făcu pe Malko să ridice capul. Un aparat al poliţiei, un „Bell 47" asemănător celui care servise evadării, se apropia în diagonală, zburând foarte jos. Malko îi văzu pe soldaţi aplecaţi prin uşa deschisă, cu armele îndreptate spre maşină. Erau luaţi drept alţi rebeli care încercau să fugă...

Frână brusc şi opri maşina la marginea drumului. Sări din Cadillac agitând braţele.

Elicopterul continua să vină spr el. Desluşi flăcările scurte, distincte ale împuşcăturilor, auzi Magnum-ul lui Milton Brabeck ripostând.

Plonjă în şanţul de la marginea drumului, urmat de cele două gorile. Elicopterul se imobiliză deasupra dricului. Pârâiră rafalele. Cadillac-ul se transformă în pulbere sub gloanţele mitralierelor. Un jet de aburi ţâşni din capotă. Urmat de flăcări. Poliţiştii continuau să se înverşuneze asupra dricului.

— Barber! strigă Malko.

Cu un colt în fiecare mână, Milton Brabeck ieşi din şanţ şi ochi elicopterul. Unul din geamurile cockpit-ului sări în ţăndări. Tirul se opri brusc. Aparatul făcu un salt într-o parte, urmărit de tirul răzbunător al americanului.

Malko şi Chris săriră la rândulllor către maşina în flăcări. Deschiseră uşile din spate. Flăcările se prelingeau pe pluşul negru.

O camionetă înţesată de soldaţi venea dinspre oraş în plină viteză. Opri la câţiva metri de ei. Soldaţii săriră jos, pregătindu-şi armele să tragă.

— Nu opuneţi rezistenţă! le strigă Malko gorilelor.

Cei trei bărbaţi se regrupară. Soldaţii se aruncară asupra lor, îi îmbrânciră şi-i loviră. Malko se adresă unui caporal:

— Cheamă un ofiţer!

— Fiu de căţea, replică soldatul, lasă că-ţi venim noi de hac.

Soldaţii îi forţară să se întindă pe jos, cu faţa la asfalt. Cum Chris nu se execută destul de repede, unul dintre ei trase o rafală chiar pe lângă capul lui. Malko se gândea dacă nu cumva vor fi executaţi pe loc. Le repeta întruna că ei nu erau

Tupamaros, că erau americani, dar nimeni nu-l asculta. Din fericire, incendiul Cadillac-ului se opri. Rămaseră așa preț de un sfert de oră, până la sosirea unui jeep al poliției. Îi ridicară imediat în picioare lovindu-i cu patul armelor. Malko fu adus în fața unui ofițer cu o mustață fină și aer feroce.

— Suntem cetățeni americani, atașați ai ambasadei, îi explică el. Anunțați-l imediat pe señor Toledo, care ne cunoaște.

Ofițerul cârâi neîncrezător.

— De ce ați tras în polițiști? Ce-ați căutat împreună cu rebelii? Ați fost văzuți! Astea-s minciuni!...

Malko începu să se înfurie rău. Cu ochii lui aurii înfipți în cei ai căpitanului, articulă:

— Pentru că făceam ceea ce voi ați fost incapabili să duceți la bun sfârșit. Am recuperat de la rebeli un prizonier. Pe consilierul Ron Barber de la Jefatura. El este în dric.

În fața tonului șfichiuitor al lui Malko, ofițerul se mai îmblânzi.

— S-o vedem și pe asta, spuse el în silă.

Se apropiară de dricul distrus. Numai crucea mare argintie mai rămăsese intactă. Malko simți că i se golește capul, că-i îngheață sângele în vine. Lemnul fusese sfâșiat de o rafală lungă. Ciuruiturile aducătoare de moarte traversau în diagonală locul de amplasare al sicriului.

— Trebuie să-l scoatem afară imediat, îi ordonă ofițerului.

Cu o oribilă senzație de vomă, privea așchiile albe de lemn, smulse de gloanțe.

Doi soldați deschiseră ușile din spate și se aplecară în interior.

Malko înălța rugi fierbinți. Cele două gorile, în sfârșit în picioare, se uitau cu o căutătură sumbră la soldații care-i înconjurau. În cele din urmă, corpul fu tras afară și întins pe jos fără menajamente. Ofițerul se apropie și se aplecă asupra lui. O perdea de soldați îl separau de Malko. Ofițerul se îndreptă și se întoarse. După expresia lui, Malko înțelese pe loc că temerile lui cele mai rele erau îndreptățite.

Dându-i la o parte pe soldați, se apropie la rândul lui de trupul lipsit de viață al lui Ron Barber.

Capitolul XIX

Faţa lui Ron Barber era lipsită de sânge, albă ca varul. Malko dădu la o parte cuvertura care-l acoperea. În pieptul americanului era o gaură în dreptul mamelonului stâng. Cuverura era în întregime muiată în sânge. Când Ron Barber respira, din rana lui clocotea un horcăit cumplit.

Malko se ridică, filamente verzi în striau ochii aurii.

— E pe moarte. Trebuie transportat de urgenţă la spital...

— N-am nici o maşină, replică ofiţerul. Şi cine mă asigură că e persoana de care vorbiţi. Dacă-i un Tupa n-are decât să crape...

Trăsăturile lui Malko deveniră brusc dure.

— Chemaţi imediat prin radio un elicopter, spuse el. Ron Barber a fost răpit de Tupamaros pentru că poliţia voastră e incapabilă. Dacă refuzaţi, vă promit eu că ajungeţi simplu soldat.

Alb la faţă, ofiţerul făcu stânga-mprejur şi se îndreptă fără tragere de inimă spre maşina lui. Malko îl văzu punând mâna pe microfon.

Trei minute mai târziu, unul dintre elicoptere ateriză în mijlocul drumului. Ofiţerul explică situaţia pilotului şi Ron Barber fu instalat în cabină.

— Chris, du-te cu ei, spuse Malko.

Americanul se căţără în elicopterul care decoltă imediat. Malko îl urmări luând înălţime şi depărtându-se.

— Acum, condu-mă la señor Toledo, spuse el.

* * *

Malko privirea prin fereastra camerei aseptice trupul martirizat al lui Ron Barber. Maureen stătea pe un scaun lângă

pat. Își ridică privirea și-i adresă lui Malko un zâmbet trist. Americanul lupta cu moartea. Tensiunea se menținea foarte joasă.

— Ce șanse are? îl întrebă Malko pe doctorul Ambasadei SUA.

Doi chirurgi americani ai spitalului federal din Bethesda urmau să sosească pe seară cu un aparat al Air Force.

— Nu tocmai strălucite, recunoscu medicul. I s-a făcut o puncție în pleură, este drenat, dar glonțul a distrus vase sanguine mari. Nu reușim să-i oprim emoragia internă și n-ar putea suporta o intervenție chirurgicală...

De pe culoar se auzi vorbă. Sosise ambasadorul. Acesta veni drept spre Malko. După ce-l întrebă de starea rănitului, adăugă în șoaptă:

— Davis Wise m-a rugat să vă transmit felicitări. Ați făcut o treabă fantastică. Dar cum naiba v-ați procurat un elicopter?

Malko schiță un zâmbet.

— Secret profesional, domnule ambasador.

Diplomatul nu insistă.

— În orice caz, spuse el, plecați cât mai repede din Montevideo. Uruguayenii sunt supărați foc pe dumneavoastră. A trebuit să uzez de multă insistență pentru a vă elibera din mâinile lor. Susțineau că ați făcut mai mult pentru Tupamara decât Che Guevara. Nu i-au putut regăsi pe cei doi evadați din Punta Carretas. Ricardo Toledo vă e dușman de moarte.

Malko avusese ocazia să constate cu câteva ore mai devreme. Dacă stropii de sucuipat ai șefului poliției ar fi putut ucide, ar fi fost un om mort... O dată ajuns la etajul patru al Poliției – acolo unde erau torturați prizonierii – rămăsese aproape două ore înconjurat de ostilitatea dușmănoasă a câtorva polițiști amenințători. Până ce Jefatura ajunse să se încline în fața „argumentelor" ambasadei americane. Chiar și devaluat, dolarul rămânea mereu puternic. Dar Toledo îl avertizase că dacă îl va mai prinde pe picior greșit îl va lichida.

Malko se despărți de ambasador și se depărtă. La ieșirea din spital cumpără *El Pais* și *El Dia*. În relatările detaliate ale atacului de la Panda provocat de un grup de Tupamaros, decimat conform declarațiilor poliției, nu se pomenea nici un cuvânt nici despre Ron Barber, nici despre el. Deasemeni, nici un rând privind evadarea de la Punta Carretas. Malko se întreba de ce autoritățile uruguayene nu-și atribuiau recuperarea lui Ron Barber.

Tare ar fi vrut să afle ce se întâmplase cu Maria-Isabel, cea plină de nuri, dar nu îndrăznea să dea nici un semn de viață.

* * *

Palma încasată de Maria-Isabel o aruncă înapoi doi metri. Pe loc, gura ei frumoasă se crispă într-o grimasă disprețuitoare.

— Dacă o mai faci o dată, rosti ea rar, n-ai să mă mai atingi niciodată. Niciodată!

Colonelul Pedro Corso se opri cu pumnii strânși. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Își privi soția, superbă într-un halat de mătase de culoarea somonului. Simțea o poftă furioasă de viol. Dar, mai mult ca orice, voia să afle adevărul.

Cu o oră mai înainte primise raportul legat de evadarea din închisoare, împreună cu planurile de zbor ale tuturor elicopterelor armatei. Singurul care suscita un semn de întrebare era cel în care se aflase soția lui... și locotenentul Colonia. Preferase s-o interogheze mai întâi pe Maria-Isabel.

— Vreau adevărul, rosti el răspicat. Dacă nu, te omor. Femeia îl fixa cu o lumină veninoasă în ochii ei mari, migdalați.

— Chiar vrei adevărul?

Tonul ei dulceag îl puse în gardă. Îi venea să spună „nu", dar dădu afirmativ din cap. Maria-Isabel se sprijini de masa toaletei.

— Atunci, am să-ți spun adevărul, făcu ea apăsând fiecare cuvânt. De multă vreme aveam chef să fac dragoste cu locotenentul Colonia. Azi mi-am satisfăcut dorința. N-a fost vorba de nici o pană. Eu i-am cerut să coboare. Am ieșit din elicopter și...

— Taci! strigă colonelul. Minți!

Maria-Isabel rămase de gheață. Liniștită se apropie de soțul ei și-și dădu la o parte halatul.

— Privește, îl îndemnă simplu.

El își coborî ochii și văzu urme de dinți, învinețite în susul coapselor. Privirea îi urcă spre superbul ei chip impenetrabil. Fierbea de ură și de dorință. Ce târătură! Nu știa ce să mai spună, totul i se învălmășise în cap. Părea sinceră, și totuși coincidența era atât de neliniștitoare.

Pe de altă parte, ea n-avea nici o legătură cu rebelii și nici locotenentul Colonia, de altfel, foarte apreciat.

— De ce tocmai Colonia, întrebă el ca să zică ceva.

— Și de ce nu, mă rog? replică suav Maria-Isabel, e atât de îndrăgostit.

Colonelul Corso era pe puntul de a exploda.

Soția lui îl sfida, îl provoca. Rece, tânăra femeie adăugă:

— Dacă ai să întreprinzi ceva împotriva lui, te părăsesc.

După care, se răsuci pe călcâie și se închise în camera ei, pentru a-i spori sentimentul de frustrare. Personal, se simțea satisfăcută. Locotenentul Colonia își potolise capriciul cu o ardoare tipic sud-americană...

Rămas singur, colonelul frunzări căzut pe gânduri dosarul. Simțea confuz că soția lui nu-i spusese întregul adevăr. Își dădea însă seama că dacă ar fi declanșat o anchetă, risca să rămână fără ea.

Era atât de puternic, încât nimeni nu și-ar fi permis să acționeze în spatele lui. Dacă locotenentul Colonia era amestecat în vreo afacere suspectă, el, colonelul Corso, ar fi fost ultimul care să vorbească.

Nu se știa de unde venise elicopterul folosit la evadarea celor doi deținuți.

Și poate că era mai bine așa...

* * *

Telefonul zbârnâi. Malko ridică receptorul. Recunoscu printre pârâituri vocea răvășită a ambasadorului.

— Sunt la spital, îi spuse diplomatul. Veniți repede. Se întâmplă ceva îngrozitor. Au...

Convorbirea fu întreruptă. Malko închise. Trebuia să se grăbească să ajungă din nou la spital. Era trei după amiază. Abia se trezise după un somn de cincisprezece ore...

Se văzu nevoit să aștepte minute interminabile ascensorul hotelului Victoria-Plaza, intrat în eclipsă. Chris Jones și Milton Brabeck băteau în lung și-n lat strada 18 Iulie, încercând să aducă din Uruguay și altceva în afară de praf și insolație.

* * *

Maureen Barber hohotea cu capul în mâini, așezată pe un scaun. Ambasadorul discuta în mijlocul unui grup animat format din medici, infirmiere, civili și polițiști în uniformă. De cum îl

văzu pe Malko, Winston McGuire îi ieși grăbit în întâmpinare. Malko se uită în rezerva lui Ron Barber. Era goală.

— Unde-i Barber?

Ambasadorul abia mai putea să articuleze un cuvânt.

— Ron a murit de trei ore, îl informă el.

— Dar unde-i corpul?

— Aici e problema imposibilă! Ron a decedat ca urmare a rănii lui. Soția se afla lângă el. O jumătate de oră mai târziu, niște necunoscuți au pretins că trebuia transportat la morga spitalului, că nu putea rămâne în rezervă. Maureen Barber n-a fost în stare să li se opună și a plecat să-mi telefoneze. Dar, când a vrut să se ducă la morgă, cadavrul soțului ei dispăruse de acolo. Între timp am sosit și eu. La început am crezut că era vorba de o greșeală. (Adăugă în șoaptă.) Pe urmă am fost nevoit să accept realitatea: corpul lui Ron Barber fusese furat.

Malko nu-și venea în fire.

— Dar cine, și de ce?

Ambasadorul clătină din cap.

— Nu mai înțeleg nimic. După spusele gardienilor, cei care l-au ridicat ar fi de la poliție... În orice caz, aveau legitimații. Am sunat la Jefatura, dar ei pretind că ar fi mâna rebelilor.

— A rebelilor? Dar pentru ce?

Malko nu vedea motivul pentru care rebelii să fi ridicat cadavrul lui Ron Barber. Mort, nu le mai era de nici un folos.

— Mă duc să-l văd pe Juan Etchepare, spuse el. Poate că a aflat ceva.

Plecă prost dispus. Nu era furat un cadavru din spital fără un scop anume. Ce valoare putea să reprezinte corpul lui Ron Barber, fostul șef CIA?

Hurducăit de un taxi, își punea mereu aceeași întrebare. De cum ieși din mașină, dintre arcade se desprinse un bărbat care se îndreptă spre el. Era Ehrique Cuevas, pistolarul cel gras al consulului din Paraguay.

— Señor Juan Etchepare dorește să vă vadă, urgent, îl anunță el.

Se nimerea tocmai bine. Juan Etchepare probabil că aflase de dispariția lui Ron Barber.

— Trebuie să-mi previn mai întâi prietenii.

Pistolarul zâmbi încurcat.

— Nu mai aveți timp, Señor.

În aceeași clipă, Malko simți țeava unui pistol înfigându-se

în spatele lui. Angelo, pistolarul chel și cu dinții ieșiți afară, apăruse de sub arcadele pustii.

— Dacă domnul binevoiește, rosti el cu o politețe distinsă.

Abjectă.

Îl împinseră pe Malko într-un Ford „T" din 1932. Enrique urcă în spate împreună cu el, ținând la vedere un Lüger nichelat cu crosa din sidef.

Răpirea nu durase mai mult de un minut. Enrique se aplecă și-l ușură pe Malko de revolverul lui extraplat.

— Distinsul domn sper să nu ne-o ia în nume de rău, se scuză el pe un ton malițios. Nu facem decât să ne supunem ordinelor Excelenței sale Juan Etchepare.

Lui Malko nu-i plăcu deloc această răpire brutală venind din partea unui om considerat a fi aliatul lui. Nu trimiți doi ucigași pentru o invitație la ceai.

Iar Chris Jones și Milton Brabeck probabil că scriau cărți poștale!

După douăzeci de minute opriră în fața vilei din Juan Etchepare. Încadrat între cei doi pistolari, Malko pătrunse în locuința luxoasă. În salon se aflau două persoane. Diplomatul paraguayan și șeful Jefaturii, Ricardo Toledo. Acesta din urmă, văzându-l pe Malko îi zâmbi dușmănos.

— Ei, señor Linge. Iată că ați binevoit să dați curs invitației noastre...

Apăsase pe cuvântul „Noastre". Malko își dădu seama că se punea la cale o mârșăvie.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă el sec.

Fața slabă a lui Ricardo Toledo se contursionă de turbare. Își aruncă pe spate cu un gest furios eterna lui șuviță de păr și împroșcă plin de răutate:

— Señor, m-ați pus într-o situație ridicolă. Întrucât eu nu pot întreprinde nimic împotriva dumneavoastră, dată fiind poziția mea, am apelat la prietenul Juan să-mi dea o mână de ajutor.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Malko în gardă.

— Pentru că vă plac așa de mult rebelii, făcu șeful Jefaturii, vă vom aplica același tratament ca și lor. Pus la punct de Ron Barber, preciză el zâmbind urât.

Malko nu răspunse. Frisonul neplăcut al fricii îi străbătu mâinile. Deodată, ușa camerei se întredeschise și apăru statura durdulie a Laurei Iglesia. Imediat Juan Etchepare o repezi:

— Tu să pleci de aici!

Ușa se închise fără întârziere. În ciuda privirii elocvente a lui Malko.

— Angel și Enrique se vor ocupa de dumneavoastră, preciză suav Juan Etchepare. Sunt dezolat că amiciția noastră se va termina astfel. Dar nu-i pot refuza nimic prietenului meu Ricardo.

* * *

Chris Jones își făcea sânge rău. De trei ore Malko dispăruse.

Milton Brabeck se întoarse radios de la cabina telefonică. Pentru orice eventualitate, sunase la reședința ambasadorului.

— S-a dus să-l vadă pe amicul nostru paraguayan, îl anunță.

— Cred că ar trebui să mergem după el, propuse Chris Jones.

Instinctiv, Juan Etchepare nu-i inspira nici un pic de simpatie.

* * *

Cu o icnitură surdă de măcelar, Enrique ridică enormul bloc de beton, apropiindu-l de Malko, legat de un scaun vechi cu cablu electric. Garajul din fundul grădinii lui Juan Etchepare era un talcioc de nedescris. Din sumedenia de obiecte îngrămădite, ieșeau la iveală coca unui vas cu pânze și lăzi de arme. Aici își găsiseră sfârșitul carierei și al vieții zece Tupamaros.

Malko, cu un căluș la gură dintr-o cârpă murdară, nu putea decât să asiste la pregătirile morții lui.

În blocul de beton, care trebuie că atârna vreo treizeci de kile, era inclus un lanț. Angel, cu craniul lui pleșuv, lac de sudoare, se ghemui lângă Malko și-i fixă de amândouă gleznele cătușe. Apoi, legă ultima verigă a lanțului de cătușe printr-un lacăt enorm.

Cei doi pistolari dădeau zor să termine treaba. Aveau oroare de munca manuală.

Enrique ieși în grădină. Malko văzu Ford-ul pistolarilor apropiindu-se în marșarier, și oprindu-se în dreptul ușii garajului.

Cei doi indivizi se apropiară de el. Se chinuiră mai mult de cinci minute ca să-l bage în mașină împreună cu blocul de ciment. Pe urmă, Ford-ul nu mai vru să demareze. Cei doi uruguayeni lansară o serie de înjurături în stare să probușească bolta cerului. În sfârșit, motorul tuși, putând să demareze în viteza întâi. Juan Etchepare nici nu se ostenise să-i zică măcar un adio. Mașina părăsi imediat autostrada luminată care ducea spre aeroport, angajându-se pe un drum pietruit.

Malko, disperat, căuta un mijloc de salvare fără a-l găsi.

Merseră cam zece minute prin aleile liniștite din Carrasco. În sfârșit mașina opri. Enrique deschise portiera. Malko simți o adiere răcoroasă bătând dinspre Rio de la Plata. Se aflau pe malul unui golf mic străjuit de eucalipți care nu se zărea dinspre stradă.

Înjurând și nădușind, pistolarii îl traseră afară din mașină, după care, începură să-l târâie pe nisipul mai întâi uscat, apoi, din ce în ce mai umed. Malko era străbătut de frisoane. Sigur, el acceptase dintotdeauna acest gen de risc, dar ar fi preferat o altă moarte. Se gândi la Alexandra și la castelul lui. Ce incredibilă înlănțuire de evenimente îl aduseră în seara aceea pe malul golfului Rio de la Plata? Pasiunea pentru pietrele vechi sau gustul aventurii?

Făcuse întotdeauna în mod liber ceea ce fatal trebuia să facă. Cel puțin așa crezuse...

Enrique înjură, în apă până la genunchi, trăgând după el o barcă legată la câțiva metri de țărm. O târî cu partea din spate pe nisip. Exasperat de greutatea lui Malko, Angel îl rugă:

— Señor, nu vă mai lăsați așa de greu!

Malko se redresă. Măcar să nu le ofere spectacolul fricii. Cei doi *pistoleros* apreciară în tăcere această atitudine. Era un adevărat caballero. Deși străin.

— *Muchissima gracias*, Señor, spuseră ei după ce-l răsturnară în barcă, presărându-și misiunea sordidă cu politețuri spaniole.

— E o treabă murdară, insistă Enrique. Mai ales cu un caballero așa de distins ca dumneavoastră, Señor.

— Și atunci, de ce o faceți? întrebă Malko nutrind o vagă speranță.

Cei doi *pistoleros* ridicară din umeri, de-a dreptul înduioșători.

— Ăsta-i ordinul, Señor. Avem și noi o familie de hrănit. Ne pare rău. *Pero, usted es muy sympatico*[1].

Se pregăteau să-l înece ca pe un șobolan, simpatic ori ba.

Enrique împinse barca în apă, apoi sări înăuntru. Pluteau. Malko își spuse că de data asta nu mai avea scăpare. Închise ochii întrebându-se cu o curiozitate obsedantă ce va fi după aceea... Umanitatea nu avansase cu nimic din epoca de piatră și până în prezent, pentru că tot nu se știa ce urmează după moarte. Abia dacă se auzea clipocitul vâslelor. Rio de la Plata era liniștit ca un lac. Drumul i se păru lui Malko interminabil. Și cu toate acestea nu se îndepărtaseră mai mult de o sută de metri de țărm.

— Aici e, anunță deodată unul dintre pistolari.

— Ești sigur?

— Uite-te și tu, acolo-i baliza... insistă Enrique.

Cei doi indivizi își ridicară vâslele. Barca se clătină periculos când îl apucară pe Malko în încercarea de a-l trece peste marginea plată din spatele bărcii. Enrique și Angel nu vorbeau între ei, cu excepția unui minim de cuvinte indispensabil. Evitau să-l privească pe Malko.

Ridicară amândoi blocul de beton și-l puseră în echilibru pe marginea bărcii. Apoi dintr-un singur brânci îl făcură să alunece în apa neagră.

Lanțul se întinse și, în aceeași clipă Malko îl urmă într-o jerbă de stropi. Apa se închise deasupra lui. Pistolarii îi priviră silueta dispărând, apoi se apucară iar de vâslit fără o vorbă. Era pentru prima oară că înecau un om viu și asta nu le plăcea.

— A fost un adevărat caballero, remarcă Enrique ștergându-și fruntea.

Angel nu răspunse dar gândea același lucru. Din păcate, trebuiau și ei să trăiască și pentru asta să-i facă pe alții să moară, din când în când.

Nu le convenea deloc ideea ca a doua zi să fie obligați să se bage din nou în apă pentru recuperarea cadavrului. Dar securitatea avea exigențe pe care lenea le ignora.

---

1. Dar dumneavoastră sunteți foarte simpatic

Începură să tragă mai vârtos la rame. Toate treburile astea le zgândărise pofta de mâncare. Mureau de dorința de a înfuleca un *churasco* în sânge. În restaurantul *La Paletta* li s-ar servi o copioasă *apparillada* cu salată.

Capitolul XX

Cu gura închisă pentru a-şi mai păstra puţin aer în plămâni, cumplit de lucid, Malko se scufundă perpendicular în apa murdară a golfului, conştient că durata vieţii lui nu va depăşi câteva zeci de secunde. În afară de cazul în care nu s-ar fi transformat în peşte. Blocul de beton îl trăgea irezistibil spre fund. Chiar dacă n-ar fi avut mâinile legate tot s-ar fi înecat.

Scufundarea lui nu dură mult. Adâncimea apei nu era mai mare de şase metri.

Un nor de nămol răscolit îl învălui. Corpul lui se ridică pe verticală. Presiunea din plămâni devenea tot mai dureroasă. Ar fi trebuit să-şi deschidă larg gura ca să sfârşească mai repede şi să scape de o agonie oribilă.

Brusc, zări două forme care se îndreptau spre el. Ceva îl atinse pe spate. Crezu că visează. O mână îl cuprinse de mijloc! Îşi coborî privirea şi desluşi în apa tulbure două forme negre: doi scafandri submarini, în costume negre de cauciuc, cu butelii de oxigen în spate. Plămânii lui erau pe punctul să plesnească.

Dădu drumul unei guri mari de aer viciat, care se ridică în bule spre suprafaţă.

Era lipsit de sens! Cei care veniseră să-l salveze erau neputincioşi. Le-ar fi trebuit minute întregi ca să pilească lanţul care-l ţinea legat de blocul din beton.

Unul dintre cei doi scafandri se apropie şi se lipi de el. Malko văzu un şirag de bule scăpând din mâna lui dreaptă: acesta ţinea o butelie de oxigen conectată la un tub, terminat cu o ventuză pe care o aplică imediat pe gura şi nasul lui Malko, susţinându-i ceafa. Dinţii lui Malko muşcară cu voluptate cauciucul dur al ventuzei. În interiorul ei intrase apă şi, vrând nevrând înghiţi mai multe guri, scuipă, se sufocă, apoi aerul

proaspăt, sub presiune, îi pătrunse în plămâni. Dar butelia nefiind fixată, avea tendința să se ridice. Scafandrul se apucă s-o fixeze cu niște chingi de spatele lui Malko. În timpul acestor manevre ventuza i se smulse din gură. Iarăși se sufoca. Scafandrul îi întinse propria lui ventuză, el ținându-și răsuflarea. Timp de două trei minute cât a durat fixarea buteliei, au respirat cu rândul. Sigur că procedeul nu era perfect și Malko simți cum îi cresc branhii.

Al doilea scafandru muncea în jurul gleznelor lui. Cu un instrument pe care nu-l putea vedea, încerca să taie lanțul inclus în blocul de beton. În spatele măștii primului scafandru, Malko îl recunoscu pe Chris Jones. Milton Brabeck era cel care se lupta să taie lanțul de cătușe. În cele din urmă reuși, stârnind un nor de mâl. Malko se simți împins spre suprafață. Cei doi scafandri îl ajunseră din urmă în aceeași clipă. Cu gleznele legate, Malko rămase pe loc bătând apa. Se întinse pe spate și se lăsă remorcat de cei doi americani. Le trebui aproape un sfert de oră până ce simțiră sub picioare nisipul de la mal. În sfârșit, în apă până la mijloc, Malko azvârli ventuza. Alături de el, Chris Jones își dădu jos masca și butelia. Scuipă puțină apă și-l măsură pe Malko din cap până-n picioare.

— Am impresia că am ajuns la țanc, remarcă el sobru.

Intervenția lor rămânea un mister pentru Malko.

— Lămuriți-mă și pe mine, se rugă el, pe când cei doi americani îl apucară de subsuori și-l cărară spre plajă.

Cătușele îi ferecau în continuare gleznele.

— Dacă interveneam mai devreme, spuse Milton, exista riscul să vă tragă un glonț în cap, care se scoate mai greu decât puțină apă intrată în plămâni, adăugă el subtil. Eram amândoi chiar sub barcă în momentul în care nenorociții ăia v-au făcut vânt în apă. Nu riscați mare lucru.

Malko respiră adânc și se trânti pe nisip. Micul golf era pustiu.Cele două gorile începură să se dezbrace de costumele lor. Din întuneric, se desprinse o siluetă, care veni în fugă și-l îmbrățișă pe Malko.

— Dumnezeule, sunteți în viață!

Laura Iglesia nu mai putea de bucurie. Trăgea după ea un prosop uriaș cu care încerca să-l șteargă pe față și pe păr.

— Dacă suntem aici, e datorită ei, sublinie Chris Jones.

Din cauza cătușelor de la picioare, trebui să-i sfâșie pantalonul și slipul.

— Dacă ați ști ce frică am tras, murmură ea, ștergându-l cu gingășie.

— Și eu, făcu Malko.

Zări hainele și armele celor două gorile clădite într-o grămăjoară pe plajă.

— Cum de ați dat de mine? întrebă Malko, încă năucit și dârdâind.

Apa golfului Rio de la Plata era rece ca gheața...

Chris îl lămuri cum plecaseră cu un taxi să-l caute la Juan Etchepare.

— Când am ajuns în fața barăcii maimuțoiului, explică el, am văzut-o pe micuță ieșind în fugă. Venea să ne caute... Noi am vrut să intrăm imediat, dar ea ne-a spus că era periculos. Că exista riscul să vă lichideze în învălmășeală. Aflase ce aveau de gând să facă. Ca să nu aibă probleme, trebuiau să simuleze un accident, și deci să fiți în viață în momentul în care vă aruncau în apă. Fata știa unde-și ascundea consulul echipamentul de scufundare pentru micul lui cimitir submarin. Am ajuns la locul cu pricina înaintea lor. Când ați sosit pe plajă, noi eram de acum în apă...

Ceea ce se cheamă politica riscului calculat, gândi Malko. Se simțea incomparabil mai bine, dar cătușele de la picioare începuseră să-l supere. Chris și Milton erau gata îmbrăcați, cu toată artileria pe ei.

— Trebuie să facem o vizită de curtoazie, propuse amabil Chris, cu o sclipire de ferocitate în ochii lui bleu-gri.

— Aș vra mai întâi să mă scap de cătușele asta, spuse Malko.

— Haideți la mine, îi invită Laura, dispun de tot felul de unelte.

* * *

Malko își masă gleznele îndurerate. Chris își ștrgea fruntea nădușită. Oțelul cătușelor nu rezistase bonfaierului. Malko se ridică și ieși în balcon. Laura Iglesia locuia într-un mic apartament cu vedere spre Playa Pocitos, situat chiar pe Rambla. Închiriat pe dolari. Malko aspiră cu voluptate aerul proaspăt al nopții.

— Mi-e foame, declară el.

Cele două gorile ardeau să treacă la acțiune.

— N-ar fi mai bine să le plătim ălora datoria, înainte de masă? întrebă Milton. Ar fi o tâmpenie să li se întâmple vreun accident între timp.

— Nu-i nici un zor, fu de părere Malko. Nu uita că ne aflăm într-o țară străină, cu un șef de poliție care nu ne prea simpatizează...

Laura Iglesia, mușcând dintr-un *chorizos*[1], interveni:

— Știu unde merg în fiecare seară Angel și Enrique. Într-un bar mic de pe Calle Guarani, lângă port.

— Crezi că se vor duce și în seara asta?

Laura dădu din cap afirmativ.

— Sigur. De îndată ce Juan Etchepare se va baricada în vila lui. Acolo se duc de fiecare dată după ce lichidează pe câte cineva.

Ochii aurii ai lui Malko se striară cu verde.

— Vom vedea imediat, spuse el. Până atunci, hai să mâncăm ceva.

* * *

Enrique Cuevas ieși din barul *Cintra,* încercând să meargă drept. Răsfățurile franțuzești administrate de o târfă din Argentina și coniacul brazilian îi dădură o stare de euforie cu totul specială. Calle Guarani era întunecată și complet pustie. Ca întregul cartier al portului, cu excepția câtorva cârciumi pentru mateloți. Văzând că Angel nu mai vine, deschise din nou ușa barului și îl strigă.

— Angel! *Maricon!*

Al doilea pistolar era îngrămădit la tejghea între două târfe planturoase, lacome și puse pe distracții, cu haina deschisă astfel încât să i se vadă patul sidefat al Lüger-ului. Toată lumea știa în solda cui era și informatorii poliției se fereau să le pricinuiască neplăceri, Señor JuanEtchepare fiind considerat persona grata.

— Du-te și adu mașina, strigă Angel, nu mai pot să mă mișc.

Enrique Cuevas era într-o dispoziție poznașă. Scoțându-și

---

1. *Cârnăcior mic, picant.*

coltul automat, nichelat, trase un foc în raftul cu sticle și închise ușa.

Aerul proaspăt al nopții îi făcu bine. Merse liniștit până la Ford și deschise portiera, dar încremeni locului, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Cineva era așezat pe locul șoferului. Câteva secunde avu impresia că greșise mașina. Dar era singura de pe stradă.

— *Que tal, cher?* articulă el, vag amenințător.

Necunoscutul de la volan întoarse capul spre el și Enrique Cuevas își simți pieptul încleștat ca într-un bloc de gheață.

— *Sangre del Christo,* murmură el.

O clipă rămase paralizat, apoi se depărtă de mașină și o rupse de fugă spre bar atât cât îi permitea burta. Văzându-i mutra, Angel izbucni în râs.

— Ce ți s-a întâmplat? Trebuie să plătești o contravenție?

Enrique îl fixă cu o expresie rătăcită.

— Vino, zise el.

— Ți-am spus să aduci mașina.

Enrique Cuevas bătu din picior.

— Vino, când îți spun, repetă el pe un ton mai imperativ.

Cum Angel nu reușea să se smulgă dintre cele două prostituate, se apropie și-i șopti la ureche:

— Tipul, pe care l-am înecat adineaori, este acolo la volanul mașinii!

Angel izbucni în râs.

— *Barracho!*[1]

— Vino să vezi cu ochii tăi!

Față de expresia colegului său, Angel se lăsă să alunece de pe taburet.

— Le-aș putea ruga pe domniile voastre să mă scuze un moment? Li se adresă el târfelor, amicul meu are halucinații.

Ieșiră amândoi din bar și merseră până la Ford în tăcere.

Mașina era goală. Angel ridică din umeri cu îngăduință.

— Nu trebuia să bei atâta coniac, îi reproșă el cu bunăvoință. Când un tip cade în apă cu douăzeci și cinci de kile la picioare, nu se mai ridică niciodată... *Vamos.*

— Depinde, articulă o voce în spatele lor.

Cei doi pistoleros se întoarseră dintr-un foc. Bărbatul blond, gringo pe care-l înecaseră, zvelt într-un costum negru, cu părul

---

1. Bețivanule !

îngrijit pieptănat, stătea în fața lor pe trotuarul pustiu.

— *Madre de Dios!* se bâlbâi Angel Albano.

Înșfăcă febril crosa de sidef a revolverului. Dar bărbatul blond îl și luase la ochi cu un pistol lung, negru. Cel confiscat de pistolari și lăsat sub bancheta vechiului Ford. Se auziră trei focuri de armă înăbușite, amortizate, imperceptibile, apoi, gemând Angel se prăbuși înainte, vărsând sânge, cu inima spulberată. Pistolul lui greu făcu un zgomot puternic căzând în rigolă.

Enrique, încremenit de spaimă, holba ochii. Nu era cu putință. Asta nu putea fi omul pe care-l văzuse dispărând în apele golfului. Era o fantomă. Totul părea imposibil, până la acel pistol cu amortizor. Buzele i se căscaseră într-o rugăciune. Căzu în genunchi pe trotuar în fața acelei vedenii. Fără să mai încerce să pună mâna pe coltul lui nichelat.

Omul care-i ucisese prietenul se apropie, proptindu-i țeava pistolului lung și negru în frunte.

Enrique Cuevas nu reacționă. Paralizat.

— *Tien pieda,* îngăimă el. Tien compassion[1].

Nu mai auzi detunătura care-l ucise. Glonțul blindat îi azvârli capul pe spate și totul i se încețoșă înaintea ochilor. Încetase să mai existe.

Malko privi cele două cadavre. Foarte rar i se întâmpla să ucidă cu sânge rece. Dar ăștia doi prea erau mârșavi...

Se îndepărtă pe Calle Guarani. Era pe punctul să dea colțul, când ușa barului se deschise și una dintre prostituatele cele grase apăru în prag.

— Ce faceți acolo? strigă ea. N-ați mai terminat cu prostiile voastre? Veniți să ne dați de băut!

Cum nimeni nu-i răspunse, se întoarse înapoi în bar. Malko se întâlni cu Chris și Milton care-l așteptau în Fiat-ul 600 al Laurei, împreună cu tânăra femeie.

— Ne-ar fi plăcut să venim și noi, spuseră ei.

— Asemenea comisioane le îndeplinesc în persoană, le răspunse Malko, rece.

Și urcă la volan. În noaptea aceea avea să doarmă în apartamentul Laurei. Pentru a-și păstra avantajul surprizei.

— Și maimuțoiul ălălalt? întrebă Chris.

— Lasă-l mai întâi să moară de frică, răspunse Malko.

---

1. Aveți milă.

* * *

Laura Iglesia era aproape apetisantă în rochia ei de casă din dantelă neagră. Îi întinsese lui Malko prima ediție a ziarului *El Dia*.

— Priviți!

O fotografie se etala cât pagina de mare. Un Taunus vechi cu portbagajul deschis, înconjurat de polițiști în uniformă. În interior se distingea vag un corp. Titlul îl făcu pe Malko să sară în sus.

„Trupul Consilierului din Jefatura, Ron Barber, descoperit."

Parcurse articolul. Poliția declara că fusese avertizată printr-un telefon misterios din partea rebelilor că Ron Barber fusese executat iar cadavrul lui se afla într-o mașină din fața parcului Rodo, Luna Parc din Montevideo. Polițiștii se prezentaseră la locul indicat și descoperiseră, într-adevăr, cadavrul „consilierului" american.

Urma o declarație a șefului Jefaturii, care stigmatiza sălbăticia rebelilor, amintind eforturile depuse de poliție pentru recuperarea americanului.

Malko împături ziarul, negru de turbare. Iată pentru ce furaseră ei trupul lui Ron Barber. Bineînțeles, americanii nu puteau fi prostiți, dar opinia publică uruguyană nu avea să afle adevărul niciodată. Sub amenințarea de a fi suspendate, ziarele transmiteau versiunea oficială.

Hotărât lucru, venise vremea să-i dea o lecție Excelenței Sale Juan Etchepare.

Paraguayul se va vedea nevoit să angajeze un nou diplomat.

Capitolul XXI

Inexorabil, blestematul de clopot își răsuna grav bătăile din treizeci în treizeci de secunde, din capela învecinată cu colegiul Stella Maris. Lui Juan Etchepare îi venea să-și astupe urechile.

Dangătul de îngropăciune îi sfredelea nervii.

Cine ar fi putut să moară în colegiul pustiu pe timpul vacanței?

Se învârtea ca un animal sălbatic în livingul vilei sale.

Glasvadul mare care dădea în grădină era închis ermetic în ciuda temperaturii mai mult decât blânde. Ușa de la intrare era și ea încuiată de două ori. Juan Etchepare așezase pe canapea o mitralieră, un Thomnson vechi, cu o magazie de gloanțe enormă. Dar tot îi era frică, îngrozitor de frică.

Pistolarii lui întârziau pentru prima dată de când îi angajase.

Nici măcar nu telefonaseră.

Fiecare mașină care încetinea în dreptul vilei îl făcea să tresară. Nu putea uita că rebelii îl condamnaseră la moarte.

În grădină răsună uruitul unui motor. Sosise Laura Iglesia cu micul ei Fiat 600, ca în fiecare dimineață. Juan Etchepare se grăbi să-i deschidă, bucuros de prezența unei persoane cunoscute.

— Să te duci să-i cauți pe Angel și Enrique, îi ceru el imediat. La ei la hotel. Trebuie că s-au întrecut aseară cu băutura...

Laura Iglesia clătină din cap cu o expresie ciudată.

— Nu, n-au băut.

Îi întinse ediția de dimineață a ziarului *El Pais*. O fotografie sărea în ochi. Două cadavre răvășite. O nouă crimă a rebelilor, suna articolul. Niciodată în timpul vieții lor, Angel Albano și Enrique Cuevas nu avuseseră parte de atâtea epitete

elogioase... Diplomatul lăsă ziarul cu privirea încețoșată... Cum de se lăsaseră surprinși cei doi pistolari?

Acum , rămăsese singur. Complet singur. Îi adresă Laurei un zâmbet jalnic.

— N-ai ceva prieteni care ar putea lucra pentru mine? Întrebă el.

— Nu, señor, sunteți prea expus.

Juan Etchepare se hotărî în câteva clipe.

— Du-te la Varig, spuse el; și cumpără-mi un bilet pentru Asuncion la primul zbor posibil.

Puțin îi păsa de postul lui diplomatic. O s-o scoată el la capăt cu ministrul, o să-i spună adevărul. La Asuncion, Tupamaros nu mai puteau veni să-l caute. Și nici americanii, ceea ce nu era rău deloc. Câteodată CIA îți purta rău sâmbetele.

Laura își luă repede geanta și ieși. Imediat, Juan începu să-și pregătească valiza, îndesând în ea, claie peste grămadă, tot ce-l cădea în mână. Puțin mai liniștit, privi patul rotund și oglinzile care-l înconjurau. Avea să le regrete. Asuncion era un oraș mic de provincie unde-și putea satisface mai greu capriciile erotice.

Dar, dacă i-au lichidat pistolarii, asta însemna că-i venea și lui rândul repede. Și pe urmă valora mai mult un câine viu decât un leu mort... cum glăsuia un proverb arab.

Zbârnâitul soneriei de la intrare, deși timid, îl făcu să tresară. Fusese atât de anemic, încât crezu că visase. Nici o mașină nu intrase în curte. Dădu fuga la mitralieră, îi ridică piedica și apoi își lipi ochiul de vizorul ușii.

Zări o voaletă, ceva mai deasă ca de obicei, ciorapi negri, mantoul de șantug...

Era Marie-Isabel.

Diplomatului îi săltă inima în piept. Șovăi, apoi dorința de a o revedea învinse, Cu atât mai mult cu cât era pentru ultim oară.

Exact ce-i trebuia pentru a-și uita provizoriu temerile. Deschise ușa în grabă.

— Intră repede, spuse el.

Tânăra femeie trecu înaintea lui și o luă direct spre dormitor. Juan Etchepare încuie ușa cu grijă și o urmă. Își încruntă brusc sprâncenele. Maria-Isabel Corso nu lăsase în

urma ei dâra de parfum Miss Dior. Era un parfum mai ușor, mai puțin amețitor.

Privirea lui Juan Etchepare coborî până la picioarele îmbrăcate în ciorapi fumurii, unice.

Cel puțin, avea să se mai folosească pentru ultima oară de patul rotund. Poate va reuși să facă dragoste cu Maria-Isabel, chiar dacă ar trebui să forțeze puțin nota.

— Mă duc să iau aparatul, îi spuse el.

Conform obiceiului, Maria-Isabel se așeză pe pat, fără să-și ridice voaleta, cu poșeta pe genunchi.

Juan răscoli într-un sertar și scoase Nikon-ul, după care se întoarse spre musafirul lui.

Deodată, dangănul clopotului îi răsună din nou în urechi. O vreme nu-i mai dăduse atenție... Sunetul zvâcnitor și sinistru îi distrugea nervii. Mai ales după ce pățiseră pistolarii.

— Dar ce se întâmplă, explodă el, o să mă înnebunească cloaptele astea!

— Dangătul lor e pentru tine. Juan Etchepare.

Crezu că nu auzise bine. Cuvintele cumplite porniseră de sub voaletă.

Cercetă mai atent taftaua neagră. Ghici un zâmbet crud. Un zâmbet care nu era al Mariei-Isabel.

— *Dios!*

Fără grabă, cea care fusese luată drept soția colonelului Corso își ridică voaleta. Juan Etchepare nu văzuse în viața lui fața asta pătrată, ochii ăștia mari și sălbatici, gura mică, mult mai mică decât cea a Mariei-Isabel.

Și totuși purta veșmintele ei, de la mantou la voaletă.

— Cine ești dumneata? Bâigui Juan Etchepare.

Dangătul păru să-i sune și mai puternic în urechi. Ca și cum bătăile clopotului s-ar fi apropiat.

— Nu mă recunoști? Întrebă ironic tânăra. Eu sunt Moartea...

Scena căpătase o turnură de prost gust. Oglinzile din plafon și de pe pereți îi reflectau în zeci de imagini femeia așeză pe pat. Picioarele ei erau la fel de frumoase ca cele ale Mariei-Isabel. Juan gândi brusc că era vorba de o macabră punere în scenă imaginată de soția colonelului. Fata asta era probabil una dintre prietenele ei. Poate că la fel de torturată ca și ea.

Dangătul care continua agasant, insolit și sfredelitor, îl îngrozi din nou.

— De ce ai venit? întrebă Juan.

Zâmbetul tinerei femei îi îngheţă sângele în vine.

— Să te omor, Juan Etchepare. Aşa cum tu mi-ai omorât mama... Numele meu e Flor Catalina. Acum mă recunoşti?

* * *

Bătrânul preot irlandez îi aruncă o privire rugătoare tânărului care-l ţinea la respect cu un automat ruginit. Nu-şi mai simţea mâinile. De câte ori urca funia legată de clopotul cel mare, era nevoit să facă un efort ca să n-o scape.

— Trebuie să mă opresc puţin, îl imploră el, nu mai pot.

— Dacă te opreşti, părinte, te omor, răspunse simplu tânărul Tupamaro. Ai să te odihneşti când am să-ţi zic eu.

Privirea preotului bătrân se întoarse spre femeia întinsă pe jos şi legată fedeleş, adusă de rebeli. Nu era acoperită decât cu câteva bucăţele de dantelă. Părea terorizată.

— Puneţi măcar ceva peste creatura asta nefericită, se rugă el.

Era pe punctul de a păcătui cu gândul. Rebelul îşi coborî ochii spre Maria-Isabel Corso care-i zâmbi senzual. Nu-i mai era chiar aşa de teamă ca în momentul în care rebelii îi înconjuraseră maşina. Tânărul întoarse capul. Câteodată nu era deloc uşor să nu te abaţi de la îndatoririle revoluţionare.

Cu două ore mai înainte, mai mulţi Tupamaros năvăliseră în colegiul pustiu. Paracliserul era singur. Unul dintre ei, ameninţându-l cu arma, îl silise să tragă clopotele de îngropăciune. Fără oprire. Nu-l maltrataseră şi nu-l ameninţaseră cu altceva. Bătrânul călugăr irlandez nu mai pricepea nimic.

Trăgând întruna de funie cu braţele descărnate, încercă să parlamenteze:

— Spune-mi şi mie, fiule, la ce foloseşte dangătul ăsta?

Băiatul îşi ridică ochii spre cer.

— La ce serveşte dangătul, părinte? Un om e pe cale să moară. Vrem ca el să ştie. Sună, sună, nu te opri!

* * *

Juan Etchepare se uita la femeia din faţa lui cu groază. Era inutil să-i implore milă...

— Nu ești surprins, nu-i așa? Îl întrebă ironic Flor Catalina. Noi te-am prevenit. Și clopotul bate a mort de dimineață.

Diplomatul își umezi buzele uscate, fără să scape din ochi poșeta neagră așezată pe genunchii tinerei. Precis că era înarmată. Trebuia să încerce să-și ia Thomson-ul. Trebuia să câștige timp.

— Eu n-am omorât pe nimeni, articulă el.

Flor Catalina ridică din umeri.

— Să nu ne jucăm cu vorbele.

Își băgă mâna în poșetă și scoase un revolver complet negru, un „38" scurt și compact. Oglinzile multiplicară chipul îngrozit al lui Juan Etchepare.

Flor întinse brațul drept ochindu-l pe diplomat.

— Adio, Juan Etchepare. Dumnezeu să te ierte.

În momentul în care apăsă pe trăgaci, diplomatul făcu un salt în lături.

Oglinda din spatele lui sări în țăndări, iar lui i se păru că începuse de pe acum să moară puțin. O sudoare acră i se prelingea la subsuori. Spaima viscerală îi golise creierul.

În echilibru pe un picior, încerca să urmărească privirea tinerei, pentru a evita următoarea lovitură. Din fericire, pistolul cu țeava scurtă era puțin precis. Fata nu se grăbea. Dar a doua oară când ea apăsă pe trăgaci, Juan simți o durere cumplită în cotul stâng. Glonțul îi sfărâmase brațul.

— Fie-ți milă! Urlă el.

Impasibilă, Flor Catalina continua să-l ochească. Nu încerca nici o satisfacție omorându-l pe acest om. Era ultima execuție pe care se jurase s-o îndeplinească mai înainte de a se călugări și a se retrage definitiv dintre oameni. Dar ăstuia trebuia să-i fie frică, trebuia să sufere, să plătească pentru toți cei care zăceau în butoaie de ciment pe fundul lui Rio de la Plata.

Ținti atent piciorul stâng și trase.

Glonțul pătrunse sub rotulă. Din cauza durerii înspăimântătoare, Juan Etchepare se prăbuși în lungul peretelui, fără să dea drumul aparatului de fotografiat. Leșinase.

Flor se ridică. Travestiul ei o dezgusta. Liniștită, ținti în cotul stâng și trase cât paraguayanul mai avea încă ochii închiși. Glonțul rată cotul, dar străpunse mușchii antebrațului. Juan Etchepare gemu, deschise ochii. Camera asta, unde gustase

atâtea plăceri, era pe cale să-i devină coșciug. Auzi telefonul sunând în încăperea învecinată. Poate că era poliția, amicul lui Toledo. Dacă n-o să răspundă, poate vor bănui ceva și-i vor sări în ajutor. Asta-i mai dădu puțin curaj și voința de a rezista. De a câștiga timp.

O imploră, încercând să uite durerea care-i sfâșia brațul și piciorul. Dangătul funebru continua.

— Așteaptă, articulă el, nu mă omorî, aș putea să-ți ofer ceva în schimbul vieții mele.

— Ce anume? Aur?

El clătină din cap.

— Mai există un trădător în mișcarea voastră. Ți-aș putea da numele lui.

Tânăra îi răspunse cu tristețe:

— Întotdeauna se vor găsi trădători, în orice mișcare. Dacă mi-l denunți pe ăsta, mâine are să apară altul. Și chiar dacă i-ai cunoaște pe toți cei care vor trăda, tot nu ți-ai putea răscumpăra viața.

Flor nu mai avea curaj să mai tortureze această otreapă. Fără să șovăie, ridică revolverul ochindu-l în cap. Juan Etchepare realiză că de data asta fata va trage pentru a-l ucide. Ținea mereu în mână aparatul de fotografiat. Cu brațul lui intact.

Din toate puterile îl azvârli spre Flor. Aparatul o lovi peste mână în clipa în care apăsase pe trăgaci și reculă izbindu-i tâmpla dreaptă, în plin parietal.

Strigătul de durere al lui Flor se suprapuse cu detonația. Glonțul se înfipse în zid. Tânăra scăpă revolverul care căzu pe jos.

Ca o omidă frântă în două, Juan Etchepare se târî să apuce arma. Pe jumătate năucită, Flor se rostogoli și înfipse tocul ascuțit în mâna care era gata să înșface arma, încercând la rândul ei s-o ridice. Exact în clipa în care diplomatul ajunsese în dreptul ei.

El se agăță de fusta fetei, apoi de cordon și-și ridică brațul valid spre gâtul ei. Voia s-o sugrume. Brusc, ea se arůncă peste el și într-o clipită apucă revolverul. Juan Etchepare o strânse de încheietură, încercând să schimbe direcția pistolului, dar nu avea destulă putere. Necruțătoare, țeava i se apropia de tâmplă Atunci, ca un animal o mușcă de mână cât putu de tare, înfigându-și dinții între tendoane.

Flor urlă de durere. Îi căzuse pălăria, voaleta, părul îi dădea în ochi.

Degetul ei apăsă pe trăgaci mecanic. Ultimele trei gloanțe din magazia revolverului porniră unul după altul spre oglinda din plafon. Aceasta zbură în țăndări, care căzură ploaie peste pat și peste cele două trupuri învălmășite. Un ciob mare îi tăie adânc fruntea fetei. Orbită de sânge, scăpă revolverul golit, rămas cu chiulasa deschisă, și își șterse ochii. Juan Etchepare, care pierdea tot mai mult sânge, făcu un efort disperat să se scuture de cioburile grele de oglindă.

Flor se îndrepta la rândul ei. Încercă să treacă pe deasupra lui pentru a fugi după ajutoare.

Mâna lui Juan Etchepare nimeri între picioarele tinerei. O strânse cu ferocitate, înfigându-și degetele în ea, fără nici un gând erotic ascuns ci pur și simplu pentru a o arunca înapoi pe pat. Cu o lovitură de cap, îi împinse bărbia și se ridică la înălțimea ei, în pofida durerii insuportabile din brațul stâng. Fata se zbătea furibundă, iar el simțea că puterile îl părăsesc.

Nu mai scoase o vorbă, păstrându-și toată energia pentru luptă. Revolverul golit îi nimeri între degete. Îl apucă de țeavă, îl învârti deasupra capului și cu toată puterea repezi patul armei peste fața lui Flor, spărgându-i nasul. Durerea violentă o făcu să-și piardă cunoștința.

Juan Etchepare continuă s-o piseze mărunt cu toată ura și cu toată spaima lui. Îi sparse dinții, îi sfâșie obrazul, îi zdrobi un ochi, după care aruncă arma.

Când încercă să se ridice în picioare, genunchiul îi zvâcni atât de rău încât se prăbuși pe covor. Frumosul lui dormitor, de care era așa de mândru, ajunsese ca un câmp de luptă, plin de sânge și de cioburi.

Diplomatul se târî afară din cameră, până la mitralieră.

În clipa în care întinsese mâna s-o apuce, auzi soneria de la intrare. Imediat făcu legătura cu rebelii. Flor Catalina nu venise doar singură la el. Reuși să-și proptească arma sub braț și se târî până la ușă. Își lipi fața de vizor. Sângele îi întuneca în așa hal vederea încât îi trebuiră mai multe secunde până să-și recunoască amicul, Ricardo Toledo!

Juan Etchepare lăsă mitraliera pentru a răsuci cheia.

Văzându-i fața însângerată, șeful Jefaturii scoase un strigăt:

— Dios! Ce ți s-a întâmplat?

— În dormitor, ea e în dormitor, bolborosi Etchepare.

— Cine?

Juan Etchepare își șterse sângele care i se prelingea pe față. Prin ușa deschisă, dangătul de îngropăciune se auzea și mai tare.

— Cea care l-a răpit pe Barber, americanul! A vrut să mă omoare.

Febril, Ricardo Toledo își aruncă șuvița de păr pe spate. Puse mâna pe coltul prins de centiron și-l cuprinse de mijloc pe Juan Etchepare.

— *Vamos a matar la*[1], spuse el.

Cu mitraliera într-o mână, Juan Etchepare făcu un efort supraomenesc să se târască până în dormitor.

Flor Catalina se trezise din leșin. Cu fața năclăită de sânge, se împleticea în mijlocul încăperii, înaintea celor doi bărbați, fără să-i vadă. Cu o strâmbătură de durere, Juan Etchepare ridică țeava Thomson-ului. De la distanța aceea, gloanțele de 11,43 aveau s-o transforme în pulbere.

Ricardo Toledo cu fața crispată, își ridică și el coltul.

Diavolul trebuie întotdeauna ucis de două ori.

* * *

Printre pleoapele lipite de sânge, Flor Catalina îi zări în cele din urmă pe cei doi bărbați. În sinea ei se blestema că refuzase ajutorul tovarășilor care o așteptau la „Stella Maris". Clopotul, care continua să bată a mort, bătea acum pentru ea. Zări ca prin ceață înălțându-se țeava mitralierei.

Împușcăturile îi plesniră în urechi, țăcănind ca o grindină monstruoasă pe un acoperiș de tablă. Păreau să nu se mai oprească niciodată.

Uluită de a nu fi simțit șocul gloanțelor, își șterse sângele de pe ochi cu o mișcare reflexă și descoperi o scenă incredibilă.

Juan Etchepare scăpase din mână mitraliera. Se clătina cu amândouă mâinile crispate pe burtă. Cămașa lui albă semăna cu o stropitoare, așa țâșnea sângele din ea. Căzu mai întâi în genunchi, apoi se prăbuși pe covorul roșu cu capul înainte.

Cât despre Ricardo Toledo, acesta se mai ținea încă în

---

1. Vino s-o omorâm

picioare. Privea prostit la jetul de sânge care-i izvora din artera femurală, împroșcând o oglindă aflată la doi metri. Se mai auzi un singur foc de armă. În aceeași clipă, șefului Jefaturii îi apăru o gaură roșie în locul ochiului drept. Alunecă, mort, de-a lungul peretelui.

Flor Catalina se întoarse. Fereastra care dădea în grădină era deschisă. Trei bărbați se aflau în cadrul ei. Malko și cei doi americani. Chris în mână cu Magnum-ul lui de „38", Milton cu revolverul lui enorm „45", iar Malko doar cu pistolul lui extraplat, ca să nu existe nici un risc. Unei asemenea grindine nu i-ar fi rezistat nici o ființă omenească.

Malko fusese cel care-l lichidase cu un glonț, în ochi pe Ricardo Toledo.

De îndată ce-și revenise din surpriză. Nu se așteptase să-i găsească acolo nici pe Flor, nici pe Ricardo Toledo.

Încălecă peste fereastră și o prinse de braț pe Tupamara, care părea să sufere cumplit. Fața îi era de nerecunoscut, cu nasul umflat și un ochi închis.

Juan Etchepare fu zguduit de câteva spasme și-și dădu duhul. Miasma fadă a sângelui se amesteca cu cea acră de cordită.

Flor se agăță de Malko.

— Luați-mă de aici, îl imploră ea. Scoateți-mă din casa asta.

Malko o sprijini și, ajutând-o să traverseze livingul, ieșiră prin grădină.

Când avea să fie descoperit cadavrul lui Ricardo Toledo, exista riscul ca Jefatura să se agite.

Flor se prăbuși în Fiat-ul 600, tamponându-și sângele de pe față.

— La „Stella Maris" articulă ea cu o voce slabă.

Încă nu-i venea să creadă că rămăsese în viață, dar suferea în așa hal, încât ar fi vrut să urle. Clopotul bătea întruna. În trei minute ajunseră la mănăstirea Fraților Irlandezi. Sub copaci erau parcate două rable de mașini în dreptul intrării. Văzând-o pe Flor ieșind din Fiat plină de sânge, mai mulți bărbați își făcură apariția, alergând spre ea. Îi calmă cu un gest.

— Ei sunt cei care m-au salvat, murmură ea.

Își întoarse capul spre Malko.

— Señor Linge, începu ea, aș vrea să...

Brusc, picioarele i se înmuiară. Unul dintre rebeli o prinse în brațe în ultima clipă. Se întoarse spre Malko:

— *Adios,* noi trebuie să fugim. E periculos...

Grăbiră spre mașini. Una dintre ele demară de îndată. Un Tupas intră alergând în colegiu. Aproape imediat dangătul clopotului încetă.

Malko se instală la volanul Fiat-ului. Laura îl aștepta în apartamentul ei. Misiunea lui la Montevideo se terminase. A doua zi urma să plece cu Scandinavian Airlins pe ruta Copenhaga – Austria. Poate cu o escală la Rio să se bronzeze puțin. Misiunea fusese ratată, deși primise felicitări. Nimic nu-l mai putea învia pe Ron Barber. Se gândi la chipul masacrat al lui Flor Catalina. În ciuda ferocității ei, era bucuros că-i salvase viața tinerei Tupamara. Hotărât lucru, Central Intelligence Agency nu-și prea alegea bine aliații. Señor Juan Etchepare era un gunoi.

În fine, un gunoi defunct, își spuse el luând-o pe Rambla.

Capitolul XXII

În turla catedralei din piața Constituției, orologiul bătu de șase ori.

Hotelul *Victoria-Plaza* era cufundat în tăcere. Omul care muncea ghemuit pe palier și-ar fi putut auzi bătăile inimii, dacă s-ar fi oprit din jongleria cu firele acelea electrice de toate culorile. Demontase panoul menit să protejeze transformatorul puternic care distribuia curentul pe etajul al șaisprezecelea al hotelului. Electrician de meserie, treaba nu reprezenta pentru el decât un joc de copii.

La acea oră, funcționa un singur ascensor. Cameristele nu-și terminaseră încă munca și recepționerii din tura de noapte moțăiau la parter. Scoțând un clește din geanta de piele, omul ghemuit în genunchi dădu la iveală țeava unui pistol „Llama" de 9 mm, în capătul căruia era înșurubat un amortizor. Nu tocmai genul de ustensilă pe care un electrician s-o plimbe după el.

Dar el nu era un muncitor obișnuit. De luni de zile lucra pentru Tupamaros. În cazul misiunilor delicate. Cum ar fi de pildă branșarea unui cablu de înaltă tensiune la robinetul de apă rece al chiuvetei din camera de baie a apartamentului 1607. Treabă de precizie care se executa cu mănuși izolatoare. Cel care ar atinge robinetul, s-ar prăbuși electrocutat. Și cine oare nu folosește dimineața robinetul de apă rece?

Legăturile o dată terminate, omul se ridică. Habar n-avea de numele victimei sale. Aspectul nu-l privea. Fixă pe cablu bornele voltmetrului pentru a verifica buna funcționare și închise geanta.

Îi mai rămăsese și lui puțin timp să bea o cafea în cervezerias din Piaza Independencia, mai înainte de a-și începe munca legală.

Fu nevoit să aștepte aproape cinci minute ascensorul de

serviciu. Liftierul somnoros abia se uită la el. Într-un mare hotel cum era *Victoria Plaza* mereu se efectuau reparații.

* * *

Malko fu trezit de lumina soarelui. Era ultima lui zi în Montevideo. La ora unsprezece urma să asiste la ceremonia ridicării corpului neînsuflețit al lui Ron Barber, după care Dc. 8 al companiei Scandinavian Airlines avea să-l ducă până la Rio și de acolo în Europa. Alexandra îl aștepta la Copenhaga. Era mai indicat să n-o lase acolo singură prea mult timp...

În camerele alăturate, Chris și Milton dormeau cu pumnii strânși. Mai mult ca sigur, moartea șefului poliției fusese pusă pe seama rebelilor. Va afla citind ziarul *El Pais*. Nimeni n-avea să-l plângă prea tare pe consulul paraguayan. Poate cu excepția focoasei Maria-Isabel. Malko se ridică și contemplă Piaza Independencia, pustie la acea oră matinală.

Ciudată misiune mai fusese și asta! Venit să lupte împotriva rebelilor, sfârșise prin a-i ajuta.

În picioare, se întinse de-i trosniră oasele, privindu-și în oglindă cicatricele rănilor primite cândva în Hong-Kong. O bruscă indispoziție îi umbri ochii aurii. Într-o bună zi, moartea îi va curma brutal zilele. Bătrânul cuplu teamă-curaj se dizolvă. Obligat să fie mereu în gardă, uneori se simțea năpădit de o imensă oboseală. Se opri în fața fotografiei panoramice a castelului său, așezată pe masă. Acesta era Graal-ul lui. Cine mai avea nevoie de un castel cu o sută de încăperi în a doua jumătate a secolului douăzeci? Cu excepția unui nebun ca el... Și cu toate astea, ori de câte ori se întorcea la Liezen, și-l vedea flamura fâlfâind în vârful turnului, simțea o dulce strângere de inimă. Ca atunci când o revezi pe femeia de care ești îndrăgostit.

Se îndreptă spre baie. În momentul în care era pe punctul de a intra sună telefonul. Atât de imperceptibil că era mai să nu-l audă.

Șovăi. Cine l-ar fi putut suna la o oră atât de matinală? Exceptând poliția. Soneria zbârnâia în continuare. Ridică receptorul.

— Señor Linge?

Era o voce de bărbat, șoptită, necunoscută, îngrijorată.

— Da?

Se auzi ca un oftat de ușurare la celălalt capăt al firului, după care necunoscutul spuse:

— Señor, sunt un prieten. Am să viu imediat să vă văd. Dar până atunci, nu faceți nimic, nu vă mișcați și mai ales, nu intrați în baie!

Fără a-i mai lăsa timp lui Malko să-i pună întrebări închise telefonul. Intrigat, Malko trase pe el un halat de mătase, scoase din teacă revolverul extraplat și aruncă o privire neîncrezătoare spre baia care părea să nu prezinte nici un pericol. Se gândi la ochiul de geam. Un trăgător s-ar fi putut așeza la pândă în imobilul de vizavi...

După zece minute, cineva bătu la ușă. Malko deschise. Un muncitor cu geanta agățată de umăr apăru în pragul ușii.

— Eu v-am telefonat, spuse el. Pot să intru?

Malko se trase într-o parte cu mâna pe patul armei.

— Ce mai e și povestea asta cu baia?

Celălalt zâmbi enigmatic.

— Veniți să vedeți, Señor.

Scotoci în geanta lui și scoase o șurubelniță lungă. Malko îl urmă până la chiuvetă. Delicat, muncitorul puse în contact șurubelnița cu cele două robinete. Se produse o scânteie violentă, șurubelnița fiind aruncată pe jos cu un șuierat de șarpe furios.

Instinctiv, Malko strânse patul revolverului.

— Aveți aici 6000 de volți, remarcă pe gânduri electricianul.

— Dar...

Băiatul zâmbi binevoitor.

— Eu am aranjat toată treaba în noaptea asta. Dacă nu v-aș fi telefonat, ați fi fost electrocutat la atingerea robinetului. Dar între timp, am primit alte ordine. Sunt mulțumit că nu am ajuns prea târziu.

Malko începea să înțeleagă.

— Ordine din partea cui? întrebă el.

Muncitorul ridică din umeri.

— Nu pot să vă spun. Trebuie numai să vă transmit o invitație. Azi la ora patru să fiți la capela mănăstirii dominicanelor.

Îi întinse lui Malko o bucată de hârtie păturită și ridică șurubelnița.

— Într-un sfert de oră repar totul, spuse el. *Adios.*

Își luă geanta și ieși. Malko despăturí bucățica de hârtie și citi conținutul.

* * *

Capela mică era înțesată de lume. Mai ales de femei. Malko era singurul străin. La intrare, o călugăriță bătrână îi ceru numele și-l tăie cu grijă de pe listă, mai înainte de a-i indica locul sub o boltă. Era privit cu multă curiozitate. Părul lui blond și ochelarii negri făceau o notă discordantă printre toate acele broaște de cristelniță. Bine cel puțin că-i lăsase la hotel de Chris Jones și Milton Brabeck.

Deodată o zări pe Flor Catalina. În veșminte de călugăriță, pășea domol, cu capul plecat, în lungul arcadelor. Ținea de braț un bărbat frumos și distins, care ar fi putut să-i fie tată. Privirea ei se încrucișă cu cea a lui Malko. Acesta din urmă intui subit că bărbatul era Libertad, cel pe care-l căutase Barber, atâta vreme. Flor Catalina era de nerecunoscut, plină de hematoame. Nasul își triplase volumul. Ochii păreau închiși atât erau de umflați.

Malko înțelese brusc de ce fusese invitat. Flor ieșea pentru ultima oară în lume înainte de a se călugări.

În pacea capelei, îi venea greu să și-o imagineze pe Flor cea hăituită de el prin Montevideo, tânăra aceea de foc și pară, acel înger exterminator.

Malko o privi în ochi. Ea îi susținu privirea. Dură, îndepărtată, de parcă ar fi vrut să-i demonstreze că rămâneau mereu adversari. Că pentru viața ei salvată făcuse un schimb de care poate că se rușina puțin. În cazul în care nu fusese prima faptă bună din noua ei viață.

Începură cântări bisericești. Flor Catalina își ascunse fața rănită în mâini.

Cu multă grijă, el se ridică și părăsi mica biserică. Afară, soarele scălda într-o lumină crudă bătrâna mănăstire. Trecu un vânzător de ziare și Malko Linge cumpără un *El Dia*. Pe prima pagină se etala fotografia masacrului.

O nouă crimă a rebelilor, anunța titlul.

Urcă în Cadillac-ul negru al ambasadei.

— O luăm din loc? întrebă Chris.

— O luăm din loc, răspunse Malko.

Sicriul de plumb cu trupul lui Ron Barber îi aştepta la aeroport. Mergea spre marele cimitir din Arlington să se alăture mulţimii celor care-şi pierduseră viaţa neştiuţi de nimeni şi uneori complet fără rost în serviciul Central Intelligence Agency.